

"Jeaniene Frost'un kitaplarını
hep mutlu bir beklentiyle
açıyorum!"
CHARLAINE HARRIS

JEANIENE FROST

USA TODAY ÇOKSATARI YAZAR

ÇİFTE BELA

BİR GECE PRENSİ ROMANI

JEAN PIERRE
FROST

ÇİFTE
BELA

BİR GECE PRENSİ ROMANI

İngilizceden Çeviren: Bilge GÜNDÜZ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/573
ABG/276
AÇ/839
A/55

ÇİFTE BELA

JEANIENE FROST

Orijinal Adı: *Twice Tempted*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Bilge Gündüz

Editör: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Mart 2017

ISBN: 978 - 605 - 304 - 181 - 8

Sertifika No: 10905

JEANIENE FROST © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti. ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

JEAN PIERRE
FROST

ÇİFTE
BELA

BİR GECE PRENSİ ROMANI

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Tage, Kimberley, Candace ve Carol'a.
Tüm yaptıklarınız ve müthiş kadınlar olduğunuz için...

PROLOG

İLK KEZ TUTSAK OLARAK UYANIŞIM DEĞİLDİ BU. İkinci sefer bile değildi. Demek ki hayattaki seçimlerimi yeniden gözden geçirmem gerekiyordu.

Geçmişteki deneyimlerimden, gözlerimi çat diye açmamam ve nefes alış verişimi değiştirmemem gerektiğini biliyordum. Onun için, hâlâ şüursuzmuş gibi davranırken, ağrıyan ya da sızlayan yerlerimi kontrol ettim. Başımın ağrması şaşırtıcı değildi ama onun dışında kendimi iyi hissediyordum. Kollarım arkamdan bağlanmıştı. Ellerimin etrafında hissettiğim kalın şeyler eldiven, ayak bileklerimin etrafındaki sıkılıksa iplerdi. Ağzımdaki rahatsız edici tıka-cınsa açıklanmaya ihtiyacı yoktu.

Fiziksel durumumu ölçüp tarttıktan sonra çevreye geçtim. Hissettiğim yükseliş ve inişler, dalga olmalıydı, bu da bir gemide olduğum anlamına geliyordu. Seslerine bakılırsa beni tutsak edenlerden bazıları yukarıdaydı ama içlerinden biri benimle aynı odadaydı. Tek kelime etmese de

yıllarca bir vampirle yaşadıktan sonra, onların çıkardıkları, fark edilmesi zor sesleri algılamakta ustalaşmıştım. O yüzden, gözlerimi açtığımda bakışım doğruca, odanın diğer tarafındaki, siyah saçlı vampire yöneldi. Onun gösterdiği tek şaşkınlık belirtisiyse gözlerini kırıştırmak oldu.

Kelimeleri uzata uzata, “Daha uyanmanı beklemiyordum,” dedi.

Önce aşağıya, ağızımdaki tıkaca, sonra vampire bakarak kaşımı kaldırdım.

Vampir sessiz mesajımı tercüme etti. “Sana çılglık atmanın işe yaramayacağını söylemem lazım mı?”

Göz devirdim. Neydi bu, amatör günü mü? Vampir, karşımdaki yataktan kalkmadan önce gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Odayı aşır ağızımdaki tıkaçı çıkarması için geçen kısa sürede, onunla ilgili elimden geldiğince çok bilgi edindim. Vampir benim yaşlarımda görünüyordu ama yara izi olmayan yüzü, kısa kesilmiş saçları, tıraşlı suratı, ortalama yapısı ve bitmek bilmeyen yıllarıyla, yüz yaşından daha az olduğuna kanaat getirdim. Ondan daha yaşlı vampirlerin tenlerinde genelde daha çok yıpranma izi olurdu ve modern saç stillerini hor görürlerdi. Ama onu en çok ele veren yanı, bakışlarıydı. Çok yaşlı vampirlerin bakışlarında... Bir tür ağırlık olurdu; asırlardır yaşamak, onlara elle tutulabilir bir ağırlık katmış gibi. Benim adsız gardiyanımda o ağırlık yoktu ve şanslıysam, bu gemideki başka kimse de o ağırlığa sahip değildi.

Genç vampirleri öldürmek daha kolay olurdu.

Ağzımdaki tıkaç çıkarılır çıkarılmaz, “Su,” dedim. Tıkaç ve büyük ihtimalle bana verdikleri ilacın etkilerinden ötürü ağzım öyle kuruydu ki dilim dürülmüş bir çorap hissi veriyordu.

Vampir gözden kayboldu, sonra elinde bir kutu kolayla döndü. Ağzıma götürdüğünde kolayı lıkır lıkır içtim, sonra da uzun uzun geçirdim. O geçirtili gardiyanımın yüzüne geldiyse... Eh, bu benim suçum değildi. Ne de olsa bağıydım.

Vampir kuru kuru, “Çok hoş,” dedi.

“Arkadaşımı sıvı kurşunla vurduğunuzda kibarlık konusundaki endişelerimi kaybettim,” dedim, sakın bir sesle. “Arkadaşım demişken, onu görmek istiyorum.”

Vampirin ağzı kıpırdadı. “Taleplerde bulunacak bir konuda değilsin ama evet, o hâlâ hayatta.”

“Beni ona götürmek istemiyorsan, tamam,” dedim. “Herhâlde dokunuşla psişik etkiler aldığımı biliyorsundur; o hâlde bu eldivenleri çıkar ve sana dokunmama izin ver. O zaman gerçeği söyleyip söylemediğini bilirim.”

Vampir usulca güldüğünde, yosun yeşili gözlerinde daha yeşil bir pırıltı belirdi. “Bana dokunacaksın, öyle mi? Yani ortaya çıkarabildiğin o öldürücü elektrik kırbacını kullanarak beni ikiye mi böleceksin?”

Gerildim. Vampir bunu nereden biliyordu? O gücü kullandığımı gören çoğu kişi çoktan ölmüştü.

“O yüzden bu lastik eldivenleri sana bantla yapıştırdık,” diye devam etti vampir, istifini bozmadan. “Ne olur ne olmaz diye.”

“Pardon, adını unuttum,” derken, sesim kulağa umursamaz geldiği için sevindim.

O geniş dudaklar daha da yayıldı. “Bana Hannibal de.” Ben de ona gülümsedim.

“Tamam Hannibal, ne yapmamı istiyorsun? Düşmanlarından birini bulmak için yeteneklerimi kullanmamı mı? Birinin sana ihanet edip etmediğini söylememi mi? Yoksa bir nesneden geçmişi okumamı mı?”

Hannibal güldü ve bu ses, ürperticiden ziyade Doktor Kötü ayarında olsa da ödümü koparacak kadar tekinsizdi.

“Hiçbir şey yapmanı istemiyorum minik kuş. Ben yalnızca aracıyım. Seni kime teslim edeceğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim, canlıyken üç kat değerli olduğun. Fakat bir şey yapmayı denersen, seni öldürsem bile iyi para alırım.”

Hannibal bana neşeyle el salladıktan sonra odadan çıktı. Hiçbir şey söylemeden içinde bulunduğum durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Beni bilinmeyen bir kötü adama teslim etmelerine izin vermeyecektim. Sonunda ölsem bile, buradan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

BİR

Dört Hafta Önce

BİR ATEŞ ŞELALESİNİN ALTINDA DURUYORDUM. Üzerimden kırmızı ve altın rengi alevler akıyor, saçlarımın arasından geçiyor, vücudumdan nehirler gibi süzülerek parmaklarımın arasından kayıp ayaklarımın dibine dökülüyordu. Alevler öyle yoğundu ki aralarından hiçbir şey göremiyordum; dünyamı gün batımı tonlarından oluşan ısıltılı bir arenaya çeviriyorlardı. Alevlerle bu şekilde sarılmak beni öldürmeliydi ama zarar görmüyordum. Korkmuyordum bile. Aksine, içimi tuhaf bir özlem doldurmuştu. Alevlerden birini yakalamaya çalışıyor ama hiç başarılı olamıyordum. Ateş beni tepeden tırnağa kuşatmış olabilirdi yine de elimden kaçmayı başarıyordu.

Bir ses, kime ait olduğunu anlayamayacağım kadar uzaktan, “Leila,” diye seslendi. “Çok geç olmadan git.”

Mantığım beni adsız kişinin söylediği şeyi yapmaya itiyordu ama gitmek istemiyordum. Alevler de gitmemi istemiyor gibiydi. Üzerimde kayıp duruyor, tenimi yakmak

yerine okşuyorlardı. *Gördün mü*, diye düşündüm, meydan okurcasına. Alevler canımı yakmayacaktı.

O ses bu kez daha vurgulu bir biçimde, yine, “Leila,” dedi. “*Git.*”

“Hayır,” diye yanıt verdim ve ateşi yine kendime çekmeye çalıştım. O pırıl pırıl şeritler her zamanki gibi ellerimden kaydı ama bu kez renkleri koyulaştı. Ayağımın dibine döküldüklerinde, katrandan yapılmış kurdelelere benziyorlardı. Sonra üzerimdeki şelale birden yok olarak beni, ani, sersemletici karanlıkta çırılçıplak, tir tir titrer hâlde bıraktı.

Korku, iç organlarıma buz kestirdi. Ses haklıydı. Kötü bir şey olmak üzereydi.

Ateş, karanlığı yeniden aydınlatmadan önce, kaçacak vaktim olmadı. Alevler bu kez daha önceki gibi üzerime nazikçe dökülmedi, bana dört bir yandan saldırdı. Alevler bana yıkıcı güçleriyle saldırıp dokundukları her santimimi kavururken acıyla kıvranmaya başladım.

Hissettiğim ihanete uğramışlık duygusu, ızdırabımın gölgesinde kalsa da, “Neden?” diye haykırdım.

Ateş duvarının dışında güvende olan, bilinmeyen ses, “Seni uyarmıştım,” diye cevap verdi. “Ama sen beni dinlemedin.”

Sonra ateş beni acımasızca yok etmeye devam ederken, kendi çığlıklarımın başka bir şey duymaz oldum.

“*Hayır!*”

Kafamın içinde, bu kelimeyi acı içinde, ulur gibi söylüyordum; gerçekteyse dudaklarımdan bir fısıltı hâlinde kopmuştu. Ama beni uyandırmaya yetti ve üzerimin alevlerle

değil, örtülerle örtülü olduğunu fark etmeden önce dehşetle yerimden sıçradım. Odadaki tek ışık, epeyce uzaktaki şöminede, güvenli bir biçimde kısıtlanmıştı.

Kâbusun etkilerinden sıyrılmak için birkaç derin nefes aldım. Bir dakika sonra, kalbim küt küt atmaktan vazgeçerek daha normal bir ritme kavuştu. Yatağın boş olduğunu görünce içimde bir sızı hissettim. O sayede yine aynı kâbusu gördüğümü itiraf etmeme gerek kalmayacaktı ama gitgide daha sık, yalnız uyumak ve o şekilde uyanmak hoşuma gitmiyordu.

Batıl inançlı biri olsam, tekrarlayan endişenin bir alamet olduğundan endişelenirdim ama ben, gelecekle ilgili uyarı aldığımda, o uyarılar rüyamdaki metaforlar kadar muğlak olmazdı. *Eskiden*, her ne olacaksa onun eksiksiz bir duyuusal deneyimini yaşadığım acımasız görüntüler hâlinde gelirlerdi ama haftalardır öyle bir şey yaşamamıştım. Çok uzun zaman, tek bir dokunuşla, izlenimler ve en feci günahların görüntülerini edinmemeyi dilemiştim. Şimdi o yeteneğe ihtiyacım vardı. Ama yeteneğim tatile çıkmış gibiydi.

Düşündüklerim, beni örtülerin altından çıkma-ya itti. Bacaklarımı yataktan yere sallandırdım ve geniş, perdeli yatağı daha da etkileyici gösteren, yükseltilmiş platformdan indim. Sonra doğruca şömineye giderek önüne diz çöktüm. Alevlerin çoğu gece ölmüştü ama içine çökmüş odunlar hâlâ için için yanıyordu. Izgarayı kenara ittim ve elimi bir saniyeliğine, bir odunun üzerinde tuttum. Sonra elimi doğruca, parçalanmaya başlamış tahtaların arasına daldırdım.

Hissettiğim acı, aniden iç çekmeme sebep oldu. Ama sonra, acının tek bir parmakdan geldiğini fark ettim. Elimin geri kalanı, bileğime dek sıcak sıcak parlayan közlerin arasında olsa da acıımıyordu. Emin olmak için birkaç saniye daha bekledim, sonra elimi çektim. İşaret parmağıma saplanmış bir kıymık ve on yıllık yara izim dışında, elimde hiçbir hasar yoktu; tek bir tüyüm bile yanmamıştı.

Kahretsin. Altı hafta olmuş ama etki hâlâ geçmemişti.

Bazı kadınlar, erkek arkadaşlarından zührevi hastalıklar kapardı. Benimkinin bana bulaştırdığı şeye kıyasla, çok hafifti bu: Ateşe karşı, aynı zamanda açıklanamaz bir biçimde, dokunuşla bilgi alma yetimi bloke eden bir bağışıklık. Tabii çok da şaşırmamam gerekirdi. Gayriresmi Karanlıklar Prensi'yle çıkmanın illa ki sonuçları olacaktı.

Kıymığı çekip çıkardım ve bu malikânede kan tadını sevmeyen az sayıdaki insandan biri olmama rağmen parmağımı emdim. Sonra kumaşı kaşmir kadar yumuşak, büyük bir erkek gömleği bulana dek arandım. Gömlek muhtemelen, karnaval ekibinde çalışırken bir ayda kazandığımdan daha fazla para ederdi ama alıştığım bir ilgisizlikle yere atılmıştı. Kimsenin bu odayı temizlediğini görmemiştim. Fakat burayı hiçbir zaman kirli de görmemiştim. Hizmetkârlar odayı yine tertemiz yapabilmek için, gitmemi ninjalar gibi bekliyor olmalıydı.

Çok beklemeleri gerekmeyecekti. İşemem gerekiyordu ve erkek arkadaşımın yatak odası ne kadar ihtişamlı olsa da banyosunda klozet yoktu. O asırlardır vampir olduğundan, klozete ihtiyacı da yoktu.

Yere atılmış gömleği giydim. Askılı bluzumu ve külotumu örtecek kadar uzundu ama zaten şimdiye kadar onun-kindenden, resmi olarak benim olan odaya giderken, kimseyle karşılaşmamıştım. İki yatak odasını birbirine bağlayan bölüm, başka kimse tarafından kullanılmıyordu. En azından orasının mahremiyeti ve zarafeti, yaptığımı daha gururlu bir utanç yürüyüşü hâline getiriyordu.

Odama döndüğümde (az önce terk ettiğim gece yarısı yeşili ve maun ihtişamın daha açık renkli, daha ufak versiyonu) doğruca banyoya gittim.

“Işıklar yansın,” dediğimde, ani bir ışık parlaması gözlerimi kısıpama sebep oldu ve “Kısıl,” diye ekledim.

Krem rengi mermer yumuşak, kehribar rengi bir ışıkla aydınlanınca, altın ve kereviz yeşili damarları ortaya çıktı. Ufak bir araba ebadındaki cam duş bölümü ve makyaj masası da aydınlandı. O lüks eşyaları ilk kez gördüğümde huşuya kapılmıştım. Şimdiyse dikkat çekmeyecek şekilde gizlenmiş köşeye seğirtirken, mırıl mırıl konuştum.

“Sırf banyosuna klozet eklemiyor diye her sabah elli metre koşuyorum. Sanki her akşam yediği yemeğe daha fazla para harcamıyor.”

Bir yanım, aksiliğimin, gitgide daha sık boş kalan yataktan kaynaklanan huzursuzluğumu gizleme amaçlı olduğunu biliyordu ama mesanem de az önceki sözlerime katılmış gibi büzüldü. Mesanemle ilgilendikten sonra duşa girdim; her şeye yalnızca sol elimle dokunmaya dikkat ediyordum. Benden yayılan akımlar o anda kesilmiş olsa da yanlışlıkla bir doz elektrik vererek boruları yakmaya gerek yoktu.

Duş alıp giyindikten sonra dört kat aşağı, ana kata indim. Merdivenin dibinde, çok yüksek tavanlı, taş sütunlu, antik kalkanlar ve süslü fresklerle donatılmış bir koridor önüme açıldı. Burasının, Bill Gates'in Gotik Tatil'i gibi görünmesine engel olan tek şey, iç bahçeydi.

O koridorun sonunda, yanımdan sıklıkla yok olan erkek arkadaşım Vlad vardı. Evet, o Vlad'dı. Ama bazıları ona Dracula deme hatasına düşerdi. Vlad'ın saçları, çenesini epeyce gölgelendiren kısa sakallarla aynı koyu renkteydi. Uzun kaşlarının çerçevelediğı gözleri bakır ve zümrüt karışımıydı, insanken katıldığı onlarca yıllık savaşların sertleştirdiğı vücudunaysa kaygan kumaştan bir şeyler giymişti. Her zaman olduğı gibi, yalnızca elleri ve yüzü çıplaktı. Geri kalanı, çizmeler, siyah bir pantolon ve boynuna dek iliklediğı duman grisi bir gömlekle örtülüydü. Vlad çoğı iri yapılı erkeğın yaptığı gibi tenini göstermezdi ama bu terzi elinden çıkma kıyafetler, sert bedenini, koşu şortu ve üzerine yapışan kolsuz bir tişörtün vurgulayacağı kadar vurguluyordu.

Vlad'ın kolunun üzerine bir palto atmış olduğunu gördüğümde, takdir dolu bakışlarım yarıda kesildi. Vlad yalnızca ben uyurken yatıp kalkmamış, şimdi de bana tek kelime etmeden gidiyordu.

Yine.

Hiç tam olarak ne yapmamanız gerektiğini bildiğiniz ama onu yine de yaptığınız bir an yaşadınız mı? "Nereye gidiyorsun sen?" diye bağırp koridorda bir hışım yürümenin doğıru karar olmadığını bilmek için, kaybettığım

psişik yeteneğime ihtiyacım yoktu ama yine de yaptığım bu oldu.

Vlad, gözünü intikam bürümüş bir Viking'e benzeyen sarışın bir vampirle, yani sağ kolu Maximus'la konuşuyordu. Sorum üzerine, biri gri, temkinli, tarafsız, diğeri bakırımsı yeşil ve alaycı iki çift göz üzerime dikildi. Gerildim; soruyu geri alabilmeyi diliyordum. O sinir bozucu, yapışkan kız arkadaşlardan birine ne zaman dönüşmüştüm?

Vlad'ın seninle ilgilenmesinin ana sebebi ortadan kalkar kalkmaz, diye dalga geçti, sinsi iç sesim. Düşmanlarını psişik olarak gözetleme yetini kaybetmenden hemen sonra sana uzak davranmaya başlaması tesadüf mü sence?

Hemen kafamın içinde KC ve Sunshine Band'in "That's the Way" şarkısını söylemeye başladım. Vlad yalnızca, geçmişî dünyanın ölmeyenlerle ilgili en ünlü hikâyesine ilham vermiş, çok kuvvetli bir vampir değildi. Aynı zamanda insanların akıllarını da okuyabiliyordu. Çoğu zaman.

Vlad'ın dudakları büküldü. "Bir gün beni kafanın içine sokmama metodunu uygularsan, en azından istek parça alacaksın."

Onu tanımasam, sesindeki, hafif aksanını vurgulayan ve eğitilmiş sesine gerginlik katan alaycılığı fark etmezdim. Bana, düşüncelerimi okumasına engel olmayı öğreten vampiri hiçbir zaman affetmeyeceğini düşünüyordum.

"Bazı insanlar o şarkıyı klasik olarak görür," derken, bir yandan da ben onu durdurmadan önce duydukları için kendimi azarladım.

“Bu da yine, dünyada yeterince aptal olduğunu kanıt-
lıyor.”

“Soruma cevap vermedin,” diye karşılık verdim.

Vlad paltosunu giyerken yüzündeki hafif tebessüm hiç
silinmedi. “Bu da kaza değildi.”

İçimdeki akımların hücum ettiği elim karıncalanma-
ya başladı. Devrilen bir elektrik direğiyle olanların sonu-
cunda bütün vücudumdan elektrik yayılıyordu ama sağ
elim, asıl hattı. Öfkemi bastırmazsam konuşmaya başla-
yabilirdi.

“Bir daha beni başından savmak istediğinde, çağdaş er-
keklerin yaptığını yap.” Sesim zımparadan bile pürüzlüy-
dü. “Muğlak konuş, bazı işlerinin olduğunu söyle. Öyle
kulağa daha kibar geliyor.”

Vlad’ın bakır gözleri zümrüde dönüşerek onun insan
olmadığını gözle görülebilir bir biçimde kanıtladı. “Ben
çağdaş bir erkek değilim.”

Tabii ki değildi ama biraz daha az karmaşık, sinir bozu-
cu ve gizemli olsa ölür müydü? En azından arada sırada?

Maximus bana şöyle bir baktıktan sonra dikkatini yine
Vlad’a yöneltti. “Döndüğünüzde her şey hazır olacak,”
dedi, eğilerek selam verdi ve gitti.

Bu da ne demek, sorusu dilimin ucundaydı ama sorsam
bile cevap alamayacaktım. Ama bu, konuyu kapatacağım
anlamına gelmiyordu. Artık Vlad’ın ortadan kaybolup
durmasının, ilişkimiz için ne anlama geldiğini merak et-
meyecektim. Fiziksel olarak nötraleze olmam, bana olan
hislerinin değiştiği anlamına geliyorsa, bunu bana söyle-

mesi gerekiyordu. Aklımdan şarkı söylemeye, *döndüğünde konuşacağız*, diye düşünecek kadar uzun süre ara verdim.

Bu kez Vlad'ın tebessümü öyle genişti ki dişlerini gördüm. Köpek dişleri uzamamıştı ama sırtışında yine de hem sevgili hem yırtıcı izlenimleri vardı.

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Sonra Vlad'ın az önce durduğu yer boş kaldı. Yalnızca, kapanan çift kapılı, dev ön kapı, onun nereden çıktığını belli ediyordu. Vampirler cisimlerini kaybedemezdi, ama bazı usta vampirler öyle görünecek kadar hızlı hareket edebilirdi.

İçimi çektim. Son iki aydır Vlad'la çıkmak, filmlerin resmettiği kadar tutkulu ve çalkantılı bir ilişki yaşamak anlamına gelmişti. Yalnızca, Hollywood'un meşhur Karanlık Prens'e âşık olan her kadının akıbeti konusunda da haklı olmamasını diliyordum.

Düşündüğüm şey can sıkıcıydı. Ama oturup kara kara düşünmeyecektim. Onun yerine, kadınların, zamanın en çok sınıdığı, en bilindik dikkat dağıtma tekniğini kullanacaktım.

Koşar adımlarla yukarı, kardeşimin odasına çıktım. “Uyan Gretchen!” diye seslendim kapıdan. “Alışverişe gidiyoruz.”

İKİ

KARDEŞİM KASAPIN ÖPÜNE BİR YIĞIN GIYSİ boşaltırken, “Bu şimdiye kadar Romanya’nın berbat olmayan tek yanıydı,” dedi.

Önce kimden özür dileyeceğimi bilemeyerek gözlerimi kapattım. Gretchen’in, ülkesiyle ilgili sözlerinden ötürü kasiyerden mi, yoksa şimdi zaten taşımakta olduğu yarım düzine alışveriş torbasına yenilerini eklemesi gereken Maximus’tan mı? Kardeşime başka birinin kredi kartını verdiğinizde hep bu olurdu. Vlad’ın, konuklarının aldığı her şeyin, kendi kredi kartıyla ödenmesi yönünde sıkı kuralları vardı.

Fatura geldiğinde bu kuralı yeniden gözden geçirebilirdi. Tutumlu olmasını teşvik etmeye çalışmıştım ama bu da işe yaramamıştı. Yaptıklarım yalnızca Gretchen’i sinirlendirmiş, kardeşim giysileri satın almadan önce denemeyi de bırakmıştı.

Taktik değiştirerek “Yorulдум. Geri dönsek iyi olur,” dedim.

Gretchen'in mavi gözleri küçüldü. "Hayatta olmaz. *Haftalardır* erkek arkadaşının kalesinde hapisim, oysaki vampir düşmanı ölmüş olmalı, yoksa babam da, Marty de gidemezdi."

Babamla en iyi arkadaşım Marty'nin dikkatsiz davranmaya daha az eğilimli olduklarını belirtmedim. İhtimal düşüktü ama Vlad'ın baş düşmanı Szilagyı gerçekten hayatta kaldıysa, Gretchen burada daha güvendeydi. Kardeşim hayatı buna bağlı bile olsa dikkat çekmeden dolaşamazdı ve bunu kanıtlamıştı. Kasiyere baktım, zorla gülümsedim ve Gretchen'ı bluzunun kolundan tutarak kendime doğru çektim.

"İnsan içinde o malum şeyle ilgili konuşmak yok," diye tısladım.

Kardeşim sesini hiç alçaltmadan, "Neden?" diye karşılık verdi. "Buranın sahibi Vlad olduğundan ve insanların bazılarını atıştırmalık olarak kullandığından, bu şehrin yarısı vampirlerden haberdar. Geri kalanına gelince, Maximus onları hipnotize edip zaten bilmedikleri şeyi unutturabilir."

Kasiyere bakarken gözlerim yerinden uğradı. Kız, sarışın vampire elini kaldırdı ve Romence bir şey söyledi.

Maximus, "Endişelenmeyin, o Vlad'a sadık," diye özet geçti. Sonra, fırtınalı gri gözleri Gretchen'a çevrildi. "Daha dikkatli olacaksın, yoksa hipnotize ettiğim bir sonraki insan sen olursun."

Kardeşim bir hışım, "Bunu yapamazsın," dedi.

Maximus, son derece kaslı vücudu yeterince etkileyici değilmiş gibi, bir doksan beşlik boyuyla dimdik durdu.

“Prensime korumak için bundan çok daha kötüsünü yaptım.”

Hâlâ Gretchen’a bir tane çakmak istiyordum, ama kimse -Maximus gibi bir dost bile- küçük kardeşimi korkutup da paçayı kurtaramazdı. Soğuk bir tavırla, “Anladı,” dedim. “Anlamadıysa da onunla ilgilenen ben olacağım.”

Maximus, Gretchen’a baktı, başını neredeyse fark edilemeyecek kadar hafifçe salladı, sonra önümde iyice eğildi.

“Nasıl isterseniz.”

Yanaklarım ısındı. Vlad’ın kız arkadaşı olduğum için, onun hanesindeki vampirler benim önümde de, ona eğildikleri gibi eğiliyordu ve bu canımı çok sıkıyordu. “Lütfen yapma, bu hiç hoşuma gitmiyor.”

Ağzı çok hafif bir sırıtışla bükülen Maximus doğruldu. “Evet, hatırlıyorum.”

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bir an için, Vlad’ın evine gönülsüz bir sığınmacı olarak ilk geldiğimde, benimle çıkma fırsatının üzerine atlayan adamı gördüm. Sonra Maximus’un gözlerine o tanıdık örtü indi ve kibar, resmi korumam geri döndü.

“Alışverişe devam etmek istiyorsanız, bir saatiniz var. Sonra eve dönmemiz gerek.”

Gretchen’dan önce davranarak “Neden?” diye sordum.

“Çünkü Vlad’ın akşam yemeği konukları için hazır olmalısınız. Yemeğe geç kalmak istemezsiniz.”

Gretchen bu kez benden daha hızlıydı. “Akşam yemeği konukları mı? Kimmiş onlar? Bize neden daha önce söylenmedi?”

“Sana söylenmedi, çünkü yemeğe katılıp katılmamak senin kararına kalmış,” diye yanıt verdi Maximus. Sonra bana hafifçe gülümsedi. “Sana söylemek için bekledim, çünkü aklında yeterince çok şey var gibiydi.”

İçim utanç ve boyun eğme hissiyle çalkalandı. Vlad’la aramızın iyi olmadığını herkes mi biliyordu? *Tabii ki biliyorlar*, diye kendi sorumu yanıtladım. Ölmeyenlerin işitme yeteneği göz önünde bulundurulduğunda, muhtemelen, regl olduğumdan, Vlad’la bir haftadır sevişmediğimizi de biliyorlardı.

İçimi çektim. “Anlaşılan bir şeyler almam gerekiyor.” Birçok mağazaya girip çıkmış olmamıza rağmen, Gretchen’in yarattığı muazzam faturaya katkıda bulunmak istemediğimden hiçbir şey almamıştım.

Maximus’un yüzünde, adını koyamadığım bir ifade belirip kayboldu. “Gerek yok. Vlad elbiseni odana yollattı.”

Önce bana nereye gittiğini söylemeden çekip gitmişti. Sonra beklenmedik yemek konuklarımızın olduğunu öğrenmiştim, şimdi de benim için bir elbise seçilmişti. Gözlerimi kıstım. Vlad neler karıştırıyordu?

“Bana neler olduğu konusunda ipucu bile vermeyeceksin, değil mi?” diye sordum Maximus’a.

Maximus’un tebessümü biraz fazla gergindi. “Dediğim gibi, prensimi korumak için çok daha kötüsünü yaptım.”

Elbiseye tek bir kez baktığımda, akşam yemeğinin Vlad’ın öylesine uğrayan eski arkadaşlarıyla çene çalarak geçmeceğini anladım. Arkasında ufak bir kuyruğu olan, açık

yakası minicik siyah mücevherlerle süslü görünen, daracık, siyah, kadife bir elbiseydi. Siyah, topuklu ayakkabılar ve aynı şekilde, mücevherlerle süslenmiş, dirsek boyundaki siyah eldivenler -içi elbette akımı kesen kauçukla kaplıydı- tahrik edici, gösterişli takımı tamamlıyordu. Elbiseyi giydiğimde, üzerime tam olarak ölçülerime göre dikilmiş gibi uyduğuna şaşırmadım. Elbise göğüs dekoltesi yaratmayı bile başarmıştı. Ufak göğüslerimden ötürü nadiren tattığım bir zevkti bu.

Şimdiye kadar giydiğim en güzel elbiseydi ama aramızdaki, gitgide büyüyen boşluğu kapatmak için, onu da Vlad'ın bana verdiği bütün pahalı hediyeleri de feda ederdim. Yumuşak kumaşı okşarken, bunun, Vlad'ın son zamanlardaki soğukluğunu telafi etmek için verdiği bir hediye mi olduğunu, yoksa onun yalnızca bu gece koluna girdiğimde yeterince güzel görünmemi garanti etmek mi istediğini anlayabilmek için, yeteneğimin geri dönmesini diledim. Vlad söz konusu olduğunda, ikisi de mümkündü.

O yüzden, sonuç ne olursa olsun, bu gece Vlad'la yüzleşmeliydim. Yapmak istediğim son şey süslenmekti ama bunun resmi bir etkinlik olduğu belliydi. İşim bittiğinde, düz, siyah saçlarım gür bukleler hâlinde sırtıma düşüyordu. Makyajım, siyah elbise ve kışın beyazlayan tenimle şahane bir tezat oluşturan koyu kırmızı rujum dışında, belli belirsizdi. Karnaval dünyasında geçirdiğim onca yıl sayesinde, süslenmekte ustaydım. O yıllar ayrıca beni, şakağımdan parmaklarıma dek uzayan yara izini saklamakta ustalaştırmıştı. Yüzümün o kısmını pırıltılı, siyah bir saç bukleleriyle gizlemiştim; yine

sağ omzumun üzerine de saçlar dökülüyordu. Eldivenleri iyice yukarı çekmiştim, böylece bana sıra dışı yeteneklerimi kazandıran kazanın kanıtı, kolumun üst kısmında, yalnızca birkaç santimde görünüyordu.

Vlad bu yetenekleri, beni Szilagyı'nın sebep olduğu patlamadan korumak için ateş savar aurasıyla sarıp sarmaladığında kullanılmaz hâle getirmişti. Vlad'ın düşmanı, kendisiyle birlikte beni de öldüreceğini sanmıştı ama ben o cehennem ateşinden sağ çıkmıştım. Sağ kalmamın bir bedelinin olmasına şaşmamak gerekirdi. Kader kimsenin yakasından öyle kolayca düşmezdi.

Geçmiş aklımdan çıkarmak için başımı iki yana salladım. Sonra, kendimi hiç de neşeli hissetmesem de, ana kata indim.

Vlad merdivenin dibinde bekliyordu. Siyah smokini tek renk olduğundan fazlasıyla sert görünmeliydi ama Vlad, Ölüm Meleği'nin seksi bir versiyonu gibiydi. Gözlerini üzerimde dolaştırırken, titrememe engel olamadım. Vlad'ın gözleri bir an için zümrüt yeşili pırıltılar saçtı ve elimi tuttuğunda, sıcaklığını eldivenlerime rağmen hissettim. Normal vampirler oda sıcaklığında olurdu ama Vlad öyle değildi. Türüne mensup herkesin ondan korkmasına sebep olan pirokinezi yeteneği; öfkesi ya da arzusu uyandığında onu çoğu insandan da daha sıcak kılardı.

“Şahane görünüyorsun.”

O alçak hırıltı, şu anda onu hangi duygunun ısıttığını belli etti, ben de yine titredim. Ona olan hislerime şüphe karışmış olabilirdi ama vücudum ikilem falan yaşamıyor-

du. Fark etmeden Vlad'a yaklaştım; göğsü benimkine sürtünür sürtünmez göğüs uçlarım sertleşti. Sonra, Vlad'ın ağzı boynuma süründüğünde, o kalın, kısa sakallar tenime enfes bir biçimde battığında, vücudumun daha aşağılarında bir sıkışma hissettim.

Vlad nefes aldı. Nefesini verdiğinde hava tam da nabzımın attığı yere, yumuşacık bir öpücük gibi değdi. Sonra Vlad ellerini omuzlarıma sardı; bu ellerin sıcaklığı muhteşem bir biçimde kuvvetliydi. Parmaklarının tek hareketiyle saçlarımı yana itip boynumu ortaya çıkardı. Ağzını indirip iki sert, sivri dişini tenime bastırdığında içimi çektim. Onun ısırganının verdiği karanlık haz, onunla sevişmekten geri kalmıyordu ve her iki aktivitede de yer almayı özlemiştim. Hiç düşünmeden, başını tutup kendime doğru çektim; beklentiden neredeyse ürperiordum.

Vlad anlaşılmasa bir şey geveleyip geri çekildi; gözleri hâlâ zümrüt pırıltısı saçıyordu.

“Şimdi olmaz. Konuklarımız bekliyor.”

İlk düşüncem, *umurumda değil*, oldu ama bunu hemen, *benim derdim ne*, düşüncesi takip etti. Evet, insanlar bizi bekliyordu. Hem bu koridorda birkaç koruma da nöbet tutuyordu. Yukarıdakilerin hiçbiri doğru olmasa da Vlad'la yoluna koymamız gereken ciddi meseleler vardı. Libidomu doyurmak, yapılacaklar listemde son sırada olmalıydı.

“Doğru,” deyip ellerimi indirdim ve Vlad'dan uzaklaştım. Saçlarımı tekrar omzuma atıp zikzak çizen yara izini elimden geldiğince örterken, Vlad'a hiç bakmadım. Yara izimden utanmıyordum ama insanların onu ilk kez gör-

düklerinde bana attıkları acıma dolu bakışlar canımı sıkıyordu.

“Leila.”

Adımı söyleyiş şekli başımı aniden kaldırmama sebep oldu. Vlad’ın gözleri yine yanık maun rengini almıştı. Artık o gözlerdeki tek yeşillik, irislerini saran doğal halkaydı.

“Kimseden saklanma,” diyen Vlad, saçımı itip omzumu açtı. “Yalnızca budalalar, hayatta kalanlara yara izlerinden ötürü acır. Ve budalalara asla yaltaklanmamalısın.”

Sonra elini uzattı; kendi soluk savaş yaraları da tenini minicik, soluk renkli şeritler gibi süslüyordu. “Gel.”

Elini tuttum ve kalbimi görünmez kayışlarla sarıp sıkan duyguyu bastırdım. Sonra aklımdan şarkılar söylemeye başlayarak en tehlikeli düşünceyi Vlad’a ulaşmadan maskeleydim.

Seni sevmemin sebeplerinden biri bu. Kimsenin önünde eğilmiyorsun.

Maalesef aynı özellik bizi birbirimizden de ayırabilirdi.

ÜÇ

İÇERİ GİRDİĞİMİZDE KONUKLARIMIZDAN bazı- larını tanıdığımı gördüm ama orada birçok yeni yüz de vardı. Maximus yemek masasında, Vlad'ın kel, iri yarı sol kolu Shrapnel'in yanında oturuyordu. Shrapnel'in yanında, Vlad'ın fahri atası -bu unvanı hâlâ anlamıyordum- olarak tarif ettiği, uzun saçlı, Mısırlı vampir Mencheres vardı. Mencheres'in yanındaki ince yapılı, sarışın kadın, eşi Kira'ydı. Gretchen da oradaydı; Vlad'dan en uzak sandalyeye oturtulmuştu ve bundan hiç memnun görünmüyordu. Vlad'la içeri girdiğimizde herkes ayağa kalktı ve bu da, senaryoyu iyice tuhaflaştırdı. Geç kalmamıştım, o hâlde neden herkes şimdiden masadaydı? Ev sahibi ve sahibi- bes, konukları yerlerine geçmeden selamlamamalı mıydı? Oysaki biz son gelen olmuştuk ve herkes önümüzde hazır olda duruyordu.

Bininci kez, vampirlerin çok tuhaf usullerinin olduğuna kanaat getirdim. Vlad beni, masanın başındaki, her zaman- ki yerime götürdü, bu da tanımadığım konukların bazıla-

rının bana yan yan bakmasına sebep oldu. Masanın başına vardığımda, Vlad'ın sağındaki boş sandalyenin önünde ne yapacağımdan emin olamayarak öylece durdum. Şimdi mi oturacaktım, yoksa bir işaret mi bekleyecektim?

Vlad, "Geldiğinize sevindim," derken, odanın büyüklüğü, kuvvetli, tenor sesini zayıflatamadı. "Bazılarınızın buraya gelmek için çok uzun mesafeler aştığınızı biliyorum."

Daha fazlasını, belki uzaktan gelen konuklara edilecek bir teşekkürü bekliyordum ama Vlad bunları söyledikten sonra sandalyesine oturdu. Onunla tanışmadan önce, sırf oturma eyleminin bile soylu ve göz korkutucu görünebileceği hiç aklıma gelmezdi ama Vlad bunu her seferinde başarıyordu.

Herkes yerine oturunca ben de oturdum; içimden, *keşke biri bana Acemiler İçin Ölmeyen Nezaket Kuralları kitabı verse*, diye dilekte bulunuyordum. Fazla akıcı olan hareketlerine bakılırsa, Vlad'ın konuklarının hiçbirisi insan değildi. Normal -ya da şiddet içeren- ortamlarda vampirlerle birlikte olmaya alışkıttım ama bu ilk resmi etkinliğimdi. Yüzüme kibar bir tebessüm yapıştırırken, Vlad'a yönelik, *bu işi batırırsam suç senindir*, diye düşündüm.

Vlad'ın beni duyduğuna dair verdiği tek işaret, kıpırdayan ağzıydı. Sonra solunu işaret etti.

"Leila, Maximus, Shrapnel, Mencheres ve Kira'yı zaten tanıyorsun, ama seni diğer konuklarımızla tanıştırmalıyım."

Hatırlamamın beklenmediğini umduğum -zira dev masanın etrafındaki yirmi sekiz sandalyenin hepsi doluy-

du- isim listesini dinlerken, yüzümdeki kibar tebessümü silmedim. Şömineli duvarı, üç katlı tavanı ve devasa avizesiyle bu yemek odasını ilk kez gördüğümde, yalnızca Vlad'la ikimiz orada yediğimizden, odanın göz kamaştırıcı bir mekân ziyarı olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse boyutları ve görkemi işe yarıyordu. Vlad daha çok arkadaşını çağırsa ikinci bir masaya ihtiyacımız olurdu; ayrıca kadınların mücevherlerine ve erkeklerin muhteşem smokinlerine bakılacak olursa, burada hazır bulunanlar lükse alıştı.

Bense değildim. Benim hissettiğim kadar huzursuz görünen Gretchen da alışık değildi. Bizim babamızın kariyeri askerlikti, o yüzden, onun görev yerlerine göre sıklıkla değişen mütevazı evlerde büyümüştük. On sekiz yaşına gelip de kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğinde, teknolojiyi ve insanlara dokunmayı içermeyen işlere mecbur kalmıştım. Ve düzgün maaşlı bütün işler, ikisinden birini gerektiriyordu. Marty'yle tanışıp gezgin karnaval ekibine katılmasam, sokaklara düşebilirdim.

Onunla tanışmasam, şuan Vlad'ın evinde, hizmetkârların şarap olamayacak kadar yoğun bir sıvıyla doldurduğu kristal bardaklar denizinin arasından yabancılara gülümsemeceğim kesindi. Aynı hizmetkârlar, bundan sonra orada yalnızca Gretchen'la ikimiz insan olsak da herkesi iki kez doyuracak kadar yemek getirdi. Gerginlik, iştahımı kapatmıştı ama sahte bir hazla yemeye giriştim; Vlad'ın bu yemeğin altındaki gerçek sebebi ne zaman açıklayacağını merak ediyordum. Vlad evine iki düzineden fazla kişiyi sırf

gösteriş yapmak için davet etmemişti. Sevgilim birçok şey olabilirdi ama hiçbir zaman gösterişçi olmamıştı.

Yemeğin altındaki bomba, tatlı yenirken patladı. Tam bir kaşık burbonlu, karamelalı krem brüle yiyordum ki Vlad ayağa kalktı ve konuşmalar kesildi.

Vlad ani sessizlikte, “Geldiğiniz için hepinize teşekkürler,” dedi. “Ya arkadaşım ya da soyumun değerli üyeleri olduğunuzdan, hareketlerime hepinizin tanıklık etmesini istedim.”

Sonra sandalyemin arkasına geçti ve elini omzuma koydu. Onu görebilmek için dönme dürtüsüne karşı koydum. Gergin gergin, *ne oluyor*, diye düşündüm.

Vlad soruma kulak asmadı. “Çoğunuz Leila’nın son birkaç aydır sevgilim olduğunu biliyorsunuz. Bunun yanı sıra, o, insanlarımı kurtarmak için hayatını riske attı ve işkence sırasında bile, hiç tereddütsüz bana sadık kaldı. Benim için çok değerli olduğundan, şimdi ona ebedi bir bağ teklif ediyorum. Tabii kabul ederse.”

Sonra eğildi, bundan sonraki sözlerini fısıltıyla söylediğinde, sıcak nefesi boynumu okşadı. “Yeteneklerin azaldığından bu yana, sana olan hislerimin değişip değişmediğini merak ediyorsun. Bu, o sorunun cevabı olsun.”

Önüme ufak, kadife bir kutu koymadan önce, yara izleriyle kaplı elini gördüm. Aklım şok ve mutlulukla aşırı yüklenme yaşarken kalbim küt küt atmaya başladı. Masanın diğer ucundan Gretchen’in iç çektiğini duydum. Havalı sürpriz yemeğin altında yatabilecek onca sebep arasında,

bunu beklememiştim. Vlad’la aramızdaki ilişki gerçekten değişmişti. Olabilecek en iyi şekilde.

“Vlad, ben...”

Tutarlı dūřınce ve kelimeler beni yūzūstū bırakmıř olabilirdi ama elim ayaęım hālā tutuyordu. Mutluluktan titreyen ellerle, abanoz kutuyu yavařça atımd.

Gretchen sandalyesinden fırlayıp yanıma geldi. Bir noktada gūzlerim mutluluk yařlarıyla dolmuř olmalıydı, ūnkū kutunun içindeki řey bulanıktı. Yine de bir yūzūk seçebiliyordum. Őzerim bir mutluluk ıęıyla ōrtūldū. O ana kadar Vlad’ı ne kadar sevdięimin ve onun da beni sevdięini ne kadar řiddetle umduęumu fark etmemiřtim. Yūzūęū daha net gōrebilmek için gūzlerimi kırpıřtırdımd... Ve o anda, mutluluęuma kafa karıřıklıęı eklendi.

Maximus, Gretchen bana ulaşamadan onun kolunu tuttu ama kız kardeşim, bana hālā kutunun içine bakabilecek kadar yakındı.

“Seni ucuzcu, elmas deęil bu!” dedi, her zamanki dūřūncesizlięiyle. “Bu ne biçim bir niřan yūzūęū?”

Yūzūęūn Vlad’ın babasından ona kalan yadigârın kopyası olduęunu fark ettięimden beri, ben de bu seçimin sebebini merak ediyordum. Ne olursa olsun, bana verdięi niřan yūzūęūnū mutlulukla takacaktım. Hem belki bir kopyayla evlenme teklif etmek, bir Dracul aile geleneęi olabilirdi.

“Bu bir niřan yūzūęū deęil,” dedi Vlad, Gretchen’a sertçe. “Soyuma ũye olmanın sembolū. Yarattıęım būtdūn vampirler bu yūzūkten takar.”

O kelimeleri duyduğumda, mutlulukla karman çorman olmuş düşüncelerim berraklaşarak kalbimi parçalayan bir gerçeğe dönüştü: *Vlad sana evlenme teklif etmiyor. Seni vampir yapmayı teklif ediyor, o kadar!*

Vlad doğrudu, elini omzumdan çekti. İç sesimi duyumuştum. Düşünce, aklımda öyle bir esip gürelemişti ki Vlad'ın onu duymamak için, telepatik olarak sağır olması gerekirdi.

Başka bir şey duymasına engel olmak için şarkı söylemem gerektiğini biliyordum ama aklıma tek bir mısra bile gelmiyordu. Gururum bana, Vlad'ı yanlış anlamamışım gibi davranmam için haykırıyordu ama tek yapabildiğim, az önceki mutluluğum kül olurken kutuyu elimde tutmaktı. Vlad, insanlığımın üst modele geçmesi gerektiğini düşünmüş ve bunu bana bir oda dolusu vampir tanık eşliğinde bildirmeye karar vermişti.

Başımı kaldırdım. Konuklarımızın bana acımış gibi gözlerini kaçırışı ve sandalyelerinde kıpırdanışı, bana Vlad'ın onu yanlış anladığımı fark eden tek kişi olmadığını söylüyordu. Kendimi kalbim göğsümden sökülmüş ve önümde haşlanmış gibi hissetmesem, utançtan yerin dibine geçerdim.

Gretchen'in sesi, sessizliği böldü. "Leila'nın vampir olmasını istiyorsun, öyle mi? Bu tüyler ürpertici!"

Vlad sertçe, "Maximus," dedi.

İri yarı vampir ben daha gözümü kırpmadan eliyle Gretchen'in ağzım kapatıp kızı havaya kaldırmıştı. Normalde kız kardeşime böyle davranılması beni öfkelen-

dirirdi. Ama o anda, cevap verebilmek için kendimi toplamaya çabalıyordum.

“Leila,” diye söze başladı Vlad.

“Sus.”

O kelime, ağzımdan paramparça olan umutlarımın bütün kuvvetiyle fırlamıştı. Ayağa kalkarken neredeyse sandalyemi deviriyordum ama ya şimdi çıkıp gidecek ya da gözyaşlarına boğulacaktım ve hâlâ ikincisini herkesin önünde yapmayacak kadar gururum vardı.

“Hava almam lazım,” diye mırıldandım.

Ve on sekiz yaşındayken başladığın işi bitirmek için birkaç jilete ihtiyacın var, dedi nefret ettiğim iç sesim.

Onu duymazdan gelerek düşüncelerimi saklamak için aklıma gelen ilk şarkıyı avaz avaz söylemeye başladım. Şarkının “Taps” olduğu ortaya çıktı.

Hiç şaşırtıcı değildi bu.

Sonra, yeni topuklu ayakkabılarımın beni taşıyabildiği hızla, odadan kaçtım.

DÖRT

DOĞRUCU, VLAD'IN BODRUM KAĞITINDA BENİM için hazırlattığı, ufak, kauçuk duvarlı odaya gittim. İçeri girdiğimde sağ eldivenimi çekip çıkardım. O anda elimden cızır cızır, kurdeleler şeklinde elektrik akımları boşandı; kontrol etmeye çalıştığım duygular kendini minyatür enerji şimşekleri şeklinde gösteriyordu. O akımları nabız gibi atan tek bir ipe dönüştürüp odadaki taş heykele doğru kırbaç gibi savurdum.

Heykelin başı koptu, lehimli olduğu kaidenin üzerine düştü. Bir akım çıtırtısı daha duyuldu ve heykel kolundan oldu. Sonra diğer kolu da koptu. Ardından belden yukarısı yok oldu ama içimi yakan acı, hayal kırıklığı ve küçük düşmüşlük hissi azalmadı. Aksine, kendimi her an patlayabilmişim gibi hissediyordum.

Heykel düzinelerce parçaya bölünene dek ona saldırmayı bırakmadım. Vlad'dan önce yalnızca gücümü baskı altına almak için çalışmışım; aynı şeyi, kimseye zarar vermeden dokunamamamdan kaynaklanan yalnızlığımı da yapmışım.

Vlad bütün bunları değiştirmişti. Bana yeteneklerimi değerli bir şeye dönüştürmeyi öğretmiş, tecrübe edeceğimi hiçbir zaman tahmin etmediğim duygular uyandırmıştı içimde. O yalnızca ilk sevgilim değildi. Aynı zamanda ilk aşkımdı ama kendimi fazla kaptırmıştım. Bütün uyarılara rağmen, bir gün onun da bana karşı aynı şeyleri hissedeceğini ummaya cüret etmiştim. O umut da beni bu noktaya getirmişti. Bir bodrum katında, yıkılan hayallerimin acısını cansız bir varlıktan çıkarıyordum.

Heykelin kalıntılarına baktım ve aramızda iç karartıcı bir yakınlık hissettim. Benim gibi o da bir zamanlar sağlam ve tamdı. Şimdiyse o da benim gibi, yıkıcı duygularla öyle bir parçalanmıştı ki bir daha ikimiz de eskisi gibi olmayacaktık.

“Kahrol,” diye fısıldadım; bunu kendime mi, yoksa budalaca âşık olduğum vampire mi söylediğimi bilmiyordum.

Şahane elbisem kendimi zorladığım için terden nemlenmişti ama bu umurumda bile değildi. Yemeğe dönmeyecektim. Herkes gidişimin sebebini anlamıştı, yani oradaki eksikliğimi de anlayacaklardı. Anlamazlarsa da canları cehennemeydi. Herkesin eğlencesi olmayacaktım artık.

Bitkin hâlde katlarca merdiveni tırmanıp odama vardığımda, yolda kimseyle karşılaşmadığıma memnun oldum. Şansım varsa, Vlad konuklarıyla geç saate kadar otururdu, ben de onu yarma kadar görmezdim. Böylece, çok ihtiyacım olan yalnızlık elimden alınmamış olurdu.

Yatak odamın boş olmadığını gördüğümde inlememin sebebi de buydu. Vlad ellerini arkasında kavuşturmuş, ka-

nepenin yanında duruyordu; o kahrolası mücevher kutusu, neyse ki görünürde yoktu. Vlad terli, darmadağın hâlime şöyle bir baktı.

Her zamanki açık sözlülüğüyle, “Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Onu görmek bile elektriksel antrenmanımın bana kazandırdığı nazik kontrolü yerle bir etmişti.

“Şahaneyim,” dedim sertçe. “Aslına bakarsan, içip içip kendimi kaybetmeye niyetimin olması dışında, kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.”

Vlad’ın yüzünde adını koyamadığım bir duygu belirip kayboldu. Sonra yüzü yine ifadesiz bir hâl aldı.

“Bu gecenin öyle gitmesine üzüldüm. Teklifimi seninle yalnızken tartışmalıyım ama beni o şekilde yanlış anlamayı hiç beklememişim.”

Doğrusu bu fiyaskodan sonra ne duymak istediğimi bilmiyordum ama Vlad’ın söylediklerinin onlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Kendisinin üzerindeki demir sağlamlığındaki kontrolü de yarama tuz basıyordu. Ben kendime güçlükle hâkim oluyordum, oysaki Vlad her zamankinden de soğukkanlı ve sakin görünüyordu. İçimde çalkalanan diğer duygulara, öfke de eklendi.

“Elbise, havalı yemek, onca hoş söz, sonra da mücevher kutusu.” Parmağımla tek tek saydım. “Gerçekten, ne düşünmem gerekiyordu?”

Vlad’ın alaycı alaycı soluması içimi sızlattı. “Düşündüğün şey dışında, her şeyi. Daha birkaç aydır birlikteyiz. Bunun,

benim yaşımdaki biri için ne kadar önemsiz olduğunu biliyor musun?”

Yeni bir acı dalgası, sesimin yakıcı bir hâl almasına sebep oldu. “Evet, neredeyse altı yüz yaşındasın ama *bugünün* dünyasında, kız arkadaşına yüzük kutusu boyunda bir kutu vermeden önce *sonsuz bağ* gibi laflar ettiğinde, içinde genelde tek bir tür yüzük olur!”

“Asırlar boyu, yarattığım her vampire yüzüğümün bir kopyası verildi, çünkü o, soyuma üyeliğin kanıtıdır. O yüzük insanlarım müttefikler tarafından takıldığında işe yarar. Ya da düşmanlar tarafından.”

Vlad’a inanıyordum ama bu, duygularımın üzerine devamlı dökülen asidin verdiği acıyı hiç azaltmıyordu.

“Anlamıyorsun,” dedim sertçe. “Benim standartlarıma göre de uzun zamandır birlikte değiliz ama evlilik *düşüncesini* böyle küçük görmek, bu ilişkiye verdiğimiz değer ne kadar farklı olduğunu gösteriyor. Asıl sorun bu ve ben bunu daha fazla görmezden gelemem.”

Vlad’ın ağzı gerildi ve o kabuk kırılıp öfkesi serbest kalınca, şöminede alevler parladı.

Umurumda değildi. Önce herkesin içinde, şimdi de onunla baş başayken, duygusal olarak filetosu çıkarılan bendim.

“Ben ilişkimize değer veriyorum. Özel yatak odamı senin dışında kimseyle paylaşmadım.”

“Ama bir klozet taktırmaya bile zahmet etmiyorsun,” diye araya girdim. “Sanki bana her fırsatta, *buradan öteye geçemezsin* diyorsun.”

Vlad'ın gözlerindeki bütün bakır tonu kayboldu. O gözler, salt zümrüt rengi parladı. "Bu gece o duruma farklı bir çözüm önerdim."

Vampire dönüşmek gerçekten de tuvalet ihtiyacımı ortadan kaldıracaktı. Aynı zamanda, doğallıktan uzak uzunlukta bir hayatın geri kalanını, beni hep bir kol mesafesinde tutan bir erkeği severek geçirmemi garantiye alacaktı. Vlad merhametsizliğiyle ünlüydü ama teklifini kabul edersem beni ne kadar zalimce bir kadere mahkûm edeceğinin farkında olduğunu sanmıyordum.

Kısmen benim suçumdu bu. Onu kaybetmek istemediğimden, aramızdaki duygusal savaşın fazla uzun sürmesine izin vermiştim. Sorun, bu gece olanların beni kabullenmeye zorladığı üzere, ona hiçbir zaman sahip olamamamdı. Kendimi kalbim göğsümde ikiye bölünmüş gibi hissetsem de, onun gözlerine hiç tereddütsüz baktım.

"Bana asla gerçek bir bağlılık sunmaya niyetin olmadığından, yüzüğü evlenme teklifi olarak göreceğim aklına gelmedi. Bir zamanlar bunun benim için sakıncası yoktu. Ama artık var."

"Anlamıyorsun."

Biraz ötedeki alevler iyice yükselse de Vlad'ın sesi dümdüzdü.

"Vampirler için boşanma diye bir şey yoktur. İnsanlar uzun vadede çok değiştiğinden, türüme mensup çok az kişi evlenmeyi seçer. Duygular azalabilir ama bir vampir birliği asla sona ermez."

Sonra sıcak, kuvvetli elleri yüzümü avuçladı.

“Sana gerçek bir bağıllık sunuyorum, hayatımda sonsuza dek değişmeyecek bir yer. İlişkimiz bitse bile, aramızdaki bağ asla kopmayacak. Seni vampir yapmama izin ver Leila. Ve yanımdayken, asırların günler gibi gelip geçişini izle.”

Evet demek istiyordum. Kelime dudaklarımda titriyordu ama onu hırıltılı bir nefes alarak zorla yuttum. Vlad bana farklı bir şey değil, yalnızca, zaten sahip olduğum şeyin daha uzun bir versiyonunu teklif ediyordu. İnsanlığımı eski bir kıyafet gibi bir kenara atacağım gerçeği, Vlad için her şeyi yapmaya hazır olduğumu gösteriyordu. Ama Vlad, kalbini kasten benden uzak tutuyordu.

İnsan olarak da, vampir olarak da böyle yaşayamazdım. Şimdi canım bu kadar yanıyorsa, beni hoşla giden bir yatak arkadaşından ibaret gören bir erkeği severek geçen onlarca yıldan sonra kendimi nasıl hissedecektim?

“Bir koşulla evet derim.”

Vlad yüzümü okşadı. “Neymiş o?”

Gözlerimi bile kırpmadım. “Aklımı okuyabiliyorsun, o yüzden zaten biliyor olmalısın. *Seni seviyorum* Vlad, o yüzden kan bağından ya da sonsuza dek yaşama şansından çok, senin de beni sevdiğini söylemeni istiyorum.”

Vlad ellerini yumruk yaparak iki yanına indirdi. “Bunu konuşmuştuk...”

“Hatırlıyorum,” diye sözünü kestim. “Yattığımız ilk gece bana tutku, dürüstlük ve tek eşlilik vereceğini, ama aşk veremeyeceğini, çünkü buna muktedir olmadığını söylemiştin. O zamanlar sana inanmıştım ama şimdi bunun

zırva olduğunu söyleyeceğim. Szilagyî'nin, bombayı patlatmadan önce son olarak ne dediğini hatırlıyor musun?"

Çenesinin mermer gibi sertleşmesine bakılırsa hatırlıyordu ama bunu itiraf etmeyecekti. Devam ettim.

"Szilagyî, kendisiyle birlikte beni de öldüreceğini söyledi, çünkü bu senin canını yakarmış. En büyük düşmanın bile, senin için bir metresten fazlası olduğumu görebiliyordu ama sen, bana başka hiçbir şey teklif etmiyorsun. Sen bunu yapana kadar..."

Sesim çatladı ve kararlılığıma rağmen, kirpiklerimin arasından iki damla yaş süzüldü. Onları sertçe sildim ve kendimi, duygulardan ötürü acı verecek kadar sıkışmış boğazıma rağmen konuşmaya zorladım.

"Seninle olamam," diye özet geçtim. "Sana bu kadar yakinken sürekli beni itip kendinden uzaklaştırman çok canımı yakıyor."

Vlad'ın yüzünde inanmazlık belirdi. "Beni terk mi ediyorsun?"

Ses tonuna bakılırsa, bu fikir acı verici olmaktan çok, şaşırtıcıydı. Göğsüme bir balyoz daha çarptı, gözlerimden yine bastıramadığım yaşlar süzüldü.

"Başka ne seçeneğim var? Bunun nasıl biteceğini biliyorum. Yeteneklerim sayesinde, aynı şeyi sayısız çiftle yeneden yaşadım. Annemin bile, onu birinci sıraya koymayan bir erkeğe her şeyi verişini izledim ve aynı hatayı yapmayı reddediyorum."

Her kelimenin doğru olduğunu bilsem de kafamdan geçen düşünce seline engel olamadım.

Bana beni sevdiğini söylersen kalırım. Kahretsin, bana beni sevmeye FİKRİNE açık olduğunu söylesen bile kalırım. Bana, kalbinin etrafından hiç ayırmadığın soğukluğa kıyasla hep ikinci sırada kalmaya razı olmam dışında ne istersen söyle.

Vlad bunların hiçbirini söylemedi. Onun yerine, “Bu güvenli olmaz,” dedi. “Szilagyî’nin dağ ininden kalanların çoğunu kazıp ortaya çıkardık ama cesedini hâlâ bulamadık. Hayatta kalmayı başardıysa senin peşine düşer.”

En büyük endişesi buydu, öyle mi? İlişkimizin bitmesi değil, düşmanın beni yine ona karşı kullanması. Bir an için bu kalbimi öyle vahşice parladı ki nefes alamadım. Reddedilmeye dayanabileceğimi sanmıştım. Ama çok yanılmışım.

Boğuk bir sesle, “Szilagyî öldü,” demeyi başardım. “Hayatta kalmış olsa bile, artık yeteneğim yok. Şimdiki zamanda insanları bulamamam ve geleceği görememem, artık işine yaramayacağım anlamına geliyor.”

Bana, kalmamı istemenin tek sebebinin bu olmadığını söyle! O düşünce, aklımda, son umudumun bütün coşkusuyla patlak verdi. Onu yüksek sesle söylememe engel olan tek şey, irade gücümdü.

Vlad bana bakmakla yetindi; ateş şöminede gürül gürül yanarken, gözleri bakırdan zümrüde, sonra tekrar bakıra doğru değişti. Onun devam eden sessizliğinin her saniyesinde, engelleyemediğim yaşlar yanaklarımdan süzölmeye devam ediyordu.

Sonra Vlad, her biri duygularımı jilet gibi kesen hareketlerle kapıya doğru yürüdü. Kapıya ulaştığında bir an için duraksadı, elini hemen tokmağa götürmedi.

Bunu yapma, diye haykırmak istiyordum. Seni seviyorum; sen de kendine, beni sevme izni vermeye çalışamaz mısın?

Ateş öyle bir parladı ki ızgarayı aşıp duvarı yaladı ama Vlad yine konuşmadı. Alevler tavana ulaştığında ateşi söndürme içgüdüleriyle oraya doğru yürümeye başladım ama sonra alevler arkalarında bir duman şeridinden başka bir şey bırakmadan ortadan kayboldu.

Arkamı döndüğümde, Vlad gitmişti.

BEŞ

ARABA, UÇAK HANGARININ İÇİNDE DURDU. Kapıyı hemen açtım; Maximus ya da Shrapnel'in bana kapı tutmasını istemiyordum. On metre kadar ötede, pırıl pırıl, fildişi rengi bir jet bekliyordu. Ne kadar sefil hâlde olsam da, Amerika'ya Vlad'ın özel jetiyle dönmemin iyi olacağını düşünüyordum. Elektrik sorunlarım sihirli bir biçimde yok olsa da, ticari bir uçakla gidersem, yüzümdeki haşın ifade, *rastgele seçilerek* üzerimin aranmasını garantiye alırdı.

Genç, kızılımsı kahverengi saçlı bir adam, jetin yanındaki tekerlekli merdivenin üzerinde bekliyordu ama beni görünce aceleyle aşağı indi.

"Bavullarınız nerede hanımefendi?" diye sordu, aksanlı bir İngilizceyle.

"Bavulum yok."

Maximus, "Evet, var," dedi ve sürücü koltuğundan kalktı. "Bagajdalar."

Öfkemi patlamaktan alıkoyan tek şey, Gretchen'in varlığıydı. "O eşyaların hiçbirini istemediğimi söylemiştim.

Buraya sırtımdaki kıyafetlerle geldim ve öyle gitmeyi planlıyorum.”

“Eşyaları alıyorsun, Vlad’ın emirleri.” Maximus bunu öyle bir tonda söylemişti ki, kızıl saçlı adam aceleyle limuzinin arkasına geçti. “Evine vardığında onlarla ne yapacağın sana kalmış.”

Vlad ona beni hatırlatacak hiçbir şeyin evinde kalabalık yapmasını istememiş olmalıydı. Bir keresinde, bana bu ilişkiyi bitirmek istersem, gitmeme itiraz etmeden izin vereceğini söylemişti. Adamın hakkını yememek lazımdı; sözünü tutuyordu. Yalnızca itiraz etmemekle kalmamıştı, odamı terk ettiği akşamdan beri onu hiç görmemiştim de. Gretchen’la ikimiz havaalanına gitmek üzere yola çıkmadan önce bize veda bile etmemişti.

Onun yaptığının en iyisi olduğunu kendime ne kadar söylersem söyleyeyim, canım hiç yanmadığı kadar yanıyordu.

“Evet,” dedim ve Gretchen’in hatırına zorla gülümsedim.

Huysuz kardeşim, son iki gündür hiç de karakterine uymayan bir biçimde, beni korumaya çalışıyordu. Tavırları bana, annemizin canını alan ve yeteneklerimi kazandıran kazadan önce birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu hatırlatmıştı. Kardeşime, iyi olduğumu söyleyip duruyordum, o yüzden Maximus’a Vlad’ın bana aldığı şeyleri muhafaza ederek kendime anılarla işkence etmektense eve çıplak döneceğimi söylemesem iyi olurdu.

Hem Maximus haklıydı. Eşyaları daha sonra da atabilirdim.

Maximus'la diğerk adam bavullarımızı bagajdan jete aktarma işlerini bitirdiğinde, "Eh... Hoşça kal," dedim.

Maximus hafifçe gülümsedi. "Daha değil. Marty'ye güvenli bir biçimde teslim edildiğinden emin olmak için sizinle seyahat edeceğim."

Demek bir paket gibi teslim edilecektim. Bir kez daha, kardeşimin önünde çıldırmamak için dilimi ısırđım.

Gretchen alaycı bir tavırla güldü. "Ya ben? Kimse benim evime tek parça gidip gitmediğime aldırıyor mu?"

Maximus limuzinin önünden çıkıp gelen, kel, sütlü kahve tenli vampire başını salladı.

"Seninle Shrapnel ilgilenecek."

Shrapnel gülümseyerek kusursuz, bembeyaz dişlerini gösterdi. "Marty'nin beni tekrar görmek istemeyeceğini düşündük."

Shrapnel, Marty'ye işkence etmişti, yani bu muhtemelen doğrudu. Ama Marty beni görünce de sevinçten uçmayabilirdi. En iyi arkadaşım ve karnaval eşim, beni Vlad'a bulaşmamam için uyarmıştı. Görünüşe bakılırsa, Marty'ye bir özür borçluydum. Ondan özür dileyecektim; muhtemelen kendimi hıçkırarak kollarına atarken. Vlad'ın çıkıp gittiğı geceden beri kendime ağlama izni vermemiştim. Gelgelelim, Marty'nin yanındayken nihayet, bu ayrılık beni yıkmamış gibi davranmayı bırakabilirdim. Marty her zaman yanımda olmuştu ve şimdi ona her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

Etrafıma son bir kez baktım; Vlad'ın çıkıp geleceğini, daha önce söylediğı her şeyi geri alacağını uman parçam-

dan nefret ediyordum. Sonra bunu ne zaman yalan söylüyormuş gibi hissetmeden yapabileceğimi merak ederek Gretchen'a gülümsedim.

"Pekâlâ küçük kardeş. Haydi, evimize gidelim."

On sekiz saat sonra, Maximus'la ikimiz, Gibsonton, Florida'ya, namıdiğer Showtown, Amerika'ya vardık. Arabadan iner inmez, sıcaklık ve nem üstüme saldırdı. Daha mayıs ayındaydık ama hava en az otuz beş derece olmalıydı. Maximus da arabadan inerek bir fırın hattına dizilmiş hamur öbeklerine benzeyen sıra sıra eve baktı.

"Neden fil tezeği kokusu alıyorum?"

Gri modüler evi işaret ederek "O Betsy," dedim. "Eğitmenleri onun için bahçelerine ağıl kurdul..."

Ev sırasının arkasına bakarken sustum. Karavan parkına giden en kısa yol bu olduğundan, Marty'nin karavanını görebilmeliydim ama 1982 model Winnebago'sunun olması gereken yer boştu.

"Ah, olamaz," diye inledim.

Maximus derhâl alarına geçti, elinde gümüş bir bıçak belirdi. "Ne oldu?"

"Bir bıçağın çözebileceği bir şey değil," derken, kendi kendime lanet okudum. "Marty bu kez yola erken koyulmaya karar vermiş olmalı."

Maximus altın rengi kaşlarını kaldırdı. "Burada değil mi?"

"Hayır."

Önceden telefon etmeliydim ama Marty sezona asla erken başlamazdı. Hem olanları ona yüz yüze anlatmak istemiştım.

Maximus bıçağı ortadan kaldırıp cebinden bir telefon çıkardı. “Ara onu. Nerede olduğunu öğren.”

Ona bıkkın bıkkın baktım. “Marty yoldayken nasıldır, bilmiyorsun. Bırak telefonunu şarj etmeyi ya da cevap vermeyi, yanına almayı hatırlarsa bile iyi iş çıkarmış demektir. Ama meraklanma. Hangi karnavalda olacağını öğrenmenin başka bir yolunu biliyorum.”

Kısaca mola verip karnaval çalışanlarından bazılarıyla konuştuktan sonra, Maximus’la ikimiz yine yola koyulduk. En azından Gretchen’la Shrapnel bizi Florida’da bıraktıktan sonra seyahate hava yoluyla devam etmişti. Maximus’u otobüse binmeye izin vermeye ikna etmenin bir yolunu bulsam bunu yapardım. Ama Maximus, atasının talimatlarını harfi harfine yerine getirene dek gitmeyecekti.

Birkaç saat sonra, bir Kuzey Georgia karnaval otoparkında, üzerinde sahne isimlerimiz olan Muhteşem Marty ve Fantastik Frankie yazan bir Winnebago gördüm.

Karavanı işaret ederek “İşte,” dedim.

Maximus karavanın elinden geldiğince yakınına park etti. Şafaktan hemen önceki bu saatlerde, karnavalın çalışan bölümü çok sessizdi. Arabadan indiğimde öyle yorgundum ki vasıtaların, çadırların ve kafeslerin yanından neredeyse tökezleyerek geçtim ama aynı zamanda içim rahatlamıştı. Marty’yle ikimizin eyalet eyalet gezip gösterimizi yaptığımız, eski, bildik hayatıma dönmüştüm. Şansım varsa, birkaç ay içinde Vlad’la geçirdiğim zaman bana tuhaf, uzak bir rüya gibi gelmeye başlar ve canımı bu kadar yakmazdı. O düşünceden güç alarak karavanın kapısına güm güm vurdum.

“Marty, aç kapıyı! Ben geldim.”

Kapı öyle hızlı açıldı ki bana çarptı. Kabarık, siyah saçlar gördüm, sonra Marty beni çabucak kavrayarak yere devrilmekten kurtardı. Ardından, belime sıkı sıkı sarıldı. Marty’nin bir yirmi beşlik boyuna ininceye dek eğildim ve ona öyle sıkıca sarıldım ki bir akım, ciyaklamasına sebep oldu.

“Kusura bakma,” dedim, nefes nefese.

Marty alçak sesle güldü. “Benim suçum. Kendimi hazırlamayı unuttum.”

Sonra Marty geri çekilerek bana ilk defa doğru düzgün baktı. Derin bir nefes aldı, sonra dudakları incecik bir çizgiye dönüştü ve kestane rengi gözleri yeşile büründü.

“Berbat kokuyorsun ufaklık. Ne oldu?”

Son kez duş aldığımdan beri bir günün geçmiş olmasından söz etmediğini biliyordum. Vampirler duyguların kokusunu alabilirdi ve ben muhtemelen, bir tabak dolusu kalp kırıklığı gibi leş kokuyordum.

“Olacağını söyleyip beni uyardığın şey,” derken, hiç de ikna edici olmayan bir soğukkanlılıkla konuşmaya çalıştım. “Herhâlde ben, her şeyi zor yoldan öğrenenlerdenim.”

Marty içini çektikten sonra beni tekrar kucakladı. Sonra beni bırakıp sırtıma pat pat vurdu.

“Şimdiye kadar kimse kalbi kırıldı diye ölmedi, sen de hayatta kalacaksın. Şimdi içeri gel, her an yere yığılacak gibi görünüyorsun.”

Öyle görünmekle kalmıyor, kendimi öyle hissediyordum. Sonra Marty arkama bakarak kaşlarını çatı.

“Onun burada ne işi var?”

Maximus soğuk soğuk, “Sence Leila buraya nasıl geldi?” diye sordu. “Şimdi, şu bavulları taşımama yardım et.”

Tam bavulları istemediğimi tekrar söyleyecektim ki, karavanda, Marty’nin arkasında başka biri belirdi.

Mahmur bir kadın sesi, “Kim geldi?” diye sordu.

Ay ışığı o anda bulutları delmemiş olsa, o karanlıkta Marty’nin yüzünde belirip kaybolan mahcubiyet ifadesini görmeyebilirdim. Bir saniye sonra, mahcubiyetinin sebebi ni anladım. Uzun, siyah saçlı, incecik bir kız, bize gözlerini mahmurca kırıştıtararak bakıyordu ve yaşı yirmiden fazla olamazdı.

“Marty, yüz otuz sekiz yaşındasın!” dedikten hemen sonra, bu cümlenin altındaki ikiyüzlülüğü fark ettim.

Kız bana tereddüt içinde gülümseyerek “Öyle değil, birlikte çalışıyoruz,” dedi. “Ben yeni Fantastik Frankie’yim.”

ALTI

MAXIMVS BENİ BEŞ EYALET ÖTEYE, Gretchen'in evine götürmeyi önerdi. Marty bunu reddetti ve durumu çözeceğimizi söyledi. Doğrusu bunu nasıl yapacağımızı bilmiyordum ama Maximus'u işe daha fazla karıştırmaya niyetim yoktu. Ona sarıldım ve iyi olacağımı söyledim. Böyle söylemek gitgide kolaylaşıyordu. Belki yakında buna inanmaya bile başladım.

Marty, Dawn -yeni Fantastik Frankie'nin gerçek adı- eski odama yatmaya gidinceye dek bekledi, sonra fikrini benimle paylaştı.

"Ona bu karnavalı tamamlayabileceğini, sonra başka bir iş bulması gerektiğini söyleyeceğim. Böcek Adam Bill'in, asistana ihtiyacı var."

"Bunu yapamazsın," derken, sesim bitkinliğimden ötürü sert çıktı. "Karnavalda çalışmak çoğu insanın ilk ya da ikinci kariyer seçimi değildir. Dawn, beş parasız ve çaresiz, değil mi?"

Marty kasvetli bir tavırla başını salladı. "Evet, ayrıca hakkında arama emri var. Birçok kez küçük hırsızlıklar

yapmış. İnsanlar yemek yemenin bedava olmadığını unuttur gibiler. Onu yakalarlarsa, hapis yatabilir.”

Bu kızın yardımına koşup ona iş, yatacak bir yer ve havayı koklayan polisleri hipnotize ederek güvenlik vermek tam da Marty’nin yapacağı türden bir şeydi. Ben Dawn’ın yaşındayken ve ondan biraz daha çaresizken, benim için de aynı şeyi yapmıştı. Genç bir kızın en büyük şansını elinden alamazdım- kendi koşullarım ne kadar berbat olursa olsun.

Gülümsedim ve yüzümü buruşturur gibi görünmediğimi umdum.

“Bak, onu kovamazsın. Beni merak etme. Benim... Satarsam beni bir yıl falan geçindirecek kadar mücevherim var.” Vlad’ın, bana verdiği her şeyi yanıma almamda ısrar etmesi iyi olmuştu. “Bu arada, kendi solo gösterimi yaratırım.”

Marty katlanır masanın karşısından uzanıp elimi tuttu. “O gösteri için mekân ve saat buluncaya dek burada kalacaksın.”

“Hayır, gerçekten...”

Marty elimi sıkarak “İtiraz etme,” diye sözümü kesti. “Kan bağımız yok, gerçek kızım değilsin ama seni rahmetli Vera’yı sevdiğim kadar seviyorum. O yüzden kes sesini de sana uyuyabileceğin bir yer bulalım.”

Ona güldüm ve bu kez mutluluktan kaynaklanan gözyaşlarımı kurutmak için gözlerimi kırıştırdım. “Ben de seni seviyorum Marty, ve hep, kanepenin çok rahat olduğunu düşünmüşümdür.”

*

Bir hafta sonra, Dawn'ın Marty'yle gösteri yapışını izlerken, *bayağı iyi*, diye düşündüm. Evet, Marty daha karmaşık olan takla ve perendelerin bazılarını kendi rutin gösterisine eklemişti ama Dawn'da, akrobatik zaafalarını telafi eden, iyi bir şovmenlik algısı vardı. Kız gösterinin sonunda Marty'nin omuzlarına indiğinde, neredeyse kendimi izler gibiydim. İnce yapılarımız ve uzun, siyah saçlarımızla birbirimize benziyorduk. Marty'nin Dawn'ı kanundan korumak istemesi dışında, benim kullandığım sahne adını değiştirmeden ona vermesine şaşmamak gerekirdi. Daha önce gösterimizi gören herhangi bir seyircinin, yerimi daha genç, daha az elektrikli bir modelin aldığını fark edeceğinden şüpheliydim.

Gösterilerine, durumdan yana sıkıntımın olmadığını göstermek için gitmiştim. Dawn bu fırsata ihtiyacı olan tatlı bir kızdı, benimse başka seçeneklerim vardı. Evet, bunlar kısıtlıydı ama yine de seçeneklerdi. O günden başlayarak hayatıma tekrar sahip çıkacaktım. Marty ve Dawn'a tezahürat yapmak, ilk adımdı.

İkinci adım, Edgar'la konuşmaktı. Sert pazarlık taktiklerinden ötürü adı Çekiç olabilirdi ama ortalama bir rehineden daha dürüsttü. Marty'nin ne kadar istersem kalabileceğime dair sözlerine rağmen, içimizden biri cüce olsa da Winnebago, üç kişi için gerçekten küçüktü.

Marty'yle Dawn gösteri sonunda selam verirken kalabalığın çoğu gitti. Ben tribünlerin en üst kısmında duruyordum, çünkü seyircilerle olabildiğince az temasım olsun istiyordum. Ellerimde özel eldivenler vardı ama normal bir

dokunuş bile, bana dokunan herkese statik elektrik gibi gelecekti. O yüzden, çadırın içi yirmi beş derece olsa da uzun kollu bir bluz ve pantolon giymiştim. Şapka da takmıştım. Şapkam ve saçım, yara izimi meraklı izleyicilerden saklıyordu.

Üst katta benden ve çok çekici, kumral bir kadından başka kimse kalmayınca ayağa kalktım. Kadın da Marty'yle Dawn'ın tekrar ortaya çıkmasını bekler gibi, gözlerini sahneden ayırmadan yerinden kalktı. İkiisi tekrar sahneye çıkmayacaktı. Son gösterileriydi bu.

Tam bunu ona söyleyecekken, kadın tribünün tepesinden atlayarak olimpiyatlarda madalya alan bir sporcudan daha zarif bir iniş yaptı. Dokuz metrelik atlayıştan daha ziyade, bu iniş, bana onun insan olmadığını söylüyordu. Kadın kendisini ele verdiğini fark etmiş olsa gerek ki bana baktı ve gözleri yeşil pırıltılar saçmaya başladı.

Kadın, "Hiçbir şey görmedin," diye tısladı.

Ona türünden zaten haberimin olduğunu söylemeye zahmet etmeden, başımı olumlu anlamda salladım. Ya da iç elektriğimin beni öldürmesine engel olmak için her hafta içmem gereken vampir kanının beni akıl kontrolüne karşı bağışıklaştırdığını. Kadın gitti, ben de insanlara özgü yavaşlığımla tribünlerden inmeye devam ederken, Marty'ye bu gece seyirciler arasında bir vampirin olduğunu söylemeyi aklıma yazdım.

Tribünlerden, çalışan otoparkına yollandım. Edgar'ın karavanı Marty'ninkinden uzak değildi ama orada konuşmak istemişti. Belki de Marty alışverişimize tanık olursa,

onun kendisini hipnotize edip mücevherlerim için gereğinden fazla para ödemeye ikna edeceğinden endişeliydi. Edgar'ın akıl kontrolüne bağışıklığı yoktu ve o da birçok karnaval çalışanı gibi, Marty'nin ne olduğunu biliyordu.

Kapıyı çaldığımda, aksi bir ses içeri girmemi söyledi. İçeri girdiğimde ışık, gözümü aldı. Edgar içerideki bütün lambaları yakmıştı; sırf çantamdakileri daha iyi ölçüp tartabilmek için.

Çoğu karnaval çalışanının bildiği ismimi kullanarak "Frankie," dedi.

Kemikli, ak saçlı adama alaycı alaycı sırıttım. "Onlardan biri."

Edgar elini yemek masasına doğru salladı. Onun karşısına oturdum ve çantamın içindeki kadife kesenin içindekileri boşaltmaya başladım. Mücevherlere ilk kez bakıyordum; kendi kendime, sessizce, duygusuz olmam gerektiğini söyledim.

Bu, işe yaramadı. Her parçada, kalbimi parçalayan bir anı vardı. *Vlad yakut ve elmastan bileziği bileğime takarken parmakları ne sıcaktı. Gözlerimin rengiyle aynı olduğunu söylediği muhteşem camgöbeği küpeler. Siyah elmastan kolyeyi takarken, boynuma değen dudakları. Sonra, ejderha amblemlili, kadim görünüşlü, altın yüzük...*

Yüzüğü masaya koymaktansa, elimde sıkı sıkı tutarak donakaldım. Vlad neden benim için topladığı eşyaların arasına *bunu* da eklemişti? Edgar şokumu fark etmemiş görünüyordu. Diğer parçalara büyütle bakmakla meşguldü.

“Taşların hiç kusuru yok... Mükemmel işçilik ve tasarım... En kaliteli altın ve platin.” Diğer gözüne büyütecini tutmaya devam ederken, başını kaldırıp bana baktı. “Bunları sana veren her kimse, onu hemencecik bırakmamalıydın.”

“Bazı şeyler paradan daha önemlidir,” dedim; yüzüğün varlığından ötürü hâlâ şok içindeydim. Vlad bu yüzüğe, yalnızca soyuna mensup vampirlerin sahip olduğunu söylemişti. Hizmetkârlarından biri hata yapıp bunu da mı bavula koymuştu? Yoksa bu, beni değiştirme teklifinin hâlâ geçerli olduğuna dair bir işaret miydi?

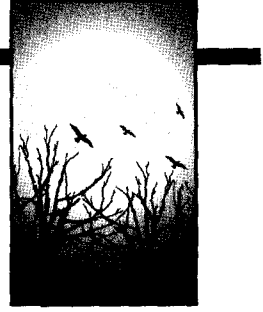
Edgar sonunda elimde bir şey olduğunu fark etti. “O ne?”

“Hiçbir şey.” Onu satmak için, sokaklara düşüp aç kalmam gerekirdi.

Edgar sııttı. “Yüzük benim olamazmış gibi davranarak iştahımı kabartmaya mı çalışıyorsun? İyi deneme ama daha önce bütün numaraları...”

Sağır edici bir kükreyiş, sözünü kesti. Sonra bütün karavan sarsıldı ve camlar tuzla buz oldu. Bir ateş duvarı ikimizi birden yutmadan önce, ığılı basacak vaktim olmadı.

YEDİ

“**B**İR TANESİ CANLI!”

Keşke sesi duymasaydım. O zaman, bilincim acımasız başını havaya dikerken onu takip eden acıyı hissetmezdim. Buna ek olarak, üzerimde öyle ağır bir şey vardı ki nefes alırken canım yanıyordu. Sonra, ciğerlerim yanık et kokusuyla dolunca nefes aldığım pişman oldum.

Gözlerimi açtıgımayssa çok pişman oldum. İlk gördüğüm şey, iğrenç, soluk renkli bir pelerine sarılmış, kararmış bir kafatası oldu. O üzerime bastırıyor, kollarımla bacaklarımı eziyor ve her yerime acı oklarının saplanması sebep oluyordu. Çığlık attım ama sesim kulağa fısıltı gibi, boğuk geldi.

Aciliyet tınısı taşıyan bir ses, “Kıpırdama,” dedi.

Boynumu çevirebildiğim kadar çevirdim. Kafatasının sağında, yamulmuş pelerinin arkasında, kasklı bir itfaiyeci vardı.

Sesi ağzındaki oksijen maskesinden ötürü boğuk çıkan adam, “Seni oradan kurtaracağız,” dedi. “Hareket etme.”

İstesem de edemezdım. Gözlerim yanıyordu ama onları iyice bir kırptıstırdıktan sonra tepemdeki kafatasının pele- rinli olmadığını fark ettim. Etrafını saran şey, fazla kalın ve sertti, plastik gibi...

Kafa karışıklığının son zerreleri de yok oldu. Plastik değil. Patlama olduğunda Edgar’la aramızda duran, beyaz, akrilik yemek masasıydı bu. Demek ki kömürleşmiş kafa- tası da Edgar’a aitti. Yangın öyle sıcaktı ki masayı etrafında, korkunç bir kefen gibi eritmiş olmalıydı.

“Ne oldu?” demeyi başardım. “Başka yaralı var mı?”

İtfaiyeci yanıt vermedi. Tekrar sordum ama aldığım tek yanıt, yüzüme takılan oksijen maskesi oldu. Sonra, yeni itfaiyeciler geldi ve üzerimdeki molozları almaya çalışırlarken ortalık iyice hareketlendi.

İçlerinden biri, sesinde açık bir hayretle, “Görünüşe bakılırsa, mobilya kızın *etrafında* erimiş,” diye mırıldandı. “Nasıl hayatta kalabilmiş?”

Cevabı biliyordum ama bu, endişelerimin en önemsiziy- di. Marty’yle Dawn son gösterilerinden sonra üstlerini değış- tirmek için karavana dönmüş olmalılardı. Onlarınkı de bu karavanın biraz ötesindeydi. Ya patlama onlara da ulaştıysa?

Konuşmak canımı ne kadar yaksa da, “Arkadaşım cüce,” dedim. “Karavanı çok uzakta değil. Onu gören oldu mu?”

Cevap alamadım ama itfaiyeciler birbirlerine acıma dolu bakışlar attılar. Sonra, uyanırken duyduğum sözleri hatırla- dım. *Bir tanesi canlı!* Korku, içimi dolduran acıyla birleşti. Marty vampirdi ama ateşe dayanıklı değildi. Yalnızca ben öyleydim. Ya bu gece ölen tek kişi Edgar değilse?

Başımı, oksijen maskesini kısmen yana itene dek çevirdim. Sonra, acıyı unutarak elimden geldiğince yüksek sesle haykırmayı başardım; Marty'nin hayatta olmasını ve beni duymasını çaresizce umuyordum.

"Marty! Marty, neredesin?"

Ağır eller maskeyi zorla yerine çekti. Biri, bana sakinleştirici verilmesini söyledi. Çığlık atmaya devam ettim ve sağlık görevlileri geldiğinde acım daha da arttı. Marty şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Başka gürültülere rağmen beni duymalıydı. Umutsuzluğa kapılarak daha yüksek sesle haykırdım. *Lütfen, Marty, lütfen sana bir şey olmasın!*

Birden etrafımdaki insanlar, insani olmayan bir güçle iki yana itildiler ve önümde bir yol açıldı. Yanımda diz çöken vampire baktığımda, iç rahatlığının yerini kafa karışıklığı aldı.

Maximus, "Leila, yaşıyorsun," diye fısıldadı.

Başka bir şey söylemeye yeltendi ama işitme duyum zayıfladı ve ağzım pamuksu bir tatla doldu. Son gördüğüm şey, Maximus ayağa kalkıp arkasını dönerken, yemyeşil parlamaya başlayan gözleri oldu.

Uyandığımda acı hissetmedim. Biri rostoyu fazla pişirmiş ve her yerime sürtmüş gibi, o iğrenç koku hâlâ oradaydı. Öksürdüm ve ciğerlerimin artık sıkılı yumruklar gibi olmadığını hissedince rahatladım. Sonra gözlerimi açtım.

Gözlerim eski hardal rengi duvarları buldu. Çok güzel değillerdi ama kömürleşmiş kafatasından iyi oldukları kesindi. Yan döndüğümde, minicik odanın geri kalanını tek

bakışta görebildim. Odanın ufaklığı, karşı yatakta oturan sarışın vampiri daha da iri ve etkileyici gösteriyordu.

Aklımda örtülerin altında neden çıplak olduğum gibi onca soru vardı ama birinci sıra hâlâ aynı endişeye aitti.

“Marty. O...” Cümleyi bitiremedim.

“O öldü Leila.”

Maximus’un sesi nazikti, ama bu kelimeler bana on üç yaşındayken dokunduğum devrilmiş elektrik direğininkinden bile büyük bir güçle çarptı. Hıçkırıkla biten derin bir nefes aldım. Aynı anda içimde karanlık bir şey yükselerek sağ elimin kıvılcımlar saçmasına sebep oldu. Ağlamaktan çok daha fazlasını yapmak istiyordum. Bana öyle feci bir şey söylediği için, içimdeki bütün elektrikle Maximus’a saldırmak istiyordum. Söylediği şey doğru olamazdı. Olamazdı işte! Ama tek yapabildiğim, en iyi arkadaşımın öldüğü haberini sindirmeye çalışırken kontrolü kaybetmemeye çabalamak oldu.

Maximus beni teselli etmeye yeltenmedi. Ya kıvılcım saçan elimdeki tehlikeyi seziyordu ya da ne hissettiğime aldırmıyordu. Sonra kuşku, kederimi yarıda böldü ve hıçkırıklarım kesildi.

“Ne oldu? Hem sen neden buradasın? Şimdiye kadar Romanya’ya dönmüş olman gerekirdi!”

Maximus’un dudakları büküldü. “Düşündüğün buysa, patlamaya ben sebep olmadım. Öyle olsa, hayatta kaldığını görünce seni öldürürdüm. Hayatta olman, patlamanın arkasında benim olmadığımı kanıtlıyor.”

Elim hâlâ akımlarla zonkluyordu.

“O zaman, arkasındaki kim?”

“Bilmiyorum.”

Maximus ayağa kalkıp volta atmaya başladı; odayı üç adımda aştığından, bu çok kolay olmuyordu. Maximus’un giysileri yırtık ve is lekeliydi; bu, patlama olduğunda neden tam da gerektiği yerde olduğunu yine merak etmeme sebep oldu.

“İtfaiyeci bir gaz hattının patladığını söylüyor,” diye söze devam etti Maximus. “Olanlar kazaydı diyorlar. Hat, Marty’nin karavanının hemen yanında patladığı için, ben bundan şüpheliyim.”

“Ama neden biri Marty’yi öldürmek istesin ki?” diye patladım.

Maximus bana sert bir bakış attı. “Bunu kimsenin istediğini sanmıyorum.”

Patlama beni öldürmek için miydi? Öyleyse, neredeyse işe yarayacaktı. Ateşe dayanıklı olsam da ezilerek ölmeme ramak kalmıştı. Maximus iyileştirmek için bana bir miktar kanını vermiş olmalıydı.

“Biri beni öldürmek istediye, neden başımdan vurmadı?” diye sorarken, sesim kederle donuklaştı.

“Kaza gibi görünmesini istemiş olmalılar.”

Gözlerimi sildim. Gözyaşları, en iyi arkadaşımı kimin öldürdüğünü bulmama yardım etmeyecekti. “Vlad ne düşünüyor?”

Maximus volta atmayı kesip yüzünde gizemli bir ifadeyle bana döndü. “Bırak senin hayatta kaldığını, ona patlamadan bile söz etmedim.”

“Neden? Ayrıldık ama birinin beni öldürmeye çalıştığını duysa sevineceğini sanmıyorum.”

Maximus hiçbir şey söylemedi. O kapalı, haşın yüz hatlarının altında, acıma dolu bir bakış gördüm. Ve anladım.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Öyle bir şey yapmaz.”

Maximus, amansız, alaycı bir sesle güldü. “Öyle mi? Sen, Szilagyi asırlar önce ölmüş numarası yaptığından bu yana, onu küçük düşürmeye herkesten daha çok yaklaştın. Ve Vlad’ın, Szilagyi’nin yaptıklarına nasıl tepki verdiğini gördün.”

“Ben mi onu küçük düşürdüm?” Marty’nin ölümüne o kadar üzülmesem, gülerdim. “Vlad’a onu sevdiğimi söyledim ama o yalnızca hayatında hep kaçınıcı sırada geleceğimi yüzüme vurdu. *Ölmeyen yatak arkadaşının birkaç gömlek üstü.*”

“Doğru,” dedi Maximus, hiç tereddüt etmeden, “ama bu onun diğer sevgililerine teklif ettiğinden daha fazlası, ve sen onu reddettin. Sonra da onu terk etme cüretini gösterdin.”

Hayretle, “Cüret mi?” diye tekrarladım.

“Daha önce hiçbir kadın Vlad’ı terk etmedi. Senden önceki sevgilisi Cynthiana, Vlad ilişkilerini bitirdikten sonra Shrapnel’i baştan çıkararak Vlad’ı kışkırtmaya bile çalıştı.”

“İşe yaradı mı?” Kendime engel olamamıştım.

“Shrapnel’i duygusuzca kendi yararına kullandığı için Cynthiana’yı korumaktan vazgeçmek dışında, umurunda bile olmadı.”

“Vlad ne kadar zaman o kadınlaydı?”

Maximus bir an için durup düşündü. “Otuz yıl kadar.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Ben o kadar zamandır hayatta bile değilim! Vlad o ilişkiden arkasına bile bakmadan uzaklaştıysa, beni muhtemelen çoktan unutmuştur.”

Maximus bana yan yan baktıktan sonra volta atmayı sürdürdü. “Zannetmem. Sana karşı ne hissediyor ya da hissetmiyor olursa olsun, çifte reddin onu yıllarca yakıp kavuracak.”

Onu beni öldürmeye itecek kadar mı? Açıkçası bu düşünce, kendimi, bir kez daha suyun altına batırılan ve boğulan bir kurban gibi hissetmeme sebep oluyordu.

“Diyelim ki Vlad gerçekten ölmemi istiyor. Beni hâlâ ka-lesindeyken öldürebilecekken, sahte bir gaz patlaması sahneleyecek kadar korkakça davranacağından şüpheliyim.”

“Evet ama o zaman Gretchen’la babanı da öldürmesi gerekirdi ve çok duygusal davranmış gibi görünürdü.” Maximus’un yüzündeki acımanın yerini, bıkkın bir karamsarlık aldı. “Duygusal olmak, vampirler arasında zayıflık olarak görülür. Vlad, düşmanlarının onun o şekilde zayıf olduğunu düşünürlerse kurtlar gibi üzerine çullanacağını biliyor.”

Önce Marty’nin ölümü, sonra patlamanın benim için planlandığını fark etmek, şimdi de tüm bunların arkasında eski erkek arkadaşımın olması ihtimali. Gözlerimi kapattım. Daha ne kadarına dayanabilirdim?

Uzun bir sessizlikten sonra, “Sen Vlad’ın sağ kolusun,” dedim. “Beni öldürmeyi planlasa, bunu sana söylemez miydi?”

Maximus öyle uzun süre sessiz kaldı ki gözlerimi açtım.
“Gene ne oldu?”

“Söyleyeceğini sanmam,” dedi Maximus sonunda.
“Bunu sorun edeceğimi bilirdi ve ortada bir neden yokken sadakatimi zorlamasına gerek yoktu. Onun yerine, başka birine, senin ölümüne kaza süsü vermesini emredebilirdi. Burada olmasam, buna inanabilirdim bile.”

Yine aynı soru. “Peki neden buradaydın?”

Maximus içini çekti ve karşımdaki yatağa geri döndü.
“Kısmen, Marty’nin, yerine o diğer kızı koymasına rağmen gerçekten onunla kalmana izin verdiğinden emin olmak istediğim için. Elektrik seviyenin seni öldürmemesi için vampir kanına ihtiyacın var. Marty’nin o kanı sana vermeyi kesmesi hâlinde başka ayarlamalar yapacaktım. Ama asıl olarak, sana olan hislerimden ötürü Romanya’ya dönmedim Leila.”

İçim yasla dolu olmasa şoka uğrardım. Ama şu durumda yalnızca hafifçe şaşırabildim.

Maximus öne eğilerek saçımı yüzümden geriye itti.

“Tanıştığımızda sana güzel ve cesur olduğunu, yeteneklerinin beni büyülediğini söylemiştim. Aynı zamanda, seni asla sevmeyeceğini bildiğin bir adamı terk ederken sergilediğin cesareti, sadakati ve gücü gördüm.”

Doğrusu bu sözleri beni daha çok şaşırttı ama şaşkınlığım yine de ızdırabımın ve en iyi arkadaşımın daha hayatını yaşama fırsatı bulamamış genç bir kızın intikamını alma yönündeki artan ihtiyacımın gölgesinde kaldı.

“Maximus, sen çok çekici bir erkeksin ve gururum okşandı ama şu anda bunu düşünemem bile.”

Maximus arkasına yaslanırken, dudakları ufak, sert bir tebessümle kıvrıldı. “Biliyorum ama bu konuşmayı yine yapacağız.”

İtiraz etmedim. Patlamanın arkasında kimin olduğunu çözmeye çalışmakla meşguldüm. Sorumlunun Vlad olduğundan hâlâ şüpheliydim ama Maximus bunun mümkün olduğunu düşünüyorsa, bu fikri kafamdan otomatik olarak silerek temkini elden bırakmamalıydım.

Hem, haklı olsam ve patlamanın arkasında Vlad olmasa bile, sözde ölüm haberimin Vlad’ı sarsacağından şüpheliydim. Ona çok bir şey ifade etmediğimi kanıtlamak için, elinden geleni ardına koymamıştı.

Düşündüğüm şeyi, beni zaten dipteki yerimden daha da aşağılara sürüklemekten aklımdan çıkardım. “Giysiye ihtiyacım var.”

Maximus ayağa kalktı, şifonyerin üzerindeki valizi karıştırdı. Sonra bir gömlek ve boxer çıkardı.

“Bunlar sana uymaz ama kıyafetlerin yangında kül oldu, benim de sana yeni kıyafet alacak vaktim olmadı.”

Giysileri Maximus’tan alarak “Bu iyi,” dedim. Giysilere dokunur dokunmaz, aklımda renksiz görüntüler patlak verdi.

Giysilerimi valize doldurup kapağı çat diye kapattım. Leila’yı eve götürme vakti. Kimse onun Vlad’ı terk etmesini beklemiyordu ama o bunu yaptı ve yakında aralarına koca bir okyanus girecek. Bu düşünceye gülümsedim. Leila beni bir kez reddetmiş olabilirdi ama bu, Vlad’ın ona ihtiyacı olan şeyi veremeyeceğini fark etmeden önceydi. İhtiyacı olanı ona ben

verebilirim ve şimdi nihayet, ona bunu göstermek için gerçek bir fırsatım var.

Çirkin, sarı duvarlı otel odası etrafımı bir kez daha sar-
dığında, “Maximus,” diye fısıldadım. “Geri döndü!”

SEKİZ

MAXIMUS BİR ÇAKMAK ÇIKARDI VE ALEVİ iyice açtı. Elimi alevin üzerinde tuttum ve hemen, ciyaklayarak geri çektim.

“Acıdı!”

Maximus çakmağı kapattı. “Vlad’ın aurası seni ateşe dayanıklı kıldığından, son birkaç haftadır ateşin canını yakmadığını söylüyorsun, öyle mi?”

“Evet. Ateş Vlad’ın üzerinden kayıp gittiği gibi, beni de yakmıyordu. İçinde olduğum karavanı yok edecek kadar şiddetli bir patlamadan sağ çıkmamı başka nasıl açıklarsın?”

Ve başka bir vampiri öldüren bir patlamadan, diye düşündüm ama bunu dile getirmedim. Marty’nin ölümünü fazla düşünürsem hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlar, duramazdım.

“Öyle yoğun alevlerin arasında kalmak, Vlad’ın senin içinde kalan aurasını tüketmiş olmalı,” dedi Maximus, düşünceli bir sesle. Sonra kaşlarını çatı. “Vlad bana senin

psişik yeteneklerinin gerektiği gibi işlemediğini söylemişti. Bunu neden söylemedi?”

İçimi çektim. Şu anda Vlad’ı düşünmek istemiyordum. “Belki bunu daha önce hiç yapmadığı ve birini geçici olarak ateşe dayanıklı kılabildiği gerçeğini sır olarak saklamak istediği içindir?”

“Belki,” dedi Maximus, düşünceli düşünceli.

Vlad’ın bunu neden kimseye söylemediği umurumda değildi. Ateşe dayanıklılığım yok olmuştu, yeteneklerim geri dönmüştü ve beni öldürmeye çalışan biri en yakın arkadaşımı, masum bir kızı ve başka birçok insanı katletmişti. O kişiyi bulmak ve ona yaptıklarının bedelini ödetmek, hayattaki yeni amacımdı.

“Tamam, nesnelerden görüntü alabiliyorum. Bakalım hâlâ, şimdiki zamanda birini bulabiliyor muyum?”

Komodini sağ elimle okşadım. Masalar, kapı kolları ve diğer sabit eşyalar, duygusal iz trafiğinin yoğun olduğu bölgelerdi. Anında, kafamın içinde çok sayıda görüntü belirip kayboldu. Onları en kuvvetli ipliği bulana dek ayıkladım. Sonra o ipliğe odaklandım ve görünmez izin ucundaki insanı aradım.

Otel odası, bej renginin çeşitli tonlarında döşenmiş bir ofise dönüştü. Bir masanın arkasında, omzuyla başının arasına telefon kıstırmış, elinde not defteri olan, kırk küsur yaşında bir adam oturuyordu.

Adam hızla not alırken, “Hayır, öyle konuşmamıştık,” dedi. “Avukatının ne dediği umurumda değil... Tanrı aşkına, şimdiden nafaka vererek ve çocuklar için ona destek olarak maaşımın yarısını veriyorum!”

Şimdiki zamandaki görüntülerin hep olduğu gibi, her şey biraz sisli olsa da not defterindeki KALTAK kelimesi netti. *Ucuz motellerde karını aldatıp durmamalıydın*, diye düşündüm, bağlantıyı kestim ve irademi kullanarak gerçekliğe döndüm.

Maximus gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyordu. “İşe yaradı mı?”

“Evet.”

İçimde merhametsiz bir beklenti baş gösterdi. Şimdi Marty’yi öldüren kişiyi aramaya başlayabilirdim. Onun Vlad olduğuna hâlâ inanmıyordum ama yanılıyorsam...

“Maximus, beni enkazın altından kurtarıp iyileştirdiğin ve buraya getirdiğin için teşekkürler. Hayatımı sana borçluyum.” Susup derin bir nefes aldım. “Ama artık gitmen gerek.”

Maximus altın sarısı kaşlarını kaldırdı. “Ne?”

“Bunun arkasında Vlad varsa, sana güvenemem,” dedim, lafı dolaştırmadan. “Benden hoşlanıyor olabilirsin ama ikimiz de geçici bir heves için asırlardır süren bir ittifaka ihanet etmeyeceğini biliyoruz.”

Birçok cevap beklemiştim. Birbirine sürtülen taşları andıran bir kahkaha, bunlardan biri değildi.

Maximus, “Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun,” dedi ve sağ elimi tuttu. Yeteneğim buna tepki vererek beni şimdiki zamandan Maximus’un geçmişine çekti.

Her yerim yara içindeydi ama çok sevinçliydim. Kutsal Şehir tekrar bizim olmuştu.

Zafer haykırışlarımızı bastıran bir “Allahu Ekber!” feryadı duydum.

Budalalar. Tanrıları gerçekten büyük olsa, Kudüs'ü geri alamazdık. Savaştan sağ çıkanlar -ki bunlar çoğunlukla kadın ve çocuklardı- bize korku ve nefretle bakıyordu.

O anda kuzenim Godfrey'in sesi çınladı. "Tanrı'nın Adamları! Kudüs'ü kirleten pislikleri yok edin. Hiçbiri hayatta kalmasın!"

Donakaldım. Diğer askerler silahlarını kaldırdıklarında, gün ışığı yüzlerce kılıçtan yansıdı. Sonra kılıçlar tiz çığlıkların eşliğinde indi.

En yakınımındaki şövalye, "İtaat et!" dedi. Önündekileri keşip biçerken hiç tereddüt etmiyordu.

Godfrey yıkıma katılırken, "Tanrı böyle istiyor!" diye kükremeye devam etti. "Bu şehri arındırmalıyız!"

Üzerime bir şekil saldırdı. Refleks olarak onu yakaladım ve bir oğlan çocuğunun gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne baktım; ana dilinde, merhamet için yalvarıp hıçkırırken, kahverengi gözlerini iri iri açmıştı.

Çocuk birden kollarımda gevşedi, ağzından kan fışkırdı. Yanımdaki şövalye üzerinden kanlar damlayan kılıcını çocuğun sırtından çekip çıkardı.

Şövalye, havlar gibi, "Emir aldık!" diye bağırdı. "Reddetme. Tanrı böyle istiyor!"

Cansız oğlanı yere bıraktım. Sonra çenem kasılmış hâlde kılıcımı kaldırıp hayatta kalanlara doğru yürüdüm.

Elimden elektrik şimşekleri fırlarken, bu dehşet dolu anıdan gerçeğe döndüm. Maximus bir noktada beni bırakmıştı ve bu akıllıcaydı, çünkü içimdeki elektriği ona fırlatmak istiyordum.

“Ne gördüğünü biliyorum,” dedi Maximus dümdüz bir sesle. “Ben her gece onu kâbuslarımda görüyorum. Bir keresinde ittifak uğruna korkunç bir emre uydum. Sonrasında duyduğum suçluluk, beni neredeyse mahvedecekti. Bir daha aynı adam olmayacağım. Vlad, soyunu korurken merhametsizdir ve savaşta her zaman ölenler olur. Ama Vlad hiçbir zaman masum kadınları ve çocukları öldürmemiştir. Bu değiştiyse, ona duyduğum sadakat de değişir ama senin için değil, kendim için.”

Maximus’a bakakaldım. Karanlık bir günahının olacağını tahmin ediyordum -çoğu insanın olurdu, özellikle de yüzlerce yaşındaki bir vampirin- ama bana gösterdiği şeyi görmeyi beklememiştim.

“Nasıl o savaşta yer alıp Vlad tarafından vampire dönüştürülmüş olabilirsin?” diye sordum sonunda. “Haçlı Seferleri, Vlad doğmadan asırlar önce yapılmamış mıydı?”

Maximus gergince gülümsedi. “Evet ama Kudüs Tapınağı Şövalyeleri’nin gizli törenleri vardı. İçlerinden biri, Son Yemek’i canlandırıp şarap yerine kan içmekti. Orijinal Tapmak Şövalyeleri’nin sekiz üyesi için, o insan kanı değildi ama biz bunu bilmiyorduk. Artan gücümüzün ve hızlı iyileşmemizin, Tanrı’nın armağanı olduğunu sanıyorduk.”

“Sizi kandırıp vampir kanı içirdiler, öyle mi?” Alaycı alaycı güldüm. “Aynı şey benim de başıma geldi. İçtiğinizin ne olduğunu ne zaman öğrendin?”

“Asırlar sonra Vlad’la tanıştığım da. Aslına bakarsan, içim rahatlamıştı. Tanrı beni kendi adına masum kanı dökmekle

cezalandırmaya devam etmek istediği için yaşlanamadığımı sanıyordum.”

Hissettiğim öfkenin bir kısmı eriyip gitti. Maximus’un yaptığı korkunçtu ama o, hayal edemeyeceğim kadar uzun zamandır bu suçlulukla yaşıyordu. Benim onu kınamama ihtiyacı yoktu.

“I-ıı... Pekâlâ.”

Son derece baştan savma bir cevap vermiştim ama son birkaç saatte çok şey olmuştu. Başımı ovduğumda Vlad’ın özünün parmaklarımın altında alevlendiğini hissettim. O, her yerimde izler bırakmıştı. Kazara Vlad’a bağlanmak istemediğimden, elimi indirdim. Akıl okuyabildiği için, psişik olarak gözetlendiğinde bunu fark edebilen az sayıda kişiden biriydi. Öyle tanışmıştık ve ihtimal düşük olsa da beni gerçekten öldürmeye çalışmışsa, ona başarısız olduğunu haber vermek istemiyordum.

Düşündüğüm şeyden gözlerim yandı ama acıyı zorla bastırdım. Kendi kendime kasvetle, *önce hayatta kalmak, sonra kalp ağrısı*, diye hatırlattım.

Maximus’a, “Karnavala dönmem gerek,” dedim, “ama sen benimle gelemezsin.”

DOKUZ

“ÇOK GÜLÜPÇ GÖRÜPÜYORUM.”

Dönmedim, çalışan otoparkının kalıntılarının arasında, yerim orasıymış gibi yürümeye devam ettim. Orada yürüyen insanların arasına karışmış birkaç muhabirin yanından geçtik. Patlama, yakınlarını kaybedenleri olduğu gibi, meraklıları da sokağa dökmüştü.

“Gelmekte ısrar eden sendin.” Bunu, beni ancak Maximus’un duyabileceği kadar alçak sesle söylemiştim. “En azından artık Kırmızı Eric’in ete kemiğe bürünmüş hâli gibi görünmüyorsun. Bu arada, o şekilde çok dikkat çekiyordun.”

Maximus alaycı alaycı soludu. “Böyle çekmiyorum, öyle mi?”

Yapıştırıcı ve oyun hamuruyla yapıştırdığım, çıplak teninin her santimini kaplayan, gür, siyah kıllara ve kalın kaşlara baktım. Zamanımızın ne kadar az olduğu düşünülürse, onu hipertrikoz ya da daha çok bilinen adıyla kurtadam hastalığına yakalanmış gibi göstermekte başarılı olmuşum.

“Karnavalda dikkat çekmezsın.”

Benim kılığım o kadar dramatik değildi. Yeni, kabarık sakalımla aynı renk, kısa, sarı bir peruk takmıştım ve bir kiloluk jel dolguyla, doğanın hiçbir zaman bana vermeye niyetlenmediği DD beden göğüslere sahip olmuştum. Belime ve popoma da dolgu yapmış, vücudumu tanınamayacak şekilde yuvarlaklaştırmıştım. Sakalın yarımı saklamadığı noktalara sahne makyajı yapmıştım, güneş gözlüğüm de tanınmaz görünümümü tamamlıyordu. Eh, en azından bir karnavalda tanınmayacaktım. Çoğunda, en az bir sakallı kadın bulunurdu.

Fıçı göbekli polisin Maximus ve bana attığı bakışa bakılırsa, araya karışmakta başarılı olmuştuk.

Polis havlar gibi, “Size yaklaşmayın demiştım,” dedi.

Sahte göğüslerimi yukarı ittim. Üzerinde en az is olan karavanı işaret ederek “Benim karavanım pek hasar görmeydi,” dedim. “Neden içeri girip çantamı alamıyorum? Otel odasının parasını ödemek için paraya ihtiyacım var!”

“O büyük patlamayı fark ettiniz, değil mi? Biz kendi işimizi bitirince, herkes gelip eşyalarını alabilir. O zamana kadar bir arkadaşınızın yanında kalacaksınız. Kurtçuğun, çağırabileceği bir sürüsü yok mu?”

Polis, ters cevabından sonra gitmek üzere arkasını döndü ama Maximus’un hırıltısı adamı durdurdu. Herhâlde Maximus, yeni kılığını ciddiye alıyordu.

Polis, “Şey yapmamı mı istiyorsunuz...” diye söze başladı ama Maximus’un gözleri parlayıp onu bir anda hipnotize edince sustu.

Maximus alçak, ahenkli bir sesle, “Bırak, geçelim,” dedi. Polis hemen başıyla onayladı. “Elbette.”

Bazı günler, vampirlere imreniyordum. İşte bu da o günlerden biriydi. Maximus’la ikimiz, cart renkli olay mahalli bandının altından geçerken, “Geldiğin iyi oldu. Bekleyip katilin bütün izlerini silme riskini almak hiç hoşuma gitmezdi,” diye mırıldandım.

Sahte tüylere rağmen, amansız yüz ifadesi gözümden kaçmadı. “Ben de.” Sonra, artık uyumlu birine dönüşmüş polis memuruna, “Bizimle yürü,” dedi. “Biri sorarsa, görüştüğün tanıklar olduğumuzu söylersin.”

Etrafta koşturan onca polis, itfaiyeci ve doğalgaz şirketi çalışanına bakılırsa, durdurulmadan önce birkaç dakikamız olacaktı. Yeni eskortumuzla Marty’nin karavanına yollandık.

Patlamadan birkaç saat sonra bile, havada hâlâ yoğun bir gaz, yanık lastik ve başka şeylerin kokusunun karışımı vardı. Öğürmemek için kendimi tutmak istedim, ama dürtü kuvvetliydi. Yıllarca Marty ve bana ev sahipliği etmiş, kararmış ve içi boşalmış kabuğu gördüğümde, gözyaşlarına boğulma dürtüm de kuvvetliydi. Karavanın yarısı ya büyük ısıdan ötürü eriyerek ya da patlayıp sayısız parçaya ayrılarak yok olmuştu.

O mahvolmuş kabuğa baktığımda, Marty’nin ölümü bütün gerçekliğiyle yüzüme çarptı. Ufak, aptal bir parçam Marty’nin hayatta kaldığını ve dün gece adını haykırdığımda beni duymadığını ummuştum. Marty’nin hayatı patlama anında nasıl mum gibi söndüyse, şimdi o umut da

sönmüştü. Karavan öyle bir yıkıma uğramıştı ki polislerin, gömebileceğim kalıntılar bulacağından bile şüpheliydim. Kararlılığıma rağmen, yanığımdan sıcak, ıslak bir şeyin aktığını hissettim.

Maximus yumuşak bir sesle, “Yapma,” dedi. “Şimdi sırası değil.”

Asi gözyaşını sildim ve omuzlarımı dikleştirdim. Maximus haklıydı. Yas tutmanın vakti değildi. Şimdi, kimin Marty’nin canını aldığını öğrenmem gerekiyordu. Ama etrafa bakarken, nereden başlayacağımı bilemedim. Bir zamanlar Marty’nin karavanı olan şeyin önündeki geniş kraterden mi? Gaz hattının daha ilerisinden mi?

Maximus, “Şimdiye kadar ne öğrendin?” diye sordu. Döndüm ama sorunun bana yönelik olmadığını gördüm.

“Son yangın daha iki saat önce söndürüldü, yani pek bir şey öğrenemedik,” diye cevapladı polis, tekdüze bir sesle. Açık kahverengi gözleri, Maximus’un kilere uhuyula yapıştırılmış gibiydi. “Beş ölü, üç kayıp var. Gaz şirketi gazı kapattı, biz de boruları kontrol ediyoruz. Çukurda, çarpılmış bir boru parçasının yanında bir şey bulduk.”

Maximus, “Göster bana,” diye araya girdi.

Polis, üzerinde AFT ceketleri olan insanlarla dolu, çadırı bir alana doğru yürümeye başladı. Maximus’un kolunu çekiştirdim.

“Çok kalabalıklar,” diye fısıldadım.

Maximus, polis memuruna, “Geri dön,” dedi, adam da bu emre hemen uydu. “Nesneyi al ve bizimle barikatın doğu kısmının dışında buluş. Kimse ne yaptığını öğrenmesin.”

Memur gitti. Maximus'un peşinden, barikatın en az seyircinin beklediği kısma yürüdüm. Tıknaz polis memuru on dakika sonra döndü.

Gömleğinin altından bir torba çıkararak "İşte," dedi.

Torbayı aldım; iri, lastik eldivenlerim sayesinde parmak izi bırakma konusunda endişelenmeme gerek kalmıyordu. Eldivenler, Maximus kılık değiştirebilmemiz için gerekli olan her şeyi satın aldıktan sonraki ilk önceliğimizdi. Torbayı havaya kaldırıp kaşlarımı çattım. Şeffaf selofanın ardında, ezilmiş kablo kalıntıları ve plastik parçasına benzer bir şey vardı.

"Bu kadar mı?"

Polis başıyla onayladı. Maximus beni otuz metre ötede, tek başına duran bir kulübeye doğru çekti. Dün geceye kadar, orası bir kabul standıydı. Şimdiyse boştu; patlamış mısır, pamuk şeker ve pasta kokularının yerini kimyasal dumanın sert kokusu almıştı. İçimi çekerek sağ eldivenimi çıkardım. Mecburen parmak izi bırakacaktım ama başka seçeneğim yoktu. Plastik parçasını okşadım.

Yeniden yaşadığım ilk şey, bir dedektifin bu parçayı buluşuydu. Adamın düşüncelerinden, bunun plastik değil, bazen bomba yapımında kullanılan titanyum olduğunu öğrendim. Onun altından, karanlıkta yeri kazan birinin çok hafif görüntüsünü algıladım, ama iz çok zayıftı. Yangın, izlerin çoğunu yakıp yok etmiş olmalıydı.

"Haklısın. Kazaya benzemiyor," dedim.

"Biliyordum," diye mırıldandı Maximus. "Bundan sorumlu olan kişiyi gördün mü?"

“Hayır.”

Ardından kablolardan birini okşadım ve yalnızca başka bir olay mahalli dedektifini görünce hayal kırıklığına uğradım. Sonra son kabloya dokundum ve kabul standı yok oldu.

Kabloları plastiğe bastırır, sonra uçlarını tetiğin ucuna dolamak için, ince, cerrahi bir pens kullanırken ıslık çalmaya devam ettim. Cihazın kapağını yerine yerleştirdim ve arkama yaslanarak maskemi çıkardım. İşim bitmişti. Bombaya gururla baktım. Açık ara, en iyi eserimdi. Kimsenin karmaşık tasarımını takdir edemeyecek olması yazıktı ama bombanın çoğu patlama sırasında eriyecekti. Tıpkı müşterimin istediği gibi.

Derken bu imge çözünerek yok oldu; kabul standına, kurtadam kılığına girmiş dev bir vampirin yanına döndüm. Maximus’a, içimde olduğunu bilmediğim bir soğuklukla gülümsedim.

“Bombayı yapanı buldum.”

ОП

ADAMIN ADI ADRIAN'DI VE OPA BAĞLANIP nerede yaşadığını keşfetmem iki gün sürdü. Şimdiki zamanda insan bulmanın dezavantajlarından biri, kafalarının içine girememekti. İnsanlar adreslerini kollarına dövme yaptırmazlardı, o yüzden yerlerini bulmak her zaman kolay olmuyordu. Adrian da ilk gün, adresini bulmama yardımcı olmadı. Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdi.

Ertesi sabah, mahallesindeki Starbucks'a gitti, espresso sipariş etti ve iPhone'undan haberleri okudu. Yirmi dakika sonra, Maximus'la ikimiz Chicago'ya gitmek üzere yola koyulduk.

Arabayı Maximus sürüyordu. Kibarlık mı ediyordu, yoksa kontrol manyağı mıydı, bilmiyordum ve birkaç saat-ten sonra bunu umursamayı bırakmıştım. Bir önceki gece, Adrian'ın yerini öğrenebilmek için neredeyse hiç uyumamıştım. Uykusuzluğun yanı sıra, birine uzun süre zihinsel olarak bağlı kalmak beni tüketiyordu. Maximus arabayı sırayla kullanma konusundaki fikrini değiştirebilir diye uya-

nık kalmakta kararlıyım ama Atlanta ve Chicago arasında bir noktada uyuyakaldım.

Beyaz bir koridorda, yerden yukarıda süzülüyordum. İki ucunda kapılar vardı; biri genişti ve yanında kıvırcık saçlı bir kadının oturduğu, bilgisayarlı bir tuş takımına sahipti. Diğerleriye tekdüze denecek kadar özelliksizdi.

İkinci kapı açıldı, Vlad dışarı çıktı. Trençkotunun önü açıktı, etekleri kara kanatlar gibi uçuşuyordu. Sertçe nefes alarak tavandan geçip yok olmaya çalıştım ama Vlad beni fark etmiş görünmüyordu. Arkasındaki doktorun ona yetişmek için koşmasını gerektiren bir hızla, koridorda yürümeyi sürdürdü.

Kıvırcık saçlı kadın koruma ayağa kalktı. "Kimsiniz?"

Vlad sertçe, "Kapa çeneni ve aç kapıyı," dedi.

Arkasında kalmıştım, o yüzden gözlerinin parlamayıp parlamadığını göremiyordum. Gözleri parlarsa da sesindeki güçlülük bastırılmış şiddet, korumaya yetmiş olmalıydı. Kadın tuş takımına birkaç rakam girdi, büyük kapı da ardına dek açıldı.

Doktor ona yetişir yetişmez, Vlad adamı yakasından yakalayıp havaya kaldırdı. "Şimdi bana onun cesedini göster."

Bu sözlerde de buram buram mezar vaadi vardı. Doktor başını olumlu anlamda, Vlad'in, boynuna dolanmış yumruğunun izin verdiği kadar salladı. Vlad adamı bıraktı, doktor da dengesine kavuşur kavuşmaz ardında Vlad'la, aceleyle odaya girdi.

Gitmem gerektiğini biliyordum ama kendime engel olmayarak açık kapıya doğru süzüldüm. Kapıya ulaşmadan

metalik bir gıcırtı, sonra Vlad'ın sertçe söylediği, "Şimdi çık dışarı," sözlerini duydum.

Doktor odadan kaçtı ve vücudu kısa süreliğine benimkiyle birleşti, başı bacaklarımın içinden geçti. Bedensiz hâlim beni endişelendirmeliydi ama tuhaf bir biçimde sakindim. Öldüysem, bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Hem, gerçek bir bedenim olmadığı sürece, Vlad burada olduğumu öğrenemezdi. Süzülerek sandalyesinin arkasına sığınmış, duaya benzer bir şeyler geveleyen korumanın yanından geçtim.

Şimdiye kadar kimse beni göremese de kapının ardındaki odaya şöyle bir göz atmakla yetindim. Odada birkaç metal masa, birden çok musluğu olan uzun bir lavabo ve tamamen çelik, kare şeklinde çekmecelerden oluşmuş gibi görünen bir duvar vardı.

Vlad duvarın önünde, açık bir çekmecenin yanında duruyordu. Önünde plastik bir torbaya ev sahipliği eden bir masa açılmıştı. Vlad torbanın fermuarını açarken başını eğdi, siyah saçları yüz ifadesini gizledi. Torbanın içine bakarken ellerinden başlayan alevler etrafını sardı. Sonra, Vlad torbanın içine uzandığında, o alevler çok yavaşça söndü.

Şimdi nerede olduğumu biliyordum. Morgdaydım ve torbanın içinde ne olduğunu tahmin edebilsem de emin olmam gerekiyordu. Tavandan uzaklaşmadan oraya süzüldüm ve aşağı baktım.

Beni şaşırtan ilk şey, torbada ne kadar az şey olduğuydu. Ne olduğunu anlayabileceğim kadar büyük parçalar, bir kafatası, iki uyluk kemiği ve omurgaydı. Diğer yanık,

küçük parçaların ne olduğunuysa Tanrı bilirdi. Beni şaşırtan bir sonraki şey, Vlad'ın kemikleri okşadığını görmek oldu. Vlad elini omurganın kıvrımında, uyluk kemiklerinde, sonra kafatasında gezdirdi; dokunuşu öyle nazikti ki parçalar yerinden bile oynamadı. Vlad'ın yüzünü hâlâ göremiyordum ama saçlarının arasından görünen ışık öyle yoğundu ki o ışığın, kemikleri ikiz zümrüt lazerler gibi yakacağını sandım.

Beni asıl şoka uğratan Vlad'ın kemikleri okşarken, "Leila," diye iç çekişi oldu. O kemiklerin benim olduğunu mu sanıyordu? Ama Vlad, Romanya'daydı, bense sözde Georgia'da havaya uçmuştum...

Bir dakika. Vlad koruma ve doktorla İngilizce konuşmuştu. Etrafıma baktım. Yazılar da İngilizceydi. Vlad sahnelenmiş ölümümün haberini alınca Georgia'ya mı gitmişti?

Eğer öyleyse, o anda ne hissettiğini bilmeyi diliyordum. Gaz hattı bombasının ardında gerçekten o vardıysa, tatmin mi hissediyordu? Ya da bombayı başkası yerleştirdiyse ve Vlad o torbadakilerin benden geriye kalan yegâne şeyler olduğunu düşünüyorsa, keder mi hissediyordu?

Vlad başını kaldırmadı, yüz ifadesini gizlemeye devam etti. Kaldır başını, Vlad, dedim içimden, kükreyerek. Vlad kalıntılarını okşarken gülümsüyorsa en feci kuşkuларım doğrulanmış olacaktı. Ama ya Vlad'ın yüzünde keder varsa?

Vlad birden başını gerçekten kaldırdı ve doğrucu bana bakar gibi göründü. Sorum hâlâ yanıtsızdı. Vlad'ın gözleri öyle parlaktı ki yüz ifadesi yanında bulanık kalıyordu.

"Leila."

Yerimden sıçradım ama adımlı söyleyen Vlad değildi. Duyduğum, başka bir erkeğin sesiydi; aynı anda sertçe sarıldım. Aniden kendime geldim ve morg, bir arabanın ön koltuğuna dönüştü. Maximus omzumu bıraktı, kaşlarını çatarak dikkatini tekrar yola verdi.

“Herhâlde etkileyici bir rüya görüyordun. Titremeye başladın.”

Hiç şüphem yoktu bundan. Ellerim hâlâ titriyordu; Vlad’ın sihirli bir biçimde belirmesini beklermiş gibi, arabada etrafıma bakıp duruyordum. Daha önce de canlı rüyalar görmüştüm ama hiçbirisi bana *bu kadar* gerçek gelmemişti.

Ellerime baktım ve eldivenlerimin yerinde olduğunu görünce rahatladım. O eldivenler yalnızca akımları içimde tutmuyor, aynı zamanda birine kazara bağlanma yetime ket vuruyordu. Gerçi, daha önce kimseye uykumda bağlanmamıştım. Bağlanmak konsantrasyon gerektirirdi. Ve uyku, konsantrasyonun tam zıddıydı.

“Hâlâ titriyorsun. İyi misin?”

“Evet,” diye yanıt verdim. “Önemli bir şey değil. Rüyamda ne gördüğümü bile hatırlamıyorum.”

Maximus kaşlarını kaldırarak kelimelerin söyleyemeyeceği kadar açıkça, *zırva*, dedi ama ısrar etmedi, ben de yalan söylememişim gibi davrandım.

“Madem uyandın, bombacıya bağlan. Chicago’ya yalnızca bir saat kaldı. Adam evde değilse, nereye gittiğini bilmek istiyorum.”

İyi fikir. Bardak tutucuya sıkıştırdığım keseyi aldım, sonra sağ eldivenimi çıkardım. Plastik kanıt torbasını polis

memuruna verdiğimizde, içinde bir parça kablo eksikti. O kabloyu okşadım ve Adrian'ın bombayı hazırlarken ısıklık çalışısını gösteren ilk imgeleri geçtim. Adamın izi eskisi kadar kuvvetliydi ama onu izleyip kaynağına ulaşmaya çalıştığım da... Hiçlikten oluşan tuğla bir duvara çarptım.

Tekrar denedim; trafik sesleri yumuşak bir parazite dönüşüne dek yoğunlaştım. Bütün gücümle odaklansam da adamın izinin ucunda hiçbir şey bulamadım.

Maximus, "Hâlâ evde mi?" diye bastırdı.

Hayal kırıklığı, içimdeki tekinsiz önseziyle birleşti. "Bilmiyorum. Onu göremiyorum. Ya enerjim geçici olarak bitti ya da..."

Cümleyi bitirmeme gerek yoktu. Maximus'un dudakları inceli sert bir çizgiye dönüştü. Sonra gaza bastı.

Yanıp sönen ışıklar, olay mahalli bandı ve duman kokusu bana fazla tanıdık gelmeye başlamıştı. Adrian'ın yaşadığı sokak bantlarla kapatıldığından, bir blok öteye park etmemiz gerekmişti. O mesafeden evlerin numarasını göremesem de Adrian'ınkinin, itfaiyecilerin hâlâ su tuttuğu ev olduğuna bahse girerdim.

Maximus tükürür gibi, "Kahretsin," dedi.

"Bu işin arkasında kim varsa, işini garantiye almayı seviyor olmalı," diye yanıt verdim; bir yandan da içimden lanet okuyordum. Yangının, Adrian'ın oynadığı bir bombanın kazara patlamasından ileri gelen bir olay olduğunu sanmıyordum ama öyle görünecek şekilde sahnelendiğinden emindim.

Gerçekte ne olduğunu görme şansımız hâlâ vardı ama acele etmemiz gerekiyordu. Katil hâlâ buralarda olsa bile, uzun süre kalmazdı.

“Maximus, oraya git ve bana cesetten bir kemik getir.”

Maximus’un yüzünde kafa karışıklığı belirip kayboldu. Sonra vampir gülümsedi. O bana, iri, avına saldıran bir aslanı hatırlatan bir hızla uzaklaşmadan önce gördüğüm son şey, tebessümü oldu. Bir dakika kadar sonra silah sesi ve polis sireni duydum. Sonra Maximus, elinde kararmış bir şeyle yanıma döndü.

Vampir hemen, “Haydi, gidelim,” dedi.

Yanık kokusunu alınca yüzümü buruşturdum. Bütün bunlardan sağ çıkarsam vejetaryen olabilirdim. Koku Maximus’u rahatsız etmiyor gibiydi. Vampir, kemik parçasını paltosunun cebine sokup beni arabaya götürürken başka sirenler çalmaya başladı. Polisler muhtemelen az önce olan şeyi bütün ayrıntılarıyla görmemişti ama seslere bakılırsa alarına geçmelerine yetecek kadar çok şey biliyorlardı.

Arabaya bindim ve koku kapalı mekânda şiddetini artırıncı, öğürmemek için kendimi tuttum. Maximus bizi olay yerinden hızla uzaklaştırdı. Birkaç dakika sonra kararmış kemiği cebinden çıkardı ve “İşte,” diye mırıldanarak kucağıma bıraktı.

Kendime engel olamayarak çılgılığı bastım. Maximus frenlere yüklendi ve o şeyin çat diye ön cama çarpmasına sebep oldu. Tekrar kucağıma düşüp pantolonumu isle ve daha yoğun, iğrenç şeylerle lekelediğinde tekrar haykırdım.

Maximus bir eliyle direksiyonu, diğeriyle büyük, gümüş bir bıçağı tutarak etrafına baktı. “Ne oldu?”

“Ne mi oldu?” derken, içimde tuttuğum üzüntü ve stres sesimi tizleştirdi. “Hiçbir uyarıda bulunmadan, üzerime dumanı tüten bir ceset parçası attın!”

Maximus kaşlarını çattı. “Ama onu almamı bana sen söyledin.”

“Bunun farkındayım!”

Saçımı yüzümden geriye ittiğimde, suratımda yapışkan bir şey hissettim. Eldivenli elime bir kez bakmak, bardağı taşıran son damla oldu. Yanağıma, kararmış bombacı parçalarını sürmüştüm. Ceset parçasını Maximus’un üzerine fırlatıp arabadan indim. Yapış yapış eldivenlerimi çıkarıp en yakındaki kaldırıma koştum. Sonra ceketimi çıkardım, ama onu fırlatıp atmadan önce top hâline getirip öfkeyle yanağıma sildim. Gömleğimde de mide bulandırıcı lekeler vardı, o yüzden onu da attım ve yalnızca sütyenim, kot pantolonum ve spor ayakkabılarımla kaldım. Ne yaptığımı, nereye gittiğimi bilmeden kaldırımda koşmayı sürdürdüm. Tek bildiğim, beni öldürmeye teşebbüs eden adamın leş kokulu sıvılarıyla bir saniye daha geçiremeyeceğimdi.

“Leila!”

O bağırıya kulak asmadım -gerçi bunun önemi yoktu. Maximus bir saniye sonra beni yakaladı ve kendisine doğru çevirdi.

“Dokunma bana,” diye bağırdım; mantıklı düşüncelerin yerini, yaralı bir hayvanın zihniyeti almıştı. “Her yerinde adamın parçaları var!”

Maximus göz açıp kapayıncaya dek, paltosuyla gömleğini yere attı. Gecenin bu saatinde, etrafımızdaki bütün dükkânlar kapalıydı ama sokak lambaları, Maximus'un belden yukarısını açıkça gözler önüne seriyordu. Vlad gibi Maximus'un da çok sayıda solgun yara izi vardı. Ama Vlad'ın aksine, onun göğsü pürüzsüzdü. Sert, siyah kılları yoktu; yalnızca, beni kollarına aldığı anda dalgalanan kaslarının üzerindeki beyaz, gergin teni vardı. Çıplak tenime dokunup da akımların hedefi olduğunda hiç irkilmedi. Onun yerine, beni iyice kendine çekti.

Yumuşak bir sesle, "Her şey yolunda," dedi. "Güvendesin."

Maximus bunu söyleyene kadar, bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Son iki haftadır hissettiğim bütün acı, yalnızlık ve keder şiddetlendi, bir şekilde teselli aradı. Maximus mu başını eğdi, ben mi kendiminkini kaldırdım, bilmiyorum. Tek bildiğim, beni öptüğüydü ve bu feci olaylar başladığından beri ilk kez kendimi yalnız, reddedilmiş hissetmediğim andı.

Dili ağzımın içine girdiğinde, onu hoş karşıladım. Maximus beni aylar önce bir kez daha öpmüştü ve o zamanlar hafif bir haz hissetsem de gerçek bir duyguya kapılmamıştım. Şimdi içim öyle acı verici bir yalnızlıkla doluydu ki Maximus benim ağzımı nasıl eksiksiz bir biçimde keşfettiye, ben de ona aynısını yaptım. Onun sevdiğim adam olmamasının bir önemi yoktu. Önemi olan tek şey, yanımda olmasıydı.

Maximus birkaç saniye sonra geri çekildi.

“Keşke seni bu kadar umursamasaydım.”

“Ne?” diye sordum nefes nefese. Vampirlerin oksijene ihtiyacı olmayabilirdi ama ben, bedel ödemedem o kadar uzun süre öpüşemezdim.

Maximus’un gözleri öyle yeşildi ki trafik ışığına benziyordu. “Streslisin, çok yorgunsun ve duygusal olarak savunmasızsın. Bundan faydalanmayacağım ama seni daha az umursuyor olsaydım Leila” derken sesi derinleşti, “şu anda en yakındaki ara sokakta olurduk ve bacakların belime sarılmış olurdu.”

Doğrusu bu müstehcen sözler içimi ısıtmalıydı. Onun yerine, buz gibi bir utanca kapıldım. Ne yapıyordum ben? Hareketlerime rağmen, Maximus’la aramda bir şey olsun istemiyordum. Marty’nin katilini bulmak -o kişinin çıka çıka Vlad çıkmayacağını umuyordum- onu öldürmek ve sonra hayatımı düzene sokarken en iyi arkadaşımın yasını tutmak istiyordum. Eski sevgilimin sağ koluyla ilişkiye başlamak, bu listede yoktu.

Maximus değişimi hissetmiş olacaktı ki beni bıraktı, gözleri de pırıl pırıl zümrüt yeşilinden puslu griye dönüştü.

Maximus kupkuru bir sesle, “Ben de tam olarak bunu demek istiyordum,” dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum; hem ceketimi hem gömleğimi fırlatıp atmamış olmayı diliyordum. “Özür dilerim. Şey yapmak istememiştim...”

“Boşuna nefes tüketme,” dedi Maximus sertçe. Sonra sesi yumuşadı. “Anlıyorum. Hayatın etrafında paramparça olurken bir an için olsa da güzel bir şey hissetmek istedin.

İnsanlar bunu tekeline almış değil Leila. Vampirlerin de bazen aynı şeye ihtiyacı olur.”

Sonra yere attığı gömleğiyle paltosunu aldı ve dönmeden önce bana son kez, sertçe baktı.

“Ama şu anda arabaya dönmemiz gerek ve sen, o bombacıyı kimin öldürdüğünü öğrenmek zorundasın.”

ON BİR

ARADIĞIM İMGELERİ BULMAM UZUN SÜRMEDİ. Hiçbir şey bir insanın kemiği kadar çok anı taşıyamasada da ölüm herkesin en canlı anısıydı. Ne yazık ki katili geldiğinde Adrian'ın kafasının içinde değildim ve görüntüleri bir filmin parçaları gibi kesik kesik izleyebildim.

Adrian çalan kapıya gidip "Kim o?" dedi; sanki güvenlik görüntüsünde kapının diğer tarafı görünmüyordu.

Aldığı cevap, "Sıkıcılaşma canım," oldu.

Kaşlarımı kaldırdım. Adrian'ın katili kadındı. Konuşması, aksanlıdan ziyade, hoş bir biçimde melodikti ama kadının Amerikalı olduğundan şüpheliydim.

Adrian kapıyı açmadan önce ekranı küçülttü. Kadın, gözünde koyu renk camlı bir güneş gözlüğü, başında eşarpı içeriyordu. Daha da beteri, kadının yüzünün görebildiğim kadarı bulanıktı. Psikik görüş yeteneğim tam da ayara ihtiyaç duyacak zamanı bulmuştu.

Adrian kelimeleri uzata uzata, "Rahatına bak," dedi. "İçecek bir şey ister misin?"

Kadın kedi gibi mırlayarak "Tabii ki," yanıtını verdi.

O ses tonu bana göre avaz avaz, tehlike, diye bağıırıyordu ama Adrian durumu fark etmiş görünmedi. "Ne içersin?" diye sordu.

Kadın tatlı dille, "İşimiz bittiğinde senin kanını içeceğim," diye cevap verdi.

Adrian irkilerek döndü ve kadın gözlüğünü çıkardığında donakaldı. Kadının yüzü hâlâ bulanıktı ama gözlerinin insanlık dışı pırıltısı açıkça görülüüyordu. Adrian'ın irade gücünün, o hipnotize edici bakışın altında eridiğini resmen görebiliyordum. En yakın arkadaşımı öldüren bombayı o yapmasaydı, Adrian'a acırdım.

"Banka işlemlerinden kapındaki kamera görüntülerine dek, alışverişimizin bütün izlerini sileceksin," dedi kadın.

Hayır, diye düşündüm ama bu elbette Adrian'ın hareketlerini değiştirmede. Adrian bilgisayarına gidip birtakım dosyalar açtı, sonra onları düzenli bir biçimde sildi. Dosyaların yedeklerini ve hayalet dosyaları bile silerek beni iyice üzdü.

İşi bittiğinde, ifadesiz bir sesle, "Hallettim," dedi.

Kadın eşarbını çıkardı. Her şey bulanıklaşmadan önce, gür, koyu renk saçlar gördüm.

"Şimdi bir şeyler içmenin vakti geldi canım."

Sonra Adrian'ın başını yana çekip boynunu ısırıldı. Adrian'ın ölümü görüntüyü sonlandırdığında, hayal kırıklığı arttı.

Kadının yüzüne bir kez olsun doğru düzgün bakamamıştım.

“Bir altmış boyunda, altmış kilo civarı, koyu renk saçlı ve Galler, İngiliz, İskoçya ya da İrlanda aksam olabilecek hafif bir aksanla konuşuyor.”

Maximus kaşlarını çattı. “Ancak bu kadarını mı öğrenebildin? Britanyalı olabilecek bir kadın vampir ha?”

Verdiğim bilginin ne kadar yararsız olduğunun farkındaydım. “Kadına tekrar bağlanmayı deneyeceğim. Bakalım bu sefer daha iyi işleyecek mi?”

Tiksintime rağmen Maximus’un, Adrian’ın vücudundan aldığı yanık parçayı ikinci kez ovdum. Sarsılma hissini ılık parlamaları takip etti ama odaklanmaya çabaladığımda o görüntüler soldu ve başım dönmeye başladı.

“Leila? İyi misin?”

“Bir şeyim yok. Biraz yol tuttu, o kadar,” diye mırıldanıp tekrar denedim. Birkaç saniye sonra, Adrian’ın katiliyle aynı kıyafetleri giymiş bir kadın gördüm ama gür, kestane rengi saçlar, aynı kadını gördüğümünden emin olmamın tek yoluydu. Kadının yüz hatlarını hiçbir şekilde seçemiyordum. İçinde olduğu minicik, mavi oda sarsılıyordu, bu da çok garipti. Sonra dikkatim tamamen kadının söylediklerine odaklandı.

“... Hayır, çok riskli değildi... Hallettim canım. O öldü, artık izimizi sürmelerine imkân yok.”

Konuşma şekline bakılırsa, telefonda olmalıydı. Kadının yüzünün olması gereken bulanık noktaya bakıp yoğunlaştım ama pus, dağılmak yerine iyice arttı.

Kadın, “Aşırı tepki veriyorsun,” diye söze devam etti. “Kuşkular olsa bile, kimse bir yere varamayacak. Kız can-

lıyken onun için ne kadar değerliyse, ölüyken bizim için o kadar az tehlikeli...”

Kadına daha çok odaklanmayı denedim ama sonra baş dönmesi, intikam almak ister gibi yeniden üzerime çullandı. Kulaklarım da çınılıyordu ve içlerinden ıslak bir şeyin aktığını hissettim.

Maximus küfrü bastı. Sonra araba öyle sertçe döndü ki arkası savruldu ve endişelenmem gereken şeyler listesine bir de kaza eklendi. Ama şikayetimi dile getiremiyor gibiydim ve şimdi gördüğüm tek şey, iri, siyah noktalar. *Bu iyi olamaz*, diye düşündüm ve bir saniye sonra alnıma sert bir şey çarptı.

Bakır tadındaki bir sıvının beni boğduğunu fark edene kadar, birkaç dakika boyunca, rahatlatıcı bir hiçliğin içinde kaldım. Sıvıyı tükürmeye çalıştım ama bir el ağzımı kapattı.

“Yut kahrolası!”

Başka seçeneğim olmadığından söyleneni yaptım ve tadı tanıyınca yüzümü buruşturdum. Vampir kanı. Bozuk para püresi bile bu kadar iğrenç olamazdı. Gözlerimi açtığımda, Maximus’un üzerime eğildiğini gördüm. Emniyet kemerim çözülmüş, koltuğum iyice arkaya yatırılmıştı. En azından Maximus, yola dikkat etmeyi tamamen bırakmadan önce arabayı sağa çekmişti.

Maximus elini nihayet indirdiğinde, “İyyy,” dedim.

Maximus gücenmiş değil, rahatlamış göründü. O anda, iki elinin birden kanla kaplı olduğunu fark ettim; bluzumun önü de aynı durumdaydı. Kanın tamamı, beni kanını içmeye

zorlayan Maximus'tan gelmiş olamazdı. Nabızlarının olmaması, vampirlerin bir yerleri kesildiğinde bile çok miktarda kan akmaması anlamına geliyordu. Bir de buna Maximus'un direksiyonu olduğu gibi yerinden koparmış olması eklenince, büyük bir şeyi kaçırdığımı anladım.

“Ne oldu?”

Maximus direksiyonu arkaya attıktan sonra sürücü koltuğuna geçti. “Gözlerinden, kulağından ve burnundan kan gelmeye başladı. Sonra kalbin durdu. Sana suni teneffüs yaptırmam ve kan içirmem gerekti.”

Ölmeye bu kadar yaklaştığımı duymak ödümü koparmalıydı ama ancak bitkince, “Berbat bir gün,” diye bildim.

Maximus'un yüzündeki hayreti görünce içimden gülmek geldi ve bu daha da mantıksız bir tepkiydi ama başka ne yapacaktım ki? Ağlayamazdım, çünkü bu hiçbir şeyi düzeltmezdi, hem bir yandan titreyip bir yandan yavaşça sallanmaya vaktim yoktu ki bu, bana çekici gelen diğer yegâne şeydi.

“Kısa sürede fazla güç kullanmış olmalıyım,” dedim. “Ayrıca artık ateşe dayanıklı değilim ama Vlad'ın aurasının kalanı, sistemimle oynuyor olabilir. Herhâlde bu iki sebepten vücudum pes etti.”

Maximus bana hâlâ, ölümle burun buruna gelmeyi böyle soğukkanlı bir biçimde karşıladığıma inanamazmış gibi bakıyordu. Onu görmezden gelerek dikkatimi daha önemli meselelere yönelttim.

“Direksiyona ne oldu?”

“Yardıma ihtiyacın varken beni engelledi,” diye cevap verdi.

“Eh.” Yüzüme, en iyi ihtimalle çarpık bir tebessüm yerleştirdim. “Sağ ol. Şimdi yeni bir araba bulmak zorunda olmamız ne yazık.”

Maximus benimkine benzeyen neşesiz bir sırıtışla gülmüşediğinde dişleri parladı. “Bu, sorunlarımızın en ufağı.”

Aman, ne güzel. “En büyüğü nedir?”

Maximus cep telefonunu çıkarıp bana doğru salladı. Telefon çalmıyordu ama ekran aydınlanmıştı, çünkü gelen bir arama vardı.

“Vlad bana üçüncü kez ulaşmaya çalışıyor. Telefona bakmazsam kuşkulandır.”

“Sakin...”

Maximus parmağını kaldırdı. “Yüksek sesle nefes bile alma,” diye mırıldandıktan sonra, telefonu açıp kısaca, “Evet?” dedi.

Vlad’ın sesini duyunca donakaldım. O tanıdık, eğitilmiş ses beni birkaç saniyeliğine öyle derinden etkiledi ki hiç nefes almadım.

Eski sevgilim soğukça, “Maximus,” dedi. “İşini mi bölüyorsun?”

Maximus, puslu gri gözlerini benimkilere dikeyerek “Hayır, neden?” dedi; sesi öyle sakindi ki gözlerimi kırıştırdım. Sonradan hatırlamak üzere, onun iyi bir yalancı olduğunu aklıma not ettim.

Vlad’ın bağışlamasız cevabı, “Çünkü bu üçüncü arayışım,” oldu. Sanırım kuşkulanasına engel olmak için çok geçti.

“Yiyecek birini ararken telefonu arabada bırakmışım,” dedi Maximus neşeyle. “Her şey yolunda mı?”

Kapalı bir mekânda, telefondan yalnızca yarım metre uzakta olmasam bile, Vlad’ın kırbaç gibi cevabını duydım. “Hayır, her şey yolunda değil. Leila’yı son kez ne zaman gördün?”

Kendime engel olamayarak duyulabilir bir sesle nefes aldım. Maximus bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra, “Geçen hafta onu Atlanta’ya, Marty’nin karavanına bıraktığımda,” cevabını verdi.

Vlad öyle uzun süre bir şey söylemedi ki onun, vampir olmayan birinin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşup konuşmadığını merak ettim. Sonra Maximus, “Hâlâ orada mısın?” diyerek bu fikri geçersiz kıldı.

“Evet.”

Vlad bu kelimeyi öyle sertçe söylemişti ki irkildim. Bir şey Vlad’ı öfkeden kudurtmuştu. Telefonu kapıp ona beni öldürmeye çalışıp çalışmadığını sormak istiyordum ama bunu elbette yapmadım. Küt küt atan kalbime rağmen, elimden geldiğince sığ nefesler alarak bekledim.

Maximus, “Leila’yı neden soruyorsun?” diye bastırırken, umursamaz bir tavırla konuşma konusunda şahane bir iş çıkardı.

Yine ağır bir sessizlik oldu. Sonra Vlad öyle umursamaz bir tonda, “O öldü,” dedi ki gözlerim yaşlarla doldu. Ölümümü o emretmiş olmasa da ölüp ölmediğime aldır-mıyordu. Sesindeki duygusuzluğu duymak beni, var olduğunu bile bilmediğim yerlerimden yaraladı.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Maximus kaşlarını çatarak parmağını dudagina götürdü ve evrensel sessizlik emrini verdi. Sonra öyle inanılır bir şaşkınlıkla, “Ne? Nasıl?” dedi ki içimden onu, İyi bir Yalancı’dan, Muhteşem bir Yalancı’ya terfi ettirdim.

“Martin’in karavanının yakınında bir gaz borusu patlamış. Bana ikisinin de patlamada hemen öldüğü söylen-di. Leila’nın kalıntılarını ailesine götürmek için bu gece Amerika’ya gideceğim.”

Ah, kahretsin! Olan bitenin arasında, Gretchen’la babamın da öldüğümü düşüneceklerini unutmuştum. Maximus’a, Vlad’ı durdurmamız gerektiğini işaretlerle anlatmaya başladım ama Maximus eliyle ağzımı kapattı ve homurdandığımda, ağzımı daha da sıkı tuttu.

“Bu feci,” diyen Maximus diğer eliyle arabanın camını açtı. Çok geçmeden, trafik gürültüsü homurtularıma karışarak onları boğdu. Maximus geçen hafta iki kez hayatımı kurtarmasa, eldivenlerimi çıkarıp ona parlamasına sebep olacak kadar elektrik verirdim. Ama hayatımı kurtarmıştı, o yüzden ona dik dik bakmakla yetindim.

Eh, bir de onu ısır-dım. Açıkçası bunu hak etmişti.

Vlad bu kez sıkılmış gibi, “Evet, trajik,” dedi. “Yarın benimle Atlanta’da buluş. Oradan Gretchen’in evine gideriz.”

Maximus, “Bu zor olabilir,” dedi ve elinin etli bölümünü ısır-maya devam ettiğimde, bana köpek dişlerini göster-di. O hareketi, *devam edersen ben de seni ısırıyorum*, olarak yorumladım. O yüzden onu son bir kez öfkeyle dişledikten sonra durdum.

Vlad'ın sesi yine buz kesti. "Neden?"

"Sana Amerika'dayken benimkilerin bazılarını kontrol edeceğimi söylemiştim. Genç olanlardan ikisi, insan içinde beslenmeyi huy edinmiş gibi görünüyor. Tabii bu durumla ilgilenmem gerek."

Vlad âdeta kedi gibi mırılarak "Elbette," dedi. "İtaatsizliklerinin cezasını şimdi vermezsen, kim bilir gelecekte sana nasıl ihanet ederler?"

Maximus'un yüz hatlarının sertleşmesine bakılırsa, o da bu yorumu, talimattan çok uyarı olarak algılamıştı.

"Leila'nın ailesine taziyelerimi ilet," yanıtını verirken, bana dudak hareketleriyle, *çıt çıkarma*, dedi.

Eli hâlâ ağzımda olduğundan zaten ses çıkaramazdım ama ona ters ters bakarak konunun kapanmadığını belli ettim.

Vlad, "İletirim," diye cevap verdi.

Sonra telefonu kapattılar. Yıllarca Marty'yle yaşadıktan sonra öğrendiğim gibi, vampirler veda etmeye pek bayılmazdı. Maximus aramanın gerçekten bittiğini ikinci kez kontrol ettikten sonra, elini ağzımdan çekti.

İlk sözlerim, "Ailemin, öldüğüme inanmasına müsaade edemeyiz," oldu. "Bu zalimlik olur."

"Hangisi daha önemli? Güvenlikleri mi, yoksa geçici olarak üzülmeleri mi?" diye karşılık veren Maximus, bana sertçe baktı.

"Güvenlikleri mi? Onların olanlarla ilgisi yok ki!"

"Henüz," dedi Maximus acımasızca. "Ama hayatta olduğun ortaya çıkarsa, olacak. Vlad'ı kandırabileceklerini

mi sanıyorsun? Onları koklar koklamaz, yas tutuyor rolü yaptıklarını anlar.”

Maximus’un sözleri mantıklıydı ama ben ikilem içindeydim. Babam güçlüydü ama Gretchen’in, ne kadarına dayanabileceğini bilmiyordum. On yıl önce, yeni yeteneklerim beni neredeyse yıktığında intihar etmeye çalıştıktan sonra beni bulduğunda aldığı duygusal yaralar hâlâ kapanmamıştı.

“Ben hâlâ bombanın arkasında Vlad’ın olduğunu düşünmüyorum. Öldüğüme aldırıyor olabilir ama gurunun oynarsak, gerçek sorumluyu ararken bize şahane bir müttefik olabilir.”

Maximus’un bana attığı bakış hem sinirli hem acıma doluydu. “Yanılıyorsan korkunç bir düşman da olabilir. Sence o zaman ailenin başına ne gelir?”

Yumruğumu koltuğa indirdim. Evet, biliyordum. Vlad ailemi bana karşı kullanırdı. Bombanın ardında o olmasa da hayatta olduğum haberi sızarsa, gerçek katil, ailemi emeline alet ederdi. Ailemi korumanın en iyi yolu, öldüğüme inanmalarına izin vermektir –ve bir gün, onları kandırdığım için beni affedeceklerini ummaktı.

İçimi çektim. “Bunun için benden nefret edecekler.”

Maximus, “Ama en azından hayatta olacaklar,” diye gerçeği belirtti; en önemli şey de buydu.

Başka bir gerçek kafama dank edince, Maximus’a karamsar bir bakış attım.

“Sorumlu Vlad değilse ve bunca zamandır ona yalan söylediğini öğrenince ne yapacaksın?”

Maximus'un yüzünün düşüşüne bakılırsa, bu konuyu çoktan düşünmüştü. "Onu beni öldürmemeye ikna etmem gerekecek," derken, sesi bir oyundan bahseder gibi, tasasızdı.

Gözlerimi kapattım; birden mantıksız bir dua etme dürtüsüne kapılmıştım. İkimizin de bildiği gibi, bunu yapmak, söylemek kadar kolay olmayacaktı.

On İki

MAXIMUS YANIMIZDAN GEÇEN BİR MOTÖRCÜYU hipnotize ederek bizi Indiana sınırının hemen içindeki Motel 6'ya götürmeye razı etti. Oraya vardığımızda, bir ceset parçasıyla aynı arabada yolculuk etmek iştahımı kapatmış olsa da kendimi Maximus'un bana arabalı fast-food restoranından aldığı yemeği yemeye zorladım. Sonra duş aldım ve boş olan ikinci yatağa serildim.

Son iki günde yalnızca birkaç saat uyusam da, cin gibi uyanıktım. Maximus'sa başı yastığa değer değmez uykuya dalmış gibiydi.

Aramızdaki sehpa duran naylon torbaya baktım. İçindeki Adrian'ın kızarmış... Her neresiyse, en azından kokusu torbanın içinde hapis kalmıştı. Birkaç gün, onu kadın vampire bağlanmak için kullanmayı göze alamayacaktım. Yeteneklerimi fazla kullanmazken ya da içime gömülmüş pirokinetik bir auranın kalan etkileriyle mücadele etmezken bile, hayatta kalmak için düzenli olarak vampir kanı içmem gerekiyordu.

Bir kez daha vampirlere imrendiğimi hissettim –bu kez sebep, hemen iyileşebilmeleriydi. İnsan olmasam, Adrian'ın katilinin izini sürmeye, birkaç gün içinde değil, hemen başlayabilirdim. Kırılğan ölümlülüğümle kısıtlanmak hüsrana vericiydi, ama takım değiştirme fırsatını tepmiştim. Marty öldüğünden, Vlad'la da ayrıldığımızdan, bana *atalık etmesi* için güvenebileceğim başka bir vampir yoktu. Vlad bunun koparılamaz bir bağ olduğunu söylerken haklıydı. Bir daha kendimi herhangi bir vampire, aramda o kalıcı bağın kurulmasını isteyecek kadar yakın hissedeceğimden şüpheliydim.

Yine de biraz dinlenmek, düzenli beslenmek ve vampir kanı içmek, müstakbel katilimi iç kanama ya da kalp krizi geçirmeden takip etmem için yeterli olacaktı. Öyle olmasa bile, birkaç gün içinde tekrar deneme yapacaktım. Kumral vampirin güzel yüzü aklımda belirip kaybolduğunda yeni bir kararlılık hissettim. Marty'yle Dawn, intikamlarının alınmasını, ailem de güvende olmayı hak ediyordu. O kadını -ve onu gönderen her kimse, o kişiyi- durdurmak, bu riske değermişti.

Lüks bir özel jetin içine süzüldüm; neredede olduğumu hemen fark ettim. Vlad'ın uçağında. Vlad yalnızca bir iki metre ötemdeydi ve üzerinde siyah bir pantolon, siyah bir gömlek ve kurşuni renkte bir trençkot vardı. Onu morgda hayal ettiğimde üzerinde olan kıyafetlerdi bunlar ama Vlad şimdi kimseyi tehdit etmiyordu. Gözleri kapalıydı, saçları da omuzlarına dökülmüş, koyu renk kıyafetlerine karışıyordu.

Sanırım bu da rüyaydı. Bunların hiçbirisi gerçek olmadığına göre, son iki haftadır yapmak için yanıp tutuştuğum şeyi

yapabilirdim. Vlad'ın yanına süzüldüm ve iyice alçaldım, uzanıp onun yüzünü okşadım.

Çenesindeki kısa sakalları hissetmedim. Onun yerine, elim yüzünün içinden geçti. Yine de ona dokunmak, onu terk ettiğimden beri gece gündüz içimi kemiren bir ihtiyacı doyurdu. Her şey mahvolmuş olsa ve kaçtığım kişi Vlad'ın ta kendisi olsa da kendimi onun yanağını, alnını ve son olarak dudaklarını okşamaktan alıkoyamadım. Bir yanımda, duygusuzca hareketlerinden ötürü ondan nefret ediyordu ama geri kalanım onu öyle çok özliyordu ki canım yanıyordu.

“Bakıyorum güçlerin geri dönmüş Leila.”

İrkilerek geri çekildim ve uçağın uzak köşesine kaçtım. Vlad'ın gözleri hâlâ kapalıydı ama alaycı alaycı kıvrılan dudaklarına bakılırsa söylediği sözleri hayal etmemiştim.

Ondan çok, kendi kendime, “Bu yalnızca bir rüya,” dedim. “Ve Maximus’a Amerika’ya uçacağını söylediğinden, benim bilinçaltım da bu ayrıntıyı kullandığı için senin uçağındayız.”

“Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok,” diyerek kendi kendimi temin ettim. Keşke Vlad konuşmasaydı da birkaç saniye daha teselli bulsaydım. Vlad'ın rüyamda bile benimle iş birliği yapmaması şaşırtıcı değil.

“Maximus’un yanındasın.” Bir soru değil, beyanattı bu.

Vlad göremeyecek olsa da omuz silktim. “Bu seni ilgilendirmez.”

Vlad'ın ellerinde alevler belirdi, kollarına tırmandı. “Evet, ilgilendirir.”

Sonra gözleri açıldı ve Vlad doğrularak yerimi bulmak ister gibi etrafına baktı. Elimi öne arkaya salladım ve Vlad ol-

duğum yöne bakmaya bile tenezzül etmeyince sevindim. Vlad daha önce onu gözetlerken hep nerede olduğumu bilirdi, bu da bunun gerçek değil, rüya olduğunu kanıtlıyordu.

“Arkana bile bakmadan bizi terk ettiğinde, bu seni ilgilendiren bir şey olmaktan çıktı,” derken, üzüntümün bir kısmını dışa vurabildiğim için hoşnut oldum. Teşekkür ederim, bilinçaltım!

“Ben mi seni terk ettim?” Gülüşü hem küçümseyici hem zarıf olmayı başarıyordu. “Sana her şeyi sundum, sense hepsini geri çevirdin. Bana senden daha az acımasız davranan düşmanlarım oldu.”

Vlad’ın omuzlarını kavramak istedim ama ellerim yine içinden geçti. Demek onu sarsıp aklını başına getiremeyecektim.

“Ben mi acımasızım? Tek istediğim beni sevmendi ama sana göre, fazla şey istiyordum.”

O alevler söndü. Güzel. Rüyamda Vlad’ın uçağını kazara havaya uçurduğunu görmek istemiyordum.

“Kelimeler.” Vlad’ın sesi sertleşti. “Seninle evimi, yatağımı, kanımı paylaştım, hatta sana hayatımda sonsuza dek değişmeyecek bir yer sundum. Kelimeler, buna kıyasla nedir?”

İçimi çektim; benim öfkem de Vlad’ın alevleri gibi çabucak sönmüştü. “Ah, Vlad, buna inansan, sırf beni yatıştırmak için, duymak istediklerimi söyledin. Söylemedin. Demek ki Seni sevyorum kelimeleri, senin için her şeyden daha anlamlı.”

Vlad kaşlarını fırtına bulutları gibi çattı. “Bu kadarı yeter. Bana nerede olduğunu söyle.”

Neredeyse, “South Bend, Indiana,” diyecektim, çünkü bunu Vlad’a söylemenin ne zararı olabilirdi? Sonra duraksadım. Rüya Vlad’ı neden tatmin edecektim ki?

“Seni ilgilendirmez’le Siktir Git’in kesişimindeyim.”

Vlad yumruğunu koltuğun kolçağına indirerek onu yere düşürdü. *“Beni sınama. Gaz hattı patlamasının kaza olmadığı biliyorsun.”*

Ona inanmasam da aksi aksi, “O patlamanın arkasında kimin olabileceğini de biliyorum,” diye cevap verdim.

Vlad yumruklarını sıkıp açtı. *Bu bir rüya olmasa, duman kokusu aldığıma yemin edebilirdim. “Bunu yapanın ben olduğumu düşünüyor olamazsın.”*

Yine onun göremeyeceği şekilde omuz silktim. “Maximus, gururunun, seni terk ettiğim için benden intikam almak istemene sebep olabileceğini söylüyor.”

Vlad’ın gırtlığından, hırıltı bile denemeyecek kadar derin bir ses koptu. *“O zaman kendi ölüm emrini iki kez imzaladı demektir.”*

Hayali olduğunda bile, ona laf anlatmak mümkün değildi. “Uyanmam lazım. Bu berbat bir rüya.”

“Uyuyor musun? O yüzden mi sesin daha zayıf geliyor ve düşüncelerinin çoğunu okuyamıyorum?”

Alarm zilleri çalmaya başladı. Umarım bunları hayal gücüm ÇOK yaratıcı olduğundan görüyordumdur, diye düşündüm.

Vlad sessizliğimi evet olarak yorumlamış olmalıydı. Gülümsedi, yüzündeki tekinsiz ifade, kudurtucu bir tatmine dönüştü.

“Uyanırken benimle temas kurmaya yanaşmıyorsun ama rüyanda bana ulaşmaya çalışıyorsun. Bu sana gerçekte kime güvendiğini göstermeli.”

Kolumu çimdiklemeye başladım. Sertçe. Bir rüya olsa da olmasa da Vlad'la konuşmaya devam etmek beni altüst ediyordu.

Vlad hem bal tatlılığında hem de çelik sertliğinde bir sesle, "Uyandığında bunu biraz düşün," dedi. "Maximus baştan beri seni istiyor. Patlamadan beri, senin koruyucusu olduğuna ve başka kimseye güvenemeyeceğine seni inandırdı. Sence bu mutlu bir tesadüf mü?"

İçimden kendime, uyan, uyan, deyip duruyordum. Yüksek sesle, "Maximus bana zarar vermez, sense, niyetin o değilken bile beni incitip durdun," dedim.

Vlad'ın tebessümü soldu ama dudakları gerginliğini korudu ve daha önce hiç görmediğim kadar uzun olan köpek dişlerini gözler önüne serdi.

"Sana geliyorum Leila. Maximus'u umursuyorsan ondan ayrılırsın ve benimle temas kurup yerini bildirirsin. O zaman kaçma şansı olur. Yoksa, sizi yakaladığımda, onu öldürüşümü izlersin."

"Buna cüret edemezsin," sözleri dilimin ucundaydı ama bunu yüksek sesle söylemedim. Çünkü Vlad'ın buna cüret edeceğini çok iyi biliyordum.

Onun yerine, havlar gibi, "Bir zamanlar seni nasıl sevdim, hiç bilmiyorum," dedim; öfke ve korku, sesimi gaddarlaştırmıştı. Vlad'ın yüzünde, başka bir erkekte görsem, acı diyeceğim bir şey belirip kayboldu. Ama bu imkânsızdı. Vlad rüyamda bile, beni onu incitebileceğim kadar umursamıyordu.

Yüzünde yine kopuk bir ifade belirdiğinde, bu düşüncem doğrulandı. Vlad beni başından savar gibi el sallayarak "Yakında görüşürüz," dedi.

Bir öfke dalgası, yatakta ok gibi doğrulmama sebep oldu. Ani hareketim Maximus'u irkiltti ve vampir benden çok daha hızlı bir biçimde kendine geldi. Maximus karşıma geçip iri elleriyle yüzümü avuçladığında, ben hâlâ rüyamın bittiğini kavramaya çalışıyordum.

Maximus, "Yine mi," diye mırıldandı ve köpek dişiyle bileğini kesti.

Maximus kanlı bileğini ağzıma bastırduğunda, "Kes şunu," diye itiraz ettim ama bu da, koluna vurmam da fark yaratmadı.

Maximus haşin bir tavrıla, "Yut," dedi.

Söylediğini yaparken, vampirlere ve dik başlılıklarına lanet okudum. Maximus kolunu sonunda çektiğinde onu itip kendimden uzaklaştırmak istedim ama bu, tuğla bir duvarı yıkmaya çalışan sineğinki kadar beyhude bir çabaydı.

"Ne oluyor?" dedim ters ters.

Maximus burnuma fiske vurduktan sonra bana kırmızı parmağını gösterdi. "Burnun kanamaya başladı. Kalbinin de tekrar durup durmayacağını görmeyi bekleyecek hâlim yoktu."

Yine mi burnum kanamıştı? Ama gücümü kullanmamıştım ki...

Gözlerim aşağı çevrildi. Evet, eldivenlerim hâlâ elimdeydi. Hem, uykumda birine bağlanmamın imkânsız olduğu gibi bir gerçek de vardı. Yine de tesadüfler birikmeye başlamıştı.

Haksız çıkma yönünde, neredeyse çaresizce bir arzunun pençesinde, "Vlad'ı ara," dedim.

Maximus iki kaşını birden kaldırdı. “Neden?”

“Onun,” derken, *seni ölümle tehdit edip etmediğine, telefonu bana vermeni söyleyip söylemediğine ya da o tür bir şey yapıp yapmayacağına bakmak için*, diye düşündüm, “tuhaf konuşup konuşmadığına bakmak için,” dedim anlamsızca.

Maximus bana baktığında, bütün yüzünden kuşku okunduğunu gördüm.

Onun kolunu kavrayarak “Bu önemli,” dedim.

Maximus bana delici bir bakış daha attıktan sonra pal-tosunu attığı yere gitti ve cep telefonunu cebinden çıkardı.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Vlad,” dedi. “Kusura bakma. Kazara, beni arayan son numarayı çevirmiş olacağım...”

Nefesimi tutarak bekledim; bir tehdit patlamasının arasında kendi adımı duymayı bekliyordum. Ama Vlad’ın sesini duyabilsem de o kelimelerini açıkça işitemeyeceğim kadar alçak sesle konuşuyordu. Maximus bir dakika sonra telefonu kapatıp omuz silkti.

“Normal konuşuyor.”

Âdeta ruhumdan gelen bir iç çekişle nefesimi verdim. Aklımda, *yalnızca rüyaymış*, düşüncesi çınliyordu. Hissettiklerime ve o anda burnumun kanamasına rağmen, gördüklerim gerçek olsa Vlad, Maximus’un sesini duyar duymaz ona ağzına geleni söylerdi.

Donakaldım; sırtımda şüphenin buz gibi parmakları dolaşıyordu. *Yoksa söylemez miydi?* Vlad bana Maximus’tan uzaklaşmamı, sonra onunla temasa geçmemi söylemişti. Maximus sözde ölümümün sahteliğinin anlaşıldığını bilse, gözünü üzerimden, bunu yapabileceğim kadar uzun süre

aytırmazdı. Vlad aynı zamanda, gaz hattı bombasının arkasında Maximus'un olabileceğini ima etmişti. Vlad buna inanıyorsa, rüyamda onunla temasa geçebilme yetimden dem vurup kozunu gösterir miydi?

Hayır. Vlad neredeyse sosyopat olacak kadar kurnazdı. Böyle bir avantajı asla çok geç olana kadar gözler önüne sermezdi.

Tabii, bir ihtimal daha vardı. Vlad rüyamda onunla temasa geçtiğimi, sırf kafamı karıştırmak için de bildirmeyebilirdi.

"Atama az önce neden telefon şakası yaptığımı söyleyecek misin?"

Maximus'un alaycı sesi düşüncelerimi böldü. Rüyadaki Vlad'ın ima ettiği şeylere inanmasam da içimi kemiren şüphe beni gerçeği söylemekten alıkoydu.

"İı, rüyamda uçağının kaza yaptığını gördüm," derken, kendimi alnıma neon ışıklarıyla *yalancı* yazılmış gibi hissetmeme rağmen, gözlerimi Maximus'tan kaçırmamayı başardım.

Maximus homurdandı. "Vlad'ı unutman gerek. Unutmazsan delirirsin."

Unutmazsam deliririm, öyle mi, diye düşündüm kasvetle. Bütün işaretler, çoktan delirdiğimi gösteriyordu.

ON ÜÇ

GİYSİLERİM TERDEN NEMLENMİŞTİ VE KASLARIM çığlıklar atıyordu ama bacaklarımı akıcı, kontrollü bir ritim içinde indirip kaldırmaya devam ettim. Yüz otuz dokuz... Yüz kırk...

“Durman gerek. Bu sağlıklı değil.”

Maximus kollarını kavuşturmuş, yakışıklı yüzünü asıp kaşlarını çatmıştı. Ona kulak asmayıp bacak hareketlerime devam ettim. Soğuk eller ayak bileklerimi sarıp bacaklarımı kaldırmama engel oldu. “Ciddiyim Leila. Dur.”

Başımı kaldırıp ona dik dik baktım. “Bırak beni.”

Maximus beni daha da sıkı tuttu. “Bana son birkaç gündür içini neyin kemirdiğini söyleyene kadar olmaz.”

Kendimi zorladığım için, ancak kesik kesik gülebildim. “En iyi arkadaşımın havaya uçup paramparça olmasından mı başlayayım, yoksa katilinin eski erkek arkadaşım olabileceğini düşünmenden mi?”

İğrenç iç sesim, *hatta o kişi sen bile olabilirsin*, diye ekledi.

O sesi duymazdan gelmeye çalıştım ama son zamanlarda gitgide yükseliyordu. Maximus ateşe dayanıklı olduğumu bilmediğini iddia etmişti ama ben Vlad'ın evinde yaşarken bizim konuşmamıza kulak misafiri olmuş olabildi. Bombacıyı bulmama yardım etmişti ama ya bunun sebebi, Adrian'ın öleceğini bilmesiye? O zamandan beri, dişi vampiri aramama engel olmakta kararlıydı; sağlığımdan endişeli olduğunu dile getirip duruyordu. Ama ya kalp krizi gerçekte olmadıysa? Ya güçlerimi fazla kullanmamın tek sonucu, burnumun kanamasıysa?

“Seni düşündüren başka bir şey var,” diyen Maximus, ayak bileklerimi bıraktı. Doğrulup oturdum ve sözlerimi dikkatle seçtim.

“Egzersiz güçlü kalmama yardım ediyor ve yarın kadın vampire bağlanırken gücüme ihtiyacım olacak. Yeterince bekledim.”

Maximus homurdandı. “Bazı günler bana Vlad'ı hatırlatıyorsun.”

Sertçe, “Bu da ne demek?” dedim.

“İntikam takıntın. Herhâlde vampiri bulduğun zaman da onu kazığa geçirmek isteyeceksin.”

Doğrusu bu düşünce çekiciydi ama...

“Yalnızca intikam değil. Katil hayatta olduğumu öğrenir öğrenmez ailemi hedef alacak.” Sonra taktik değiştirdim. “Hem, Vlad'ın bizi bulduğu kâbuslar görüp duruyorum. Egzersiz, kâbus görmeden uyumamı da sağlıyor.”

Söylediklerimin hepsi doğruydı. Dün gece kendime fazla yüklenmemiş, Rüya Vlad beni bulmasına az kaldığını

söylediğinde buna pişman olmuştum. Gördüğüm, gerçek değildi ama yine de burun kanaması ve bir önseziyle uyanmış, ikisini de Maximus'tan saklamıştım.

Maximus'un gri gözlerinde yeşil parıltılar belirdi. "Uyumadan önce kendini yormanın başka yolları da var."

Kaldırımında öpüştüğümüzden bu yana ilk kez bana asılıyordu; son üç gündür aynı odada hapis olduğumuz göz önünde bulundurulduğunda, epeyce kibar davranıyordu. Tam onu nazıkçe reddedeceksen, iç sesim kükreyerek yüzeye çıktı.

Bu şanssı tepme! Eldivenlerini çıkarıp ona dokun. Kumral vampirin özü herhangi bir yerine bulaştıysa, suçlu demektir.

Duraksadım. O kadar acımasız olabilir miydim?

Merhametsiz ses sertçe, *köpek balıklarıyla yüzüyorsun, dedi. Ya diş çıkarmaya başla ya seni yesinler.*

Maximus'un gözleri iyice parlamaya başladı. Teklifini neden düşündüğümü hiç bilmiyordu. İçimde, suçluluk, soğukkanlı bir mantıkla mücadele ediyordu. Maximus bana yalnızca iyilikle yaklaşmıştı ama onu gerçekte ne kadar iyi tanıyordum? Sonuçta Vlad da onu asırlardır tanıyordu ama Maximus şu anda onun arkasından iş çeviriyordu.

Marty'nin yüzü aklımda belirip kayboldu, onu babamın ve Gretchen'in yüzleri izledi. Birisi en iyi arkadaşımı öldürmüştü ve beni ortaya çıkarmak için ailemi incitmekten çekinmezdi. Emin olabileceksen, saflık etmeyi göze alamazdım.

Çok yavaş hareketlerle eldivenlerimi çıkardım. Maximus'un gözleri daha çok parlamaya başladı. Odayı

yumuşak, zümrüt yeşili bir pırıltıyla aydınlattı. Sonra Maximus yanıma gelip diz çöktü; ani bir hareket beni korkutup kaçıracaktıymış gibi, her hareketi dikkatliydi.

Beni gerçekten kaçırabilirdi. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki başım hafifçe dönmeye başlamıştı. Neredeyse bin yaşındaki, bir doksan beş boyundaki vampirle Rus ruletinin şehvetli bir versiyonunu oynamak üzereydim. Hayatta kalmak ve pervasızlık arasında bir sınır vardı ve ben şu anda hareketlerimin, sınırın hangi tarafına denk geldiğinden emin değildim.

Maximus o ağır, aslanlarınkini andıran emekleyişiyle bana yaklaştı. Aramızda birkaç santim kaldığında derin bir nefes aldı ve kaşları çatıldı.

“Ne oldu?”

Kahrolası vampirler ve kokulardan duyguları çözme yetenekleri. Ellerime, sonra tekrar Maximus’a baktım. Aralarına gerçekler serpiştirildiğinde, yalanlar daha inandırıcı olurdu.

“Sana zarar vermek istemiyorum ama eldivenlerimi takmak da istemiyorum.” Boğazımdaki, tamamen gerginlikten kaynaklanmayan yumruyu yuttum. “Sana... Sana dokunmak istiyorum.”

Maximus’un alçak hırıltısı, sırtımın hem buz kesmesine hem alev alev yanmasına sebep oldu. Bir nefes daha almadan, kendimi onun kollarında buldum. Maximus beni, kısa bir süreliğine de olsa amacımı unutmama sebep olan bir yoğunlukla öptü. Sonra beni kucağına çekti ve üzerine ata biner gibi oturuncaya dek çevirdi.

Bacaklarımın arasında iri bir şişlik vardı. Maximus kalçalarımı tutup beni o şişliğin üzerinde sallayınca, sertliği en hassas noktama sürtündü. İçimi çektim ama bu seste ümitsizlik de vardı. Yaptığı şey bana zevk vermişti ama aynı zamanda... Anlamsızdı. Ani bir netlikle, şehvet ve sevişmek arasındaki farkı anladım. Maximus'la seks yapsam, Çin yemeğinden nasıl zevk alıyorsam ondan da alırdım –çok yakında, içimi yine boş hissedeceğimi bilerek.

Kahrolası Vlad! Başka bir erkeğin kollarındayken bile, o taş kalpli vampirin anısı bana işkence ediyordu. Ağzımı Maximus'unkinden çektim.

“Maximus, dur.”

Maximus'un elleri durdu ama boynumu uzun uzun, açgözlülükle yaladı.

“Ne oldu?”

Her şeyden önce, sen hâlâ âşık olduğum adam değilsin. Ayrıca, sana güvenebileceğimden emin değilim.

“Ben... Henüz çok erken.”

Ellerimi indirdim ve özür dilercesine, parmaklarımı onun omuzlarında dolaştırdım. *Orada yabancı özler yok.* Sonra içimi çekerek arkama yaslandım ve ellerimi onun kollarında gezdirdim. Çok iyi tanıdığım bir öze denk gelince, Vlad'a yine sessizce lanet okudum. O yalnızca benim tenime değil, Maximus'unkine de gömülmüştü.

Maximus'un elleri, bacaklarımı buldu. “Seks için fazla erken olabilir ama yapabileceğimiz başka şeyler var.”

Ellerimi kollarından aşağı kaydırarak ellerini durdurdum.

“Kusura bakma. Onun için de çok erken.”

Hayal kırıklığıyla dolu iç çekişi, kendimi suçlu hissetme sebep oldu. Vicdanım, *onu boşuna tahrik ediyorsun*, diyerek benimle dalga geçti. Sapkın iç sesim hiçbir şeyi umursamıyordu. Maximus'un ellerini endişeliymiş gibi tutarken, beni o ellerde suç kanıtı olabilecek izler aramaya itiyordu.

"Sorun değil." Alaycı bir tebessüm. "Nasıl olsa yaşlanmıyorum."

Maximus'un sağ elinde gerçekten başka bir iz vardı ama ona da Vlad'a da ait değildi. O kişi her kimse, Maximus'a dokunduğunda büyük bir suçluluk hissediyordu ama kadın katil değildi, o yüzden beni ilgilendirmiyordu.

"Anlayışın için teşekkürler," dedikten sonra ellerimi indirip ayağa kalktım. "İyi, sanırım şimdi dış alacağım."

Suyu soğutmamın bile anlamı yoktu. Vlad'a üçüncü kez lanet okudum. Hem kalbimi hem vücudumu alev alev yakan tek erkeğin o olması, adil değildi. Vlad her neredeyse, beni düşününce onun da hem içinin hem dışının yandığını umuyordum.

Maximus da ayağa kalktı. Sonra bir şeyi dinler gibi, başını yana eğdi ve kendimi bir anda yerde buldum; Maximus'un iri bedeni, benimkini bir cam patlamasından korudu. Camımızın tuzla buz oluşunun gürültüsünün altından, Maximus'un inlediğini duydum. Maximus öyle şiddetli bir biçimde ürperdi ki beni acı verecek kadar sıkı tutmaya başladı. Ama ben çılgılığı basamadan beni bıraktı. Sonra birkaç bıçak kapıp ayağa fırladı.

Ben de ayağa kalktım; korku ve adrenalin sağ elime elektriğin hücum etmesine yol açmıştı. Vlad bizi bulmuş

olmalıydı! İlk tanıştığımızda da otel odasına aynı şekilde dalmıştı. Ateşin etrafımızı sarmasını bekledim ama öyle olmadı. Onun yerine, yine silah sesleri duydum. Maximus beni yere devirdi ve kendisini bir kez daha bana siper etti ama bu kez, sesler kesildikten sonra ayağa kalkmadı. Öne yığıldığında, yüzündeki ızdırabı, vücudundaki kanlı delikler kadar net bir biçimde gördüm.

Maximus hırıltılı bir sesle, “Kurşunlar sıvı gümüşten,” dedi. “Kaç!”

Dehşet içindeydim. Bir vampirin iyileşme yetisi bile o kurşunları vücudundan atmaya yetmezdi. Ve kurşunlar Maximus’u âdeta felç etmekle kalmayacak, her yerini asit gibi yakacaktı. Maximus’u itip üzerimden düşürdüm ama bunu kaçmak için yapmadım. Maximus’u kim yine o zehirle vurduysa, o kişiye bir elektrik şimşegi göndermek için yaptım. Eldivenlerimi çekip çıkardım ve sağ elimin etrafındaki, dünyevi olmayan pırıltıyı görünce, amansızca tatmin oldum. Sonra elimi kaldırdım ve ben de alçak sesle hırladım.

“Onu öldürmek mi istiyorsun Vlad? Önce cesedimi çiğ-nemen gerekecek!”

O sözlerime karşılık, sahte bir kahkaha duydum. Kapı açılmadı; odada uçarak yatağa çarptı. Kapının ağzında, yüzü gölgelerle gizli, pelerinli bir şekil belirdi. Koyu renk saçlar gördüm. Gerildim, sağ elime akan elektrik yoğunlaşırken kalbim burkuldu. Sevmediğim bir adamı korumak için, sevdiğim adamı öldürebilir miydim?

“Onun hayatta kalmasını istiyorsan kıpırdama.”

Ay ışığı, pelerinli adamın yüzüne vurduğunda, kısa, siyah saçlarını, pürüzsüz çenesini ve iri, dolgun dudaklarını gördüm. Onun Vlad ya da tanıdığım herhangi biri olmadığını fark ettim. Kimdi bu adam?

Yabancı, gülümseyerek köpek dişlerini gösterdi. “Soruların var. Ama tek bir soruya cevap verecek vakte sahibiz. O hayatta mı kalacak, yoksa ölecek mi?” İzdirapla kıvranan Maximus’u küçümser gibi, başıyla işaret etti. “Ölmesini istiyorsan, benimle savaş. Kaybedersin, çünkü yalnız gelmedim. Seni yine de yanımda götürür, vampiri öldürürüm. Ama benimle isteyerek gelersen, onun yaşamasına izin veririm.”

Maximus sıkıdığı dişlerinin arasından, “Onu dinleme,” demeyi başardı.

Maximus’a bakmadım, çünkü bunu yapmak için gözlerimi yabancidan ayırmam gerekecekti ve bu hataya düşmeyecektim.

Ağır bir alaycılıkla, “Sana neden güvenecekmişim?” dedim.

Yabancıнын gözleri yeşil yeşil parladı. “Çünkü sana karşı en büyük kozumu kaybetmemeyi yeğlerim.”

O tek cümle, sayısız şey anlatıyordu. Adam her kimse, aptal değildi. Vlad’ın adamlarından biri de değildi. Vlad, Maximus’u bana karşı koz olarak kullanmaya yeltenmezdi. Bana Maximus’u öyle ya da böyle öldüreceğini söylediğinden, bunun işe yaramayacağını bilirdi.

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı. Yabancı içini çekti. “Zaman doldu minik kuş. Hangisini seçiyorsun?”

Elim, içine akan fazla yüklü akımlardan ötürü ağrıyordu. Elimi yavaşça indirdim. Şimdi sırası değildi. Maximus kesik kesik acı iniltilerinin arasında küfretti. Yabancı gülümsemişti.

“Zeki olduğunu duymuştum. Umarım arkadaşın da öyledir.”

Göğsüme bir şey battı. Aşağı baktığımda, göğsüme okan benzer bir şeyin saplandığını gördüm. Gözlerimi tekrar yabancıya çevirdiğimde, görüşüm çoktan bulanmaya başlamıştı, bacaklarım da pelteye dönmüş gibiydi.

Her yer kararmadan önce duyduğum son şey, “Eldivenlerini almayı unutma,” oldu.

ON DÖRT

KENDİME GELDİĞİMDE GÖZLERİMİ AÇMADIM, nefes alış veriş hızımı da değiştirmedim. Onun yerine, hâlâ şuursuzmuş gibi davranırken, ağrı sızı envanteri yaptım. Başımın ağrması şaşırtıcı değildi ama onun dışında kendimi iyi hissediyordum. Kollarım arkamdan bağlanmıştı. Parmaklarımın etrafında hissettiğim kalın şeyler eldiven, ayak bileklerimin etrafındaki sıkılıksa iplerdi. Ağzımdaki rahatsız edici tıkaçınsa açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Fiziksel durumumu ölçüp tarttıktan sonra etrafıma geçtim. Hissettiğim yükseliş ve inişler, dalga olmalıydı, bu da bir gemide olduğum anlamına geliyordu. Seslerine bakılırsa, beni tutsak edenlerden bazıları yukarıdaydı, ama içlerinden biri benimle aynı odadaydı.

O yüzden, gözlerimi açtığımda doğruca, dün gece otel odasını basan siyah saçlı vampire baktım. Onun gösterdiği tek şaşkınlık belirtisiyse gözlerini kırıştırmak oldu.

Kelimeleri uzata uzata, “Henüz uyanmanı beklemiyordum,” dedi.

Aşağı, ağızımdaki tıkaca, sonra vampire bakarak kaşım kaldırdım. Vampir sessiz mesajımı tercüme etti. “Sana, çığlık atmanın işe yaramayacağını söylemem lazım mı?”

Gözlerimi devirdim. Neydi bu, amatör günü mü? Vampir, karşımdaki yataktan kalkmadan önce gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Vampir benim yaşlarımda görünüyordu ama ölümsüz yıllarıyla, yüz yaşından küçük olduğunu tahmin ettim. Çok yaşlı vampirlerin bakışlarında... Bir tür ağırlık olurdu. Asırlardır yaşamak onlara elle tutulabilir bir ağırlık katmış gibi. Benim adsız gardiyanımda o ağırlık yoktu ve şanslıysam, bu gemideki başka kimse de o ağırlığa sahip değildi.

Genç vampirleri öldürmek daha kolay olurdu.

Ağızımdaki tıkaç çıkarılır çıkarılmaz, “Su,” dedim. Tıkaç ve büyük ihtimalle bana verdikleri ilacın etkilerinden ötürü ağızım öyle kuruydu ki dilim dürülmüş bir çorap hissi veriyordu.

Vampir gözden kayboldu, sonra elinde bir kutu kolayla döndü. Daha iyi. Kafein baş ağrımın geçmesine yardımcı olurdu ve kola tenekesini önümde açtığına göre, kolanın içine bir şey atmış olamazdı, yani tekrar ilaçlanmayacaktım.

Vampir, tenekeyi ağızıma götürdüğünde kolayı lıkır lıkır içtim. Sonra da uzun uzun geçirdim ve kolayı yutmayı bıraktım. O geçirti gardiyanımın yüzüne geldiyse... Eh, bu benim suçum değildi. Ne de olsa bağılydım.

Vampir kuru kuru, “Çok hoş,” dedi.

“Arkadaşımı sıvı kurşunla vurduğunuzda kibarlık konusundaki endişelerimi kaybettim,” dedim, sakın bir sesle. “Arkadaşım demişken, onu görmek istiyorum.”

Vampirin ağzı kıpırdadı. “Taleplerde bulunacak bir konumda değilsin ama evet, o hâlâ hayatta.”

“Beni ona götürmek istemiyorsan, tamam,” dedim, hızla düşünerek. “Herhâlde dokunuşla psişik etkiler aldığımı biliyorsundur; o hâlde bu eldivenleri çıkar ve sana dokunmama izin ver. O zaman gerçeği söyleyip söylemediğini bilirim.”

Vampir usulca güldüğünde, yosun yeşili gözlerinde daha yeşil bir pırıltı belirdi. “Bana dokunacaksın, öyle mi? Yani ortaya çıkarabildiğin o öldürücü elektrik kırbacını kullanarak beni ikiye mi böleceksin?”

Gerildim. Vampir bunu nereden biliyordu? O gücü kullandığımı gören herkes çoktan ölmüştü.

“O yüzden bu lastik eldivenleri sana bantla yapıştırdık,” diye devam etti vampir, istifini bozmadan. “Ne olur ne olmaz diye.”

“Pardon, adını unuttum,” derken, sesim kulağa umursamaz geldiği için sevindim.

O geniş dudaklar daha da yayıldı. “Bana Hannibal de.”

Ben de ona gülümsedim. “Tamam Hannibal, ne yapmanı istiyorsun? Düşmanlarından birini bulmak için yeteneklerimi kullanmamı mı? Birinin sana ihanet edip etmediğini söylememi mi? Yoksa bir nesneden geçmişi okumamı mı?”

Hannibal güldü ve bu ses, ürperticiden ziyade Doktor Kötü ayarında olsa da yine de ödümü koparacak kadar tekinsizdi.

“Hiçbir şey yapmanı istemiyorum minik kuş. Ben yalnızca haberciyim. Seni kime teslim edeceğimi bile bilmi-

yorum. Tek bildiğim, canlıyken üç kat değerli olduğun. Ama bir şey yapmayı denersen, seni öldürsem bile iyi para alırım.”

Hannibal bana neşeyle el salladıktan sonra odadan çıktı. Hiçbir şey söylemeden içinde bulunduğum durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Beni bilinmeyen bir kötü adama teslim etmelerine izin vermeyecektim. Sonunda ölsem bile, buradan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

Gerçekten ölebilecek olma ihtimalim beni durduramazdı. Olan biten her şeyden sonra, şu anda hissettiğimden daha fazla pişmanlıkla yaşamaya devam etmektense, erken ama savaşırken ölmeyi yeğlerdim.

On dakikada bir, gardiyanlarımdan biri beni kontrol ediyordu. Hannibal’inkine ek olarak dört farklı yüz görmüş-tüm ve ahşap kaplı duvarlara, büyükçe yatağa, perdeli pencerelere ve odanın büyüklüğüne bakılacak olursa, onları işe alan kişinin epeyce parası vardı. Engelli tırabzanına bağlanmış olmasam, böyle güzel bir gemiyle seyahat etmekten zevk alırdım.

Odanın tek penceresinin perdeleri çekiliydi ama içeri ışık sızmadığına bakılırsa, hâlâ gece olmalıydı. Herhâlde Hannibal çok uzun süre baygın kalmadığımı açıklarken doğru söylüyordu. Michigan Gölü otele en yakın su kütle-siydi ve bazı denizlerden daha büyüktü, o yüzden hedefimize varmamız biraz zaman alabilirdi. Tabii, oraya birkaç dakika içinde de varabilirdik. O yüzden, konsantre olmuş, vücudumdaki bütün elektriği sağ elime aktarmaya çalışı-

yordum. Birkaç dakika sonra elektrik yükü, mızrağa benzer bir şekle bürünmeye başladı. Eldivenimi itiyor, kauçuk kafesinden kurtulmak için ufacık bir delik arıyordu.

Öyle bir delik yoktu. Ama amacım o deliği açmaktı. Kaçmaya çalışırken ölmek, beni ölü ya da diri isteyen kimse, kuzu kuzu ona götürülmekten daha iyiydi. Hannibal'a teslim olmamalıydım ama onun yeteneklerimin çapını bilmesini beklemiyordum ve Maximus'un hayatı tehlikedeydi.

Muhtemelen çoktan ölmüştür, diye fısıldadı iğrenç iç sesim. Boşu boşuna teslim oldun!

Dişlerimi birbirine sürttüm. Sürekli başarısız olacağımı ya da boşa çabaladığımı iddia eden o karanlık parçamdan nasıl da nefret ediyordum. On altı yaşındayken beni intihara sürüklemişti ama şimdi beni yenemeyecekti. Kurtulma şansım yüksek de düşük de olsa kaçmayı deneyecektim.

Sağ elime tekrar odaklandım ve oraya daha fazla akım gönderdim. O enerji mızrağı yeterince sivrilip güçlenirse, kauçuğu delerdi, ben de kurtulurdum. *Haydi*, diyerek onu sessizce teşvik ettim. *Del bebeğim, del!*

Hayal mi görüyordum, yoksa o enerji mızrağının etrafındaki kauçuk tabakası birden... Çukurlaşmış gibi miydi?

Kalbim ya heyecandan ya da kendimi fazla zorlamaktan, küt küt atıyordu. Böylesine çok elektrik biriktirmenin sağlığım için zararlı olduğunu söyleyecek bir doktora ihtiyacım yoktu ama yoğunlaşmaya devam ederek o iç akımları büyümeye, kuvvetlenmeye ittim. Üst dudağımda ter damlaları belirdi, görüşüm bulandı ve bütün vücudum terlemeye başladı ama odaklanmaya devam ettim.

Oda kısa süreliğine beyaz bir ışıkla yıkandı ve önce bir zzzzt sesi, ardından ayaklarımın dibinde tekinsiz bir çatırtı duydum. Aşağı baktığımda, ufak ama belirgin bir delik görünce hem mutlu oldum hem hafifçe dehşete kapıldım. İyi haber, eldivenimi delmiş olmamdı. Kötü haberse geminin gövdesinde de delik açmış olabileceğimdi.

Ayak sesi duymadım. Fakat tuhaf seslerin kaynağının araştırılmamasını beklemiyordum. Birkaç saniye sonra, gür sakallı, uzun, siyah saçlı bir koruma kapıda belirdiğinde, deliği çoktan ayağımla kapatmıştım.

Tabii, delikten su fışkırmaya başlarsa hapyı yuttum demekti.

Doğaçlama yaparak “Buradan çıkmam lazım!” dedim ve direğe vurarak daha çok gürültü çıkardım. “Benim, ııı, çişim geldi!”

Görünüşünden dolayı Kaptan Morgan lakabını taktığım koruma, başını tiksintiyle iki yana salladı.

“İnsanlar,” diye mırıldandı. Sonra çıkıp gitti.

Nefesimi tutarak bekledim ama adam yeniden belirmedi, ayağımın altından da su fışkırmaya başlamadı. İç rahatlığı ve acımasız bir kararlılıkla nefes verdim. Bir sonraki korumanın beni kontrol etmesine on dakika vardı. O süre içinde serbest kalmam gerekecekti ve bu olduğunda, hepsini öldürmek zorundaydım.

ON BEŞ

PEYSE Kİ YERDE BAŞKA DELİK AÇMADAN KURTulmayı başardım ama bir sonraki koruma beni kontrol etmeye gelmeden önce, kapının arkasındaki kör noktaya geçecek vakti zar zor buldum. Hafif ayak seslerinin yaklaşmasını dinlerken kalp atışıma lanet okudum. Koruma, artık tırabzana bağlı olmadığımı duyabilir miydi? Duyabilirse, kendi ölüm fermanımı imzalıyorum demekti. Aklımda Hannibal'ın uyarısı çınladı. *Seni öldürsem bile iyi para alırım...*

Gerginlik ve korku, elime hücum eden elektriği artırdı. Elimden ufacık bir kıvılcım yağmurunun fışkırmasına sebep oldu. Hava daha yoğun gibiydi; hafif bir ozon kokusu aldım. Sonra koruma, kapının ağzından duraksadı. Ardından, “Ne?” diye mırıldanarak içeri daldı.

Bileğim çevrildi, akımlar kendi iradelerine sahiplermiş gibi dışarı fışkırdı. Sarışın koruma tek kelime daha etmedi ama başı yere çarptığında ağzı hâlâ kıpırdıyordu. Vücudunun geri kalanı birkaç saniyeliğine ayakta kaldı,

kolları dengesine kavuşmaya çalışıyormuş gibi sallandı. O kadar heyecanlıydım ki midem bile bulanmadı. Korkunun alevlendirdiği adrenalin içimde sel gibi akıyor, akımlarım için atlama kablosu görevi görüyordu. Koridora baktım, kimseyi göremedim ve hemen, kuşku çekmeden başka bir korumayı odaya çekme fırsatı yakaladım.

Tiz bir sesle, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Kes şunu! Pis ellerini çek üzerimden!”

Bundan sonra tokat sesi çıkardım ve acı çekermiş gibi bağırdım. Ardından, “Yapma, hayır, dur!” bağırtıları arasında kesik kesik ağlama sesleri çıkardım.

Birkaç saniye sonra Hannibal, “Sana mala zarar verme demiştim Stephen,” diye mırıldandı. “Onun yerine, hücredeki birini becer...”

Hannibal eşiği aşar aşmaz bileğimi çevirdim ama vampir yerdeki cesede tek bir kez baktıktan sonra kapıyı itip bana çarptırdı. Kırbaça benzer akım, boynu yerine belini buldu, ama onu yeterince derinden kesmedi. Hannibal hâlâ ayaktaıdı.

Yere kırmızı bir şey düşerken Hannibal, “Kaltak,” diye hırladı.

Bir parçam tiksinti ve korkuyla çığlıklar atıyordu ama hayatta kalma içgüdüğü her şeye baskın çıktı. Hannibal üzerime atıldı, ben de ona yine cızır cızır bir akım gönderdim. Akım onu omzundan beline kadar kesti ve vampir hızını alamayıp bana çarptığında, üzerim kırmızı bir örtüyle kaplandı. Vampiri itip kendimden uzaklaştırdım. Hannibal düştü ama başını kaybetmeyen kısmı, yerde de-

belenerek bana doğru gelmeyi sürdürdü. Gövdesinin sol tarafında yalnızca birkaç santimlik et kalmıştı ama hâlâ ölmemişti, öyle mi?

Hırıltılı bir sesle, “Kaltak,” dedi.

Gözlerim yerinden uğradı. Demek konuşabiliyordu da?

Hannibal’ın başka ne yapabildiğini görmek istemi-yordum. Yeni bir akım patlaması, onu büyük bir Y şek-linden noktalı bir i’ye dönüştürdü ama iç rahatlığıyla nefes alacak vakit bulamadım. Koridorda başka ayak sesleri duydum.

Bir ses, eğlenmiş gibi, “Beni partiye davet etmiyor musun?” diye sordu.

Onun, partinin ölümcül bir hâle geldiğini görmesi-ni beklemedim. Ayak sesleri yaklaşır yaklaşmaz, koridora kırbaç gibi bir akım göndererek Kaptan Morgan’a benze-yen vampiri durdurdum. Vampir bana, yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle baktı. Sonra çenesinin yukarısındaki her şey kayarak bir gümbürtüyle yere düştü ve bunu, birkaç saniye sonra, vücudunun geri kalanı takip etti.

“Bu ne be?”

İçimde yeni bir adrenalin patlaması hissettim. Dördüncü koruma, Kaptan Morgan’ın kalıntılarına hayretle baktı. Sonra vampirlere özgü bir hızla, merdivenleri tırmanıp gözden kayboldu.

Vampirin arkasından koştum. Çaresizlik ve kendimi fazla zorlamak, kalbimin patlayacak gibi atmasına sebep oluyordu. Vampir çoktan panelin başına geçmiş, bir düğ-meye basıyordu; o sırada arkasını dönüp bana baktı.

Akım vampirin yüzünü kesti ama onu öldüremeyecek kadar uzaktaydım. Ona bir akım daha fırlatırken, güvertede fazla hızlı koştuğumdan düştüm. Anında üzerime ağır bir şey çarptı, beni yere mıhladıktan sonra başımı kalın fiberglasa doğru savurdu.

Beşinci koruma da kavgaya katılmıştı.

Acı aklımı kavururken görüşüm bulanmaya başladı ama buna odaklanırsam ölürdüm. İçgüdüsel olarak yapmak istediğim şeyi yapıp başımı korumak yerine sağ elimi vampire dayayıp içimde kalan bütün elektriği ona aktardım.

Vampirin ağırlığı bir anda üzerimden çekildi. Öyle bir hızla geri geri emekledim ki neredeyse denize düşüyordum ama parmaklığı tam zamanında yakaladım. Sonra parmaklığa tutunarak telaş ve kararlılıkla etrafıma baktım, bana saldıran kişiyi aradım.

Kimse üzerime atılmadı. Aslında, hiçbir şey kıpırdamıyordu. Parmaklığı kullanarak ayağa kalktım; mide bulantısı ve kabaran dalgalar dengemi bulmamı zorlaştırıyor, başım zonklamaya devam ediyordu. Bir adım attıktan sonra bir şeye takıldım ve sakarlığıma lanet okudum. Sonra aşağı baktım... Ve oraya bakakaldım.

Başımın geminin gövdesine çarpmasının etkileriyle mücadele ettiğim için tökezlememiştim. Tökezlemiştim, çünkü güverte lazanyaya benzeyen bir şeyle kaplıydı. Manzarayı algılamam birkaç saniye sürdü.

Gördüğüm şey lazanya değildi. Üzerime atlayan vampirin kalıntılarıydı. Öyle olmalıydı. Diğer vampir, kontrol panelinin üzerine yığılmış, vampirler gerçekten

öldüklerinde olduğu gibi, büzülerek küçülüyordu. Saldırgana öyle çok elektrik vermiştim ki patlamıştı.

İç rahatlığıyla gülmek ve parmaklığa doğru sürünüp bayılana dek kusmak isteği arasında gidip geliyordum. Beni esir alanları öldürmek istemiş ve bunu yapmıştım ama yeteneklerimle tam olarak neler yapabileceğimi öğrenmeye hazır değildim. Her zamanki gibi, hayat beni bekleyenleri göstermek için ben hazır olana dek beklememişti.

Birkaç sert gümbürtü duyunca dikkatim dağıldı, karşımdaki feci manzaraya bakmayı bıraktım. Gürültü güvertenin altından geliyordu; içimdeki temkin, umutla karıştı. Gelen Maximus muydu? Yoksa beni arkadaşlarını düşürdüğüm ölümcül tuzağa düşürmeye çalışan başka bir koruma mı?

Dar merdiven boşluğuna gittim ve oraya pes etmiş gibi baktım. Tamamen tükenmiş durumdaydım ama savaş bitmemiş olabilirdi. Kötü adamlar mola vermek için durmazdı, o yüzden ben de duramazdım.

Merdivenlerden yavaş yavaş inmeye zahmet etmedim. En sinsi hâlimle bile, geldiğimi bilen bir vampire, fark edilmeden yaklaşılamazdım. Tek savunmam sağ elimdi, o da bana sigortayı patlatmasına çok az kalmış bir ampul hissi veriyordu. Gümbürtüler devam etmeye devam etti; ben artık güvertenin altındaydım ama ses hâlâ zeminin altından geliyordu. Geminin bir katı daha mı vardı?

Geminin her sallanışında irkiliyor, altıncı bir saldırganın üzerime çullanmasını bekliyordum. Dar koridordaki tek açık kapının ağzı cesetlerle doluydu ama yalnız değildim. Devam eden sesler, bunun kanıtıydı.

Koridorun sonuna ulaştığımda, ayağımın hemen altında bir gümbürtü ve titreşim hissettim. Geriye sıçradığımda, elimden zayıf kıvılcımlar fişkırdı; sonra zemindeki kapağı fark ettim.

Orası, dışarıdan kilitlenmiş bir kargo odasıydı. Altıncı bir korumanın saldırma ihtimalini geçersiz kılıyordu bu. Yine bir gümbürtü duydum. *Maximus*, diye düşündüm ve içim öyle rahatlardı ki yere diz çöktüm. Sürgüyü çekip yerdeki kapağı kaldırdım ve... Aşağı bakakaldım.

Her yerinde kızıl lekeler olan bir kız, "Lütfen," diye geveledi. Gözleri kapalıydı, yanında da başka kanlı şekiller vardı.

Kızı çekip oradan çıkarmak istiyordum ama ona dokunmadım. Tükenmiş olsam da içimdeki elektrik kıza zarar verirdi. Kız da zaten ölümün eşiğinde görünüyordu. Hannibal'ın Stephen'a verdiği talimat aklımda çınladı. *Onun yerine, hücredeki birini becer.* Hannibal'ın teslim aldığı tek yük, ben değildim.

"Her şey yoluna girecek."

Öfke sayesinde sesim kendimi hissettiğimden daha kuvvetli çıkmıştı. Kızın gözleri pır pır ederek açıldı.

Kız, "Sen kimsin?" diye geveledi.

"Bu gemideki bütün vampirleri öldüren kişiyim," dedim ona. Kargo odasındakileri gördükten sonra, yeteneklerimden tiksiz olmazdım. Aslında, beşinci korumayı paramparça ettiğim için memnundum.

Kız takatsizce gülümsedi, sonra tebessümü soldu ve gözleri kapandı. Kızın dikkatini çekmek için kapıyı sarstım.

“Uyuma. Uyanık kalman lazım ve hayatta kalan başkaları varsa onları da uyandırmalısın. Bana anladığını söyle.”

Kız gözlerini açtı. O gözlerin maviliği bana Gretchen’inkileri hatırlattı. Üstelik kız Gretchen’la aynı yaşta görünüyordu. Öfkem arttı.

“Anladım.” Sonra en yakınındaki şekli sarsmaya başladı.

“Uyan Janice. Yardım geliyor.”

İçim yeni bir kararlılıkla doldu; ayağa kalktım. Yardım gerçekten geliyordu.

Sonra minicik koridordaki bütün kapıları açtım. İki malzeme dolabıydı, biri banyoydu, dördüncüyse...

İleri atıldım. Maximus minicik bir yatak odasında, yerdeydi; ağzı bantlanmıştı ve gümüş tele benzer bir şeyle ayak bileklerinden boynuna dek bağlanmıştı. Tel ona öyle sıkı dolanmıştı ki yer yer tenine gömülmüştü; debelenmesi de teli iyice sıkılaştırmış olmalıydı.

O teli çözmeye çalışırsam parmaklarım kesilirdi ama ağzındaki bandı çıkarabilirdim. Bandı çekip kopardım ve Maximus gözlerini açmayınca, suratına bir tokat indirdim.

“Maximus, uyan!”

Cevap yoktu. Vampirler öldüklerinde kupkuru kabuklara dönüşmeseler, çok geç kaldığıma yemin edebilirdim. Sonra Maximus ızdırap dolu, ağır hareketlerle gözlerini açtı.

Ona dehşetle baktım. Gözlerinin beyazlarında, koyu gri çizgiler vardı. Ona daha yakından baktığımda, onca kurumuş kanın altında, teninde de aynı izlerin olduğunu gördüm.

“Sıvı gümüşü içinden çıkarmamışlar,” diye fısıldadım.

Maximus’tan cevap gelmedi. Gözlerinin akları göründü ve öyle şiddetli bir biçimde ürperdi ki tel bazı yerlerinden et parçaları kopardı. Marty bana, sıvı gümüş vücudunda yeterince uzun süre kalırsa bir vampire ne olacağını söylemişti. Gümüş, Maximus’u öldürmeyecekti. Daha kötüsünü yapacaktı: Beynine öyle bir hasar verecekti ki Maximus delirecekti. Ve hasar o noktaya vardığında, geri çevrilemezdi. Teli kesip onu serbest bıraksam da gerçek zehir hâlâ onu içten dışa mahvetmeye devam edecekti.

Maximus, kargo odasında can çekişen insanları kurtarmama yardım edemezdi. Kendini bile kurtaramazdı.

ON ALTI

ÖLÜ VAMPİRLERİN ÜSTLERİNİ ARADIM. TEK cep telefonu Hannibal'daydı ama o da üst bedeniyle birlikte ortadan ikiye bölünmüştü. Sonra birkaç dakikayı boşu boşuna geminin iletişim sistemini deneyerek geçirdim ama üzerine yığılan vampiri öldürdüğümde o da fazla yüklenmişti. 112-VAMPİR yardım hattı diye bir şey olsa bile, ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Yakınlarda gemi ışıkları da görmüyordum. Gerçi görsem de geminin yönünü onlara doğru çeviremezdim. Motor da iletişim sistemi gibi yanmıştı.

Hayal kırıklığından, bağırıp çağırmak istiyordum. Yapabileceğim bir şey olmalıydı!

Sonra mantık, hayal kırıklığımı gölgede bırakmaya başladı. Gemi sonunda karaya ya da başka bir geminin yoluna sürükleninceye dek bekleyebilirdim ama başka herkes için çok geç olurdu. Gelgelelim, teknolojinin yardımı olmadan ulaşabileceğim bir vampir vardı ve bunu yapmak istemememin birçok sebebi olsa da Maximus'un delirmesi-

ne, insanların da ölmesine izin vermek istemediğim sürece, başka seçeneğim yoktu.

Güvertenin ceset parçalarıyla kaplı olmayan bir bölüme oturdum. Saçlarım serin rüzgârda uçuşurken sağ elimi tanıdık bir iz bulana dek tenimde dolaştırdım, sonra o izi takip ettim. Birkaç saniye içinde güverte yok oldu, kendimi South Bend'in otoparkına bakarken buldum.

Üç polis arabasının ışıkları, eski otel odamın yıkıntısının duvarlarına kırmızı ve mavi pırıltılar yansıtıyordu. Pencerenin çoğu yok olmuştu, dış duvarlarsa kurşunlardan delik deşikti. Onca el ateş edildikten sonra, odanın içi de İsviçre peynirine dönmüş olmalıydı. Sonra otoparkın kenarındaki, cep telefonuna öfkeyle Romence bir şeyler söyleyen siyah saçlı şekli fark ettim.

Onu kaçırıldığım yerde görmek iyiye alamet değildi ama bu şansı kullanmayarak Maximus ve o zavallı insanları korkunç bir kadere mahkûm etsem, zaten suçluluktan ölürdüm.

"Telefonu kapat Vlad," dedim kısaca. "Konuşmamız gerek."

Vlad'ın yüzünde şok ifadesi belirdi. Vlad yerimi belirlemek ister gibi döndü ve tek kelime daha etmeden telefonu kapattı.

"Leila. Neredesin?"

"Adamının eserine hayran hayran bakmaya mı geldin?" diye sözünü kestim; saldıрма taktiği uygulamaya karar vermiştim. "Öyleyse gururlanabilirsin. Hannibal masumların hayatlarına hiç aldırmadan buraya kurşun yağdırdı. Sırf Maximus'un, hareket edemeyecek şekilde, gırtlığına kadar sıvı gümüşle dolduğundan emin olmak için."

Vlad'ın ellerinden ateş fışkırdı. "Bu işle hiçbir ilgim yok, o yüzden bana nerede olduğunu söyleyeceksin. Hemen."

Özgür kalmayı başardığımı fark ederse yerimi öğrenmeye çalışıyor olabilirdi ama Maximus'a da söylediğim gibi, Vlad beni öldürmek istiyorsa, korkakça davranmamasını bekliyordum. Ama yine de son derece bariz bir soruyu soracaktım.

"O zaman neden buradasın? Hem ellerini söndür, her yer polis kaynıyor."

Bir polis memuru, sözlerimi vurgulamak ister gibi, Vlad'a aklı başında her insanın yapacağı gibi kuşkuyla bakarak yaklaştı. "Sen. Ellerin nesi var?"

Vlad gözlerini parlatarak "Kes sesini ve git," dedi ama alevleri de söndürdü. Polis otele döndü, Vlad da sözümüz kesilmemiş gibi konuşmaya devam etti.

"Maximus'un cep telefonunu takip ederek buraya geldim ama bu saldırının arkasındaki ben değilim."

"O zaman başka bir sorunumuz var demektir. Çünkü beni yakalayan vampir, yeteneklerim hakkında, yalnızca senin ve birkaç korumanın bildiği şeyleri biliyordu."

Vlad'ın yüzü, elmas yüzeyler gibi sertleşti. "Öyle mi?"

"Her şey sırayla. Hayatta olduğuma şaşırmadın, o zaman daha önce rüyamda sana gerçekten bağlandım, değil mi?"

Vlad'ın elleri tekrar yanmaya başlamadı. Ama ateş özgür kalmak istermiş de Vlad onu bastırırmış gibi, kısa bir süreliğine turunculaştılar.

"Evet. Belki birbirimizin kanını paylaştığımızdan, bana bağlanmak için fiziksel olarak herhangi bir şeye dokunmana

gerek yoktur. Belki de sebep, güçlerinin fark ettiğinden daha büyük olmasıdır. Her durumda, rüyaların gerçekleşti.”

İçimi çektim. Doğrusu bunu reddetmek için yanıp tutuşurken bile, içten içe gerçeği hep biliyordum. Tabii bu, önce bir pazarlık yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Bana Maximus’u öldürmeyeceğine söz verirsen, sana yerimle ilgili ne biliyorsam söylerim.”

Vlad, Romence bir şey homurdandı. Sözlerinin tamamını tercüme edemedim ama bazı küfürleri tanıdım.

Vlad, “Oyun oynayacak vaktimiz yok,” diyerek sözlerine son verdi.

Ben de, “Biliyorum,” dedim. “Burada tıbbi yardıma ihtiyacı olan birkaç insan ve gümüş zehirlenmesinden ötürü delirmekte olan bir vampir var ama sen Maximus’u öldüreceğini söyledin. O yüzden, babanın ve oğlunun mezarı üzerine bunu yapmayacağına yemin etmezsen, yerimi söylemem. Ha, bu arada ona işkence de edemezsin,” dedim, çünkü Vlad’ın Marty’yi öldürmeme sözünü ne şekilde tuttuğunu hatırlamıştım.

Vlad’in gözleri bakırdan yeşile döndü, öyle çok parlıyordu ki kendimi, ejderhalar gerçek olsa, gözleri tıpkı onunkilere benzerdi, diye düşünürken buldum. Bir sonraki düşüncem, mahvolduk, idi, çünkü Vlad birini yakıp kül etmeden önce yaptığı gibi, hem öldürücü hem şefkatli bir tebessümle gülümsedi.

“Ben Vladislav Dracul, Maximus olarak tanıdığın Rossal de Payen’e işkence etmeyeceğime ve onu öldürmeyeceğime babamın ve oğlumun mezarı üzerine yemin ederim.”

Söylediklerini sindirmemi ister gibi, bir an için sustu. “Şimdi, neredesin Leila?”

Vlad dürüstlüğüyle meşhurdu ama o tebessüm, bir şeyi gözden kaçırmış gibi hissetmeme sebep olmuştu. Yine de elimden geleni yapmıştım ve Maximus’la o insanların, Vlad’dan başka şansı yoktu.

“Bir gemideyim ve uzun süre baygın kalmadığıma göre, Michigan Gölü’nde olmalıyız...”

Güneş doğalı üç saat olmuştu ama başka gemi görmemiştim. Bir bakıma iyiydi bu. Sahil Güvenlik’e güvertedeki pisliği asla açıklayamazdım ve bu, Hannibal’ın patronunun, *paketinin*, kuryelerini öldürdüğünden haberi olmadığı anlamına geliyordu.

Güvertenin altındaydım; bir Maximus’a göz atıyor, bir de fena hâlde tükenmiş durumdaki kurbanlara yardım etmeye çalışıyordum. Yapabildiklerim, delikten aşağı battaniye, bandaj için bant ve kumaş, bilinçli olan insanlar için su yollamaktan ileri gidemiyordu. İnsanlara kanını içirmek için Maximus’u kesmeyi düşünmüştüm ama ona son kez yaklaştığımda, bacağını ısırıp bir parçasını koparmasına ancak hemen geriye sıçrayarak engel olabilmiştim. Ya acı onu içgüdüsel olarak saldırmaya itiyordu ya da delirmeye başlamıştı.

Dinleyebilecek olan herhangi birine, yardımın çok geç kalmaması için dua etmeye başladım.

Tam kargo odasına dönüyordum ki birden kıpırdamaz oldum. Sanki görünmez, muazzam bir yumruk beni

tepeden tırnağa sıkıyor, donakalmama sebep olurken ciğerlerimi boşaltıyordu. İçimden panikle haykırıyordum ama ne kıpırdatabiliyor ne nefes alabiliyordum. Sanki içimdeki akımlar da birden durmuştu.

Kulaklarımda bir vızıltı duymaya başladım ve saniyeler uzadıkça ses arttı. Sonra, o korkunç sıkıştırılma hissi, başladığı gibi aniden bitti. Ciğerlerimi havayla doldururken öne devrildim. Yaşları ve kara noktaları yok etmek için gözlerimi birkaç kez kırıştırmam gerekti. Tekrar doğru düzgün görebilmeye başlayınca başımı kaldırdım ve bu kez farklı bir sebepten donakaldım.

Siyah saçları birbirine dolanmış, kısa sakallı yüzünde hem coşku hem zafer olan Vlad tepemde dikiliyordu. Pantolonuyla gömleği sırlıskılamdı ve açık mavi olduklarından, neredeyse şeffaflaşmışlardı. Gözlerimi kırıştırdım ve ne zaman farkına varmadan bilincimi kaybettiğimi düşündüm.

Vlad'ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Gerçeğim Leila. Gördün mü?"

Kollarımı tutup beni ayağa kaldırdı. Bacaklarım titriyordu ama çözülmediler; ellerimden hâlâ lime lime plastik parçaları sarkarken, Vlad'ın çıplak bileklerine dokundum. Bir akım cızırdayarak Vlad'ın içine girerken, aynı anda benim kavruldu.

Ah, evet, Vlad kesinlikle gerçektir.

O anda, aklımdaki onca düşünce arasından, *hatırladığımdan bile yakışıklı* düşüncesi, Vlad'ın duymasını istediğim son şeydi. Ama bunun önemi yoktu. Genişleyen tebes-

sümü, bana düşüncemi işittiğini gösterdi. Vlad'ı bırakarak daha önemli bir konuya geçtim.

"Az önce ne oldu? Kıpırdayamadım."

Sanki bu, olanları açıklarmış gibi, "Mencheres yanımda," dedi Vlad.

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani?"

Vlad bir elini indirdi ama diğeriyle beni daha sıkı tuttu. "Gel."

Vlad'ın peşinden dar merdivenleri tırmandım. Tepeye vardığımda Mısırlı vampiri gördüm; o da sıırıslıklamdı ve beni yakalayanlardan geriye kalanları hayranlıkla inceliyordu. Sonra Mencheres, gözlerini parlak sabah güneşinden korumak için ellerini siper ederek döndü.

"Gücümü senin üzerinde kullandığım için özür dileirim Leila. Seni yakalayanlardan bazıları hayatta kalmış olabilir diye, bütün gemiyi hareketsiz kılmamız gerektiğini düşündük."

Sence başka biri beni öldürmeye çalışsa, bunu fark etmez miydin, diye düşündüm bıkkın bıkkın.

Mencheres, "Biri gemiden atlamış, seni gafil avlamak için bekliyor olabilirdi," diyerek bana bu gemide akıl okuyabilen tek kişinin Vlad olmadığını hatırlattı. "O yüzden son birkaç mili yüzerek aştık. Suyun altında olduğumuzda, fark edilme ihtimalimiz daha düşüktü."

"O hâlde, kendimi görünmez karbonitin içine hapsolmuş gibi hissetmemin sebebi sensin."

Vampir omuz silkti. "Aklımla nesneleri kontrol edebiliyorum," derken, sesinden, bunun büyütülecek bir şey

olmadığı iması okunuyordu. Madem Mencheres'in böyle akıl almaz bir yeteneği vardı, Vlad onu bütün kurtarma görevlerinde yanma almalıydı. Saldırı görevlerinde de.

Bir hırıltı duyunca, başımı kaldırıp baktım. Vlad'ın yüzündeki kapalı ifade, bana bunun mutlu bir kavuşma olmadığını hatırlattı.

Resmi bir sesle konuşmaya başlayarak "Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim," dedim. "Yaralı insanlar, kargo odasındalar, Maximus da aşağıdaki odalardan birinde."

Vlad yine tekinsiz bir ses çıkardı. "Biliyorum. Kokusunu aldım."

"İnsanların, iyileşmek için kana ihtiyaçları var," dedim, onu duymazdan gelerek. "Maximus'un vücudundaki gümüşün de çıkarılması lazım. Şimdiden... Zihinsel denge-sizlik alametleri sergilemeye başladı."

Sonra aşağı inmeye başladım; yürürken, içimden aklıma gelen bütün şarkıları söyledim. Vlad'ın yanında olmak, onu rüyamda görmekten çok daha zordu. Bastırmaya çalıştığım her duygu, acımasız bir yoğunlukla yüzeye çıkıyordu ve bu, Vlad'ın yalnızca kalbimin üzerindeki etkisiydi. Ellerim onun tenine kısaca değmiş olsa da hâlâ karıncalanıyordu ve ıslak giysileri bedenine daha çok yapışsa, çok geçmeden yakındaki bütün vampirlerin burnuna sürtük kokusu gelmeye başlayacaktı.

Birazdan gidecek, diye kendimi teselli ettim. Sonra, Marty'nin katilinin peşine düşerek o haince duyguları içime gömebilirdim. Hannibal onu kimin işe aldığını bilmediğini söylemişti ama kemiklerindeki anılara baktığımda,

yalan söyleyip söylemediğini öğrenecektim. Hiç düşünmeden Maximus'un odasına girmiştım. Maximus tıpkı daha önce yattığı gibi yatıyordu ama hâlinde bir fark vardı. Gözleri açıktı. O gözlerde, çirkin damarları andıran gümüş çizgiler vardı ve omzumun üzerindeki bir noktaya dikilmişti.

Arkamı döndüm. Vlad arkamda, kapının ağzındaydı. Soğuk, ifadesiz bir yüzle Maximus'a bakıyordu. Sonra, ne-redeyse umursamaz bir tavırla, bıçak çekti.

Maximus'un gözleri ya pes ettiği ya hissizleştiği için, titreyerek kapandı. Konsantre olmama bile gerek kalmadan, elimden kırbacı andıran bir elektrik akımı fırladı.

"Söz vermiştin!"

Vlad pırıltılar saçan elektrik şeridine baktı ve gözleri yeşilleşti.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Sesi tereyağı gibi yumuşak –ve öldürücüydü. Midem, korku ve kararlılık karışımı bir duyguyla burkuldu. Vlad, ben kırbacımı şaklatamadan beni yakarak öldürebilirdi ama geri adım atmaya niyetim yoktu.

"Sözünü bozacaksan, ediyorum."

Birden, demirden bir el, bileğimi kavradı. Sağ elim tamamen yüklenmişken, başka herhangi bir vampir ona dokunsa geriye savrulurdu ama Vlad voltaı, statik elektrikten ibaretmiş gibi emdi. Sonra eğilip saçlarımı boş eliyle yüzümden geriye itti. Hâlâ bıçağı tutmakta olan eliyle.

"Sana daha önce de söyledim. Bana yalancı denmesinden hoşlanmam." Konuşurken nefesi, boynuma yumuşa-

cık bir tüy gibi dokundu. “Ama daha da önemlisi, sözümü bozmaya karar vermiş olsam, beni durduramazdın.”

Vlad kör edici bir hızla Maximus’un önünde belirerek diz çöktü ve gümüş teli gaddarca ama etkili hareketlerle kesti. Elimde topladığım elektrik şeridi, kıvrılarak kendi üzerine kapandı. Sonra kabuğuna sığınmak isteyen bir kaplumbağa gibi elimin içinde kayboldu.

Evet, pirokinezi yeteneğini kullanmadığında bile onu durduramayacağımı kanıtlamıştı. O anda, kendimi neysem tam olarak öyle hissediyordum: Etrafındaki yaratıklarla baş edemeyen bir kadın. Birden büyük bir yalnızlık hissine kapıldım. Yerim vampir dünyası değildi ama kendi tuhaflıklarım yüzünden insan dünyasına da uyum sağlayamıyordum.

Topuğumun üzerinde dönüp odadan çıktım. Var olan bütün toplumlardan dışlanmam konusunda bir şey yapamazdım ama en azından, dehşet içindeki insanlara, yardımın sonunda geldiğini haber verebilirdim.

ON YEDİ

MENCHERES'LE VLAD BİRBİRLERİNE SOKULmuş, işitemeyeceğim kadar alçak sesle konuşuyordu. Yine de ben güverteye döner dönmez sustular.

Bitkinlik, kendimi alaycı alaycı solumaktan alıkoymama yardım etti. Yaptıklarını gizlemeye bile çalışmıyorlardı.

“İş arkadaşım birazdan bizi götürmeye gelecek,” dedi Mencheres.

Güzel. İnsanlardan daha kötü durumda gibi görüldüğü için -bu da azımsanacak şey değildi- Maximus'a tekrar bakmıştım.

“Onlarla ilgilendikten sonra beni istediğiniz yerde bırakabilirsiniz,” derken, cesetlere hesapçı bir bakış attım. Daha önce cep telefonu ararken buna aldırmamıştım ama birkaçında nakit para vardı. Dişi vampiri aramaya devam etmek için o paraya ihtiyacım olacaktı.

“Onları soymana gerek yok. Benimle geliyorsun.”

Başımı hayretle kaldırdım. Vlad bana hem çekici hem meydan okuyan bir tebessümle baktı; yüz ifadesi neredeyse

bana, ona itiraz etmem için meydan okuyordu. O meydan okumaya karşılık verdim.

“Seninle gelmiyorum, çünkü sorunlarım artık seni ilgilendirmiyor.” Sesim buzdan bile soğuktu. “O yüzden, küstahça varsayımın için teşekkürler ama ben almayayım.”

Vlad benimki ne kadar soğuksa, o kadar tatlı bir dille, “Ama sorunların beni ilgilendiriyor,” dedi. “Biri eski sevgilimi havaya uçurup kaçırmaya teşebbüs ettiğinde hiçbir şey yapmazsam, düşmanlarım zayıf olduğumu düşünür ve benimle bağı olan başkalarına da saldırır.”

“Benim seninle bağım yok ve bu gemideki cesetlerden de anlayabileceğin gibi, korumana ihtiyacım yok.”

Vlad’ın çekici tebessümü, yüzünden hiç silinmiyordu. Onun, gülümsediğinde her zamankinden daha tehlikeli olduğunu hatırlayınca gerildim.

“Nasıl istersen.” Sonra Vlad kargo odasına giden kapıya göz attı. “Kalp atışları zayıf, hastaneye yetişmeden ölebilirler. Ne yazık.”

Yumruklarımı sıktım; bu, içimde dolaşan öfkenin belirtisiydi. “Onları iyileştireceğine söz verdin.”

Vlad derhâl, “Hayır,” dedi. “Bana Maximus’u öldürmeyeceğime ve ona işkence etmeyeceğime yemin ettirdin ama insanlar için pazarlık yapmadın. Onları hastaneye bırakmak bedava ama kanımın bir bedeli var.”

Aklıma onlar için pazarlık etmek gelmemiştii çünkü Vlad normalde masum kurbanlara yardım etmek için rüşvete ihtiyaç duymazdı. Ama yüz ifadesine bakılırsa, onunla gitmezsem, insanları hastaneye götürmekten faz-

lasını yapmayacaktı ve bu yeterli olmayabilirdi. Onların hayatta kalmasını garantiye alacak tek şey, vampir kanıydı.

Mencheres'e göz attım ama diğer vampir, gemiyi yalayan dalgalardan büyülenmiş gibiydi. Tikintiyle, *gerçekten mi*, diye düşündüm.

Mencheres'in tek omzunu silkişinden, ondan da yardım alamayacağım belli oldu. Bir kez daha kendimi, insanlığımın kısıtlamalarına lanet okurken buldum. Vlad beni köşeye sıkıştırmıştı ve ikimiz de bunun farkındaydık.

"Onları iyileştir ve güvenliğe kavuştur, o zaman seninle gelirim," derken çenemi öyle bir kasmıştım ki konuşmakta güçlük çektim.

Vlad sırtış denemeyecek kadar vahşi bir ifadeyle dişlerini gösterdi. "Akıllıca bir seçim."

Muhtemelen öyle değildi ama o insanları kendi elimle öldürmek istemiyorsam, başka seçeneğim yoktu.

Helikopterden aşağı, gemiye baktım. Yeterince yukarıda olduğumuzdan, su artık çevrilen pervanelerden ötürü bembeyaz değildi. Vlad önde, Mencheres'le oturuyordu, ama ben insanlarla birlikte arkadaydım ve ağlayanları, *bu* vampirlerin onları yemeyeceğine inandırmaya çalışıyordum.

Tuhaf, mavi bir ışık bütün gemiyi sardığında, insanları rahatlatma çabalarım yarıda kesildi. Birkaç saniye boyunca, o ışığın ne olduğunu çözemedim. Sonra bir renk parlaması, dikkatimi Vlad'ın üzerine çekti. Dudaklarında yarım bir tebessümle, tamamen gevşemiş gibi oturuyordu ama ellerinin etrafında alevler vardı.

Gözlerim yine gemiye çevrildi. Artık o mavi ışığın ne olduğunu biliyordum. Ateş.

Gemi, helikopteri sarsacak ve göle alevli molozlar saçacak kadar muazzam bir *bum* sesiyle patladığında bile, Vlad oturuş şeklini hiç değiştirmedii.

Vlad, Mencheres'in Gorgon diye hitap ettiğı, kaslı, sarışın vampir pilota, "Artık gidebiliriz," dedi.

Ağzımı duyulabilir bir tıkırtıyla kapattım. Vlad gemiye patlayıcı yerleştirmemişti. Onu gücüyle yok etmişti ve Vlad'ın insanları yakıp öldürdüğünü daha önce görsem de şimdiye kadar yeteneğinin tam kapsamını bilmiyordum. On iki metrelik bir geminin maytap gibi patlamasına sebep olduğuna göre, herhâlde onu daha önce tehdit ettiğimde bana gülmediğı için gururum okşanmalıydı. Gemi patlaması da gaz hattı bombası kadar yıkıcıydı.

Aklıma bir şey gelince kendimi tutamayarak "Siktir," dedim. "O vampirlerden hiç kemik almadık."

Adrian'ın kömürleşmiş parçasını da kaybetmişim. Gerçi, rica etsem de Hannibal onu yanıma almama izin vermezdi. Adam kaçırıanlar, iş birliğini sevmemeleriyle ün-lüydü.

"Onlar parayla tutulmuş adamlardı; kemiklerinde işe yarar bir şey bulabileceğinden şüpheliyim," dedi Vlad. Bana Adrian'la ilgili düşüncemin arkasındaki hikâyeyi açıklamamı söylemedi. Maximus'la ikimizin neden bir ce-set parçasını yanımızda taşıdığımızı anlamış olmalıydı.

"Gemiye, yaptıklarının kanıtını saklamak ve Hannibal'ı her kim tuttuysa, adamın şimdi benimle yüzleşmek zorun-

da kalacağı mesajını göndermek için havaya uçurdum. Ya da kadının,” dedi Vlad, düşünceli bir tavırla.

Onu da düşüncelerimden okumuş olmalıydı. Sonra Maximus uzun uzun inleyerek dikkatimi çekti.

“Gümüşü çıkarmaya neden başlamadın?”

Vlad’ın tebessümü silinmedi ama yüz hatları sertleşti.

“Birçok kesik açmamızı gerektirecek. Bunu ben yaparsam ona işkence etmekten suçlu olurum. Gorgon helikopteri uçuruyor. Mencheres, Maximus’u tutabilir ama senin gümüşü doğru düzgün çıkaracak kadar deneyimin yok.”

Yutkundum. Maximus’un acı çekmeye devam etmesi düşüncesi beni ne kadar üzse de, Vlad’ı ona işkence etme sözünden kurtarmak istemiyordum. O zaman bekleyecektim.

“Nereye gidiyoruz?” *Lütfen kalene döndüğümüzü söyleme, lütfen kalene döndüğümüzü söyleme...*

“Pekâlâ.” Vlad’ın yanık bakır gözlerinde zümrüt pırıltıları belirdi. “Söylemeyeceğim.”

On dakika içinde ikinci kez, ağzımdan *siktir* kelimesi kaçtı. Vlad usulca gülmekle yetindi; çıkardığı ses, kendisi kadar akıl çelici ve acımasızdı.

Mencheres ve karısı Kira, Chicago yakınlarında yaşıyordu. Böylesi de Mencheres’in Vlad’la nasıl o kadar çabuk buluştuğunu açıklıyordu. Önce Mencheres’in evinde durduk ve bu, birkaç sebepten beni rahatlattı. Her şeyden önce, Mencheres’in personelinden birkaç kişi, derhâl Maximus üzerinde çalışmaya başladı. İkincisi, duş alıp Hannibal’ın

üzerime geçirdiği bol dalgıç kıyafetinden kurtulabildim. Kira bana çok nazik davranarak giysilerinden birini ödünç almama izin verdi ve evlerinin ihtişamına bakılacak olursa, kıyafeti geri almakta acelesi yoktu.

Daha giyinmeyi ancak tamamlamıştım ki gitme vakti geldi. Gorgon, Vlad'la beni yakındaki, Vlad'ın jetinin yakıt almış hâlde bizi beklediği özel bir havaalanına uçurdu. Maximus'sa... Eh, Vlad sözünü tutuyordu ama onu bağışlamadığı belliydi. Maximus'a veda etme şansım bile olmadı ama bunda ısrarcı olmak, durumu kötüleştirmekten başka işe yaramazdı. Aralarını açmak istememiştım ama durumun sebebi yine de bendim.

Ancak Vlad'ın ince, uzun Learjet'ine bindiğimizde, durumumun ağırlığı kafama dank etti. Hayatımda ikinci kez, bilinmeyen bir kişi, beni kullanmaya ya da öldürmeye -hangi sırayla olursa- çalıştığı için, apar topar Vlad'ın evine götürülüyordum. Vlad'sa beni yalnızca kendi çıkarı için koruyordu. Şimdi buna dejavu denmezdi de ne denirdi?

Vlad, Romanya'ya yaptığım ilk yolculukta olduğu gibi, oturup bana elini uzattığında, içimde bir şey koptu.

“Hayır.”

Vlad kaşını kaldırdı. “Elektrik sistemine kazara kısa devre yaptırırsan, uçağın düşmesini mi yeğlersin? Çocukluk etme, eldiven giymezsən bunu yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun ve uçakta eldiven yok.”

“Umurumda değil.”

Gözlerim yaşlarla dolunca dehşete kapıldım ama bütün gücümü kendimi kurtarmak ve beni yakalayanları öldür-

mek için harcamıştım, o yüzden içimde gözyaşlarıyla mücadele etme gücü kalmamıştı.

“Son bir ayda reddedildim, havaya uçuruldum, silahların hedefi oldum, uyuşturuldum ve kaçırıldım. Ama elini tutup aramızda olan bitenlerin hiçbir önemi yokmuş gibi davranmaktansa, hepsini tekrar yaşamayı yeğlerim.” Sesim çatladı. “Belki senin için önemi yok ama yakınında olmak bile canımı yakıyor ve sana dokunmak bin kat kötü olmayacakmış gibi davranamam.”

O hain gözyaşlarını silerken, kendimi alaycı sözlerle hazırladım. Ya da durumumun bu hareketi gerektirdiğine dair soğuk, pratik bir azar. Ama Vlad hiçbir şey söylemedi. Gözlerini bana dikmişken, yüzündeki kuşkucu kopukluk yavaş yavaş, neredeyse patolojik bir kararlılığa dönüştü.

“Ben de sana dokunmak istemiyorum.”

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı ama ben cevap veremeden Vlad söze devam etti.

“Kimse senin verdiğin hissi vermiyor, o yüzden tenine her dokunuşum bana kaybettiklerimi acımasızca hatırlatıyor. Sana bakmaya bile dayanamıyorum, çünkü kendime hatırlama izni verdiğimden daha güzelsin ve Maximus’u bağladıkları o teli keserken her yerinde senin kokunu aldığımda, onu öldürmeyi hayatımda kimseyi öldürmek istemediğim kadar istedim. Ama sana söz verdiğim için bunu yapamadım.”

Sesi kalınlaştı. “Şimdi otur ve elimi tut Leila. Pilotlar gitmek için emrimi bekliyor.”

Gözyaşları yanaklarımdan ağır ağır akmaya devam ediyordu ama bu kez sebep farklıydı.

“Umursuyorsun.”

O kelimeyi umutsuzluk ve hayret karışımı bir duyguyla fısıldamıştım. Vlad belli ki sevgisiz yeminini geri almaya niyetli değildi ama onun ilgisizliği konusunda yanılmıştım. Duygularını itiraf etmesi yeterince şaşırtıcıydı ama bunu pilotların duyabileceği bir yerde yapması resmen şok ediciydi.

Vlad homurdandı. “Merak etme. İner inmez onları öldürmeye niyetliyim.”

Güldüm; bu, beş dakika önce mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi. “Hayır, öldürmeyeceksin.”

“Duyduklarını birilerine söylerlerse öldürürüm.”

Ona inanıyordum ve bu, karşımdaki öldürücü, kendini beğenmiş, insanı delirtecek kadar karmaşık adamdan neden kaçmam gerektiğini vurgulasa da oturup onun elini tuttum. Seçeneğim yokmuş gibi davranabilirdim ama bu yalan olurdu. Vlad pilotlardan birini eldiven almaya yollayabilirdi. Hatta biz Mencheres’in evindeyken de birini yollayabilirdi. Ben de beni kaçıranların üzerime geçirdiği kauçuk tulumu yanımda götürebilirdim; sonuçta uçuş sırasındaki komplikasyonlar, beni şaşırtan şeyler değildi. Ama ikimiz de bunlardan hiçbirini yapmamıştık. Ne kadar canımızı yakacak olursa olsun, ikimiz de içten içe bunu istemiş olmalıydık.

Vlad elimi sıkıca tuttu ve akımlar da özlemiş gibi, ona hücum etti. Vlad’la göz göze geldik ve aramızda başka bir

şey daha alevlendi; benim etimden onunkine akan elektrik gibi somut değildi. Ama en az onun kadar gerçektir. Vlad'ın pilotlara uçağı kaldırmalarını söylediğini neredeyse fark etmedim. Ve Vlad saçımı geriye itip yüzümü okşadığında, motorların gümbürtüsü, kalbimin atışıyla kıyaslanamazdı.

“Beni terk etmemeliydin.”

Ben de ona uzanarak parmaklarımı çenesindeki kısa sa-kallarda dolaştırdım, sonra yukarı, pürüzsüz elmacık kemiğine kaydardım. “Beni buna mecbur etmemeliydin.”

Vlad'ın dudakları, tam da tebessüm olmayan bir şeyle kıvrıldı. “Seni sevmemi gerçekten istemezsin Leila.”

Yumuşak bir sesle soludum. “Kendine bunu mu söylüyorsun?”

“Bunu biliyorum,” derken, sesinde hafif bir öfke vardı.

“Sürekli gördüğüm rüyayı hatırlıyor musun?” diye fısıldadım. “Ateş şelalesiyle ilgili olan? Sonunda, kimin sesinin bana gitmemi söyleyip durduğunu çözdüm. O ses benimdi, sen de ne kadar çabalarsam çabalayayım tutamadığım alevlersin. O yüzden gitmem gerekti Vlad. Kalsaydım, beni sevmeyi bile reddetmen, eninde sonunda beni mahvederdi.”

Sonra gözlerimi kapattım ve Vlad cevap vermek için nefes aldığı anda, parmağımı dudaklarına koydum.

“Tartışmak istemiyorum. Şu anda, birkaç gün önce rüyamda bu uçağı geldiğimde yapmaya çalıştığım şeyi yapmak istiyorum.”

Başımı Vlad'ın omuz girintisine yasladım ve diğer kolumu göğsüne attım. Vlad gerildi ama beni itmeye yeltenmedi.

“O gece bana geldiğinde yapmak istediğın buydu, öyle mi?” Sesi pürüzlüydü.

Başım la onayladım; bana kızıp kızmadığını merak ediyordum. Evet, kişisel mekânına tecavüz ediyordum ve Vlad ona dokunan insanlar konusunda seçiciydi ama ben de rüya gördüğümü sanıyordum...

Vlad'ın boş kolu bana sarıldı, vücudundaki gerginlik yok oldu. Sonra bir şey başımın üzerine sürtündü ama bu, bana dokunanın Vlad'ın dudakları mı, çenesi mi olduğunu anlayamayacağım kadar kısa sürdü. İçimin derinliklerinde bir yerde, o büklüm büklüm, acıyla dolu düğüm gevşemeye başladı.

Birden, Romanya uçuşunun on iki saatten daha uzun olmasını dilemeye başladım.

ON SEKİZ

YA HАППИБАЛ'IN BAPA EPJEKTE ETTİĞİ İLAÇ-
ların etkisi uzun sürüyordu ya da ne kadar bitkin
olduğumu fark etmemiştim. Sebep ne olursa olsun, uçu-
şun neredeyse tamamını uyuyarak geçirdim. Uyandığımda
Vlad her zamanki soğukluğuna kavuşmuştu, ben de kendi-
me bunun en iyisi olduğunu söyledim. Ayrılmamıza üzü-
len tek kişi olmadığımı öğrenmem dışında, gerçekte hiçbir
şey değişmemişti –böylesi, gururumu biraz olsun onarsa da
hâlâ yaralı kalbime yararı yoktu. Son iki saati gergin bir
sessizlik içinde geçirdik. İniş yapıp arabaya geçtiğimizde,
aramıza mesafe koyabileyim diye, Vlad'ın evine varmak
için sabırsızlanıyordum.

Tabii, bütün dileklerim gibi, bu da gerçekleştiğinde, ya-
nında tatsız bir şey getirdi.

Vlad'ın evini birçok kez görmüştüm. Ama yine de ara-
ba eve yanaştığında ve araçtan indiğimde nefesim kesildi.
Dört kattan fazla, beyaz ve gri taş ev, üzerime üzerime
geliyordu ve her köşeden yükselen üçgen kuleler burayı

daha da etkileyici hâle getiriyordu. Her sütun, balkon ve dış pencere oymalarla süslenmişti, yüksek kulelerin tepesinde de taş canavar heykelleri nöbet tutuyordu. Evin üç buçuk metre yüksekliğinde, dört buçuk metre genişliğindeki, kadim görünümlü, ejderha şekilli tokmalara sahip kapılarından limuzin bile geçebilirdi. Gerçi bu kapıda tokmağa ihtiyaç yoktu, çünkü araba durur durmaz kapılar ardına dek açıldı ve açık kaldı, iki yanında da birer koruma belirdi.

Tam ağaçların ne kadar yeşilleştiğine hayranlıkla bakarken, kapıdan dışarı, siyah saçları omuz hizasında kesilmiş, ufak tefek bir kız fırladı.

“Gretchen,” dedim; kardeşimi gördüğüm için hem şaşırmış hem sevinmişim. “Senin burada ne...”

Sorum, sesi kulaklarımda cınlayan bir tokatla bölündü. Afallamış hâlde yanağımı tutarken, kıza ağzım açık bakakaldım.

“Nasıl yapabildin?” diye bağırdı Gretchen. “Öldüğüne inanmamıza izin verdin! Babamla ikimiz senin kahrolası cenazeni planlıyorduk ki, o,” derken, elini vahşice Vlad’a doğru salladı, “çıkıp geldi. Senin hayatta olduğunu ve kendi güvenliğimiz için yine buraya gelmemiz gerektiğini söyledi! Sonra sen bizi bir kez olsun aramadın ve on dakika önce, birazdan geleceğini söyleyene dek, kimse bize hiçbir şey anlatmadı!”

“Babam da mı burada?”

Gretchen’in arkasından, çelik gibi sert bir ses, “Evet, buradayım,” dedi.

Yutkundum; zaman tersine dönmüş, ben de cezasını bekleyen bir çocuğa dönüşmüş gibiydim. Kapıda kır saçlı, ince bir adam belirdi; bastonuna onu son kez gördüğümde verdiğinden fazla ağırlık verse de duruşu dikti.

Babam, “Sözünü tuttun,” dedi ama bana bakmıyordu. Gözlerini Vlad’a dikmişti.

Vlad, “Ben her zaman sözümü tutarım,” cevabını verdikten sonra, babamın yanından geçip evin ana holüne girdi.

Gretchen, “Kendini nasıl savunacaksın?” diyerek dikkatimi yeniden üzerine çekti.

Ağzımı açtım... Ama hiçbir şey söyleyemedim. Ne söyleyebilirdim ki? Vlad’ın, bombanın arkasındaki kişi olduğu düşündüğümü, onun Gretchen’la babamı bana karşı kullanacağından korktuğum için onlara hayatta olduğumu söyleyemediğimi mi? Doğrusu bu bahane o anda bana geçerli gelmişti ama Vlad onları aceleyle güvenliğe kavuşturan kişi olduğundan, şimdi kulağa çok saçma geliyordu.

Suçluluk, yüzüme, kardeşimin birkaç saniye önceki tokadından daha sert çarptı. Ailemin öldüğüme inanmasına göz yummakla kalmamıştım. Bir de buna Vlad’ın da inanmasına izin vermiştim. Ve Maximus’la gezip Vlad’dan şüphe ederken, o beni aramış, bir yandan da ailemin güvenliğini garantiye almıştı.

Özür dilerim sözcükleri, hissettiklerimi tarif etmeye yetmezdi.

“Sizi üzmemek istememiştim,” dedim ve bunlar kulağa çok yetersiz geldi –ki zaten öyleydi.

Gretchen bana öldürücü bir bakış attı. Sonra topuğunun üzerinde döndü ve yürüyüp gitti. Birkaç saniye sonra, bir kapının çarpıldığını duydum.

Böylece babamla ve ifadesiz yüzlerle, muazzam ön kapıları açık tutmaya devam eden iki vampirle baş başa kaldım. Hugh Dalton bana uzun, sessiz bir bakış attıktan sonra içini çekti.

“Vlad, bizi bu şekilde aldatarak muhtemelen bizi koruduğunu sandığını söyledi. Bu doğru mu?”

“Evet.” Boğazımda bir yumru yükseldi. *Bunu neden yaptığımı da anlamış.* Daha çok utanmam mümkün değildi.

“Eh.” Babam bana buz gibi bir tebessümle baktı. “Daha fazlasını söyledim ama bence Gretchen’in tokadı hislerimizi özetledi. Bir dahaki sefere daha mantıklı davranmaya çalış, olur mu?”

Güçlkle yutkundum; öyle çok şeyden pişmandım ki kendimi kınamaya nereden başlayacağımı bilmiyordum.

“Tamam.”

Oscar adlı bir vampir beni, Vlad’la sevgili olmadan önce kaldığım odaya götürdü. Oda ikinci katta, Vlad’ın odasından iki kat aşağıdaydı. Dantel perdeli yatağı, mermer şömineyi, kocaman antika gardırobu ve çivit mavisi duvarları görmek canımı sıkmamalıydı ama sıkıttı. Aylar önce buraya, renginden ve benden önce burada kalan ağlayan kadının psişik imgesinden ötürü, Mavi Oda adını takmıştım. Onunla ve kocasıyla tanıştığımda öğrendiğim üzere, ilişki sorunları çözülmüştü. Benimkilerse çözülecek gibi değildi.

Romanya saatiyle, saat sabahın onunu biraz geçmişti ama bunu Greenwich Vampir Saati'ne dönüştürecek olursak, gecenin bir yarısıydı. O yüzden, Vlad'la konuşmaya yeltenmedim. Ben uçakta uyumuş olabilirdim ama Vlad belki de yol boyunca uyanık kalmış, elimin jete kısa devre yaptırmadığından emin olmuştu. Hem ne diyeceğimden de emin değildim.

Duş aldım ve dolu gardıroptan seçtiğim bir kıyafeti giydim; kıyafetin benim bedenimde olduğunu görünce şaşırmamıştım. Vlad'ın evi, hep bütün gerekliliklerle tıka basa dolu olurdu. Sonra ilk kata indim ve en doğu köşedeki odayı ararken, çok sayıda muhteşem odanın önünden geçtim.

Mutfağa girdiğimde, tanıdık bir yüz görüp sevindim.

“Merhaba Isha.” Evin birkaç aşçısından biri olan, tombul, kıvrak saçlı kadını selamladım. Vlad'ın korumaları da personeli de vampirdi. Ama Vlad, burada yaşayan kan bağışçıların krallar gibi yiyip içmesini sağlardı. Konuklarının da. Oda servisi isteyebilirdim ama havalı davranmak istemiyordum.

Isha doğrama işini bıraktı. Ağır bir Romen aksanıyla, “Bayan Dalton,” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Gözlerimi kırptırdım. Kadın eskiden bana “Leila,” derdi. Ayrıca, hayal mi görüyordum, yoksa kadın bana kibarca da olsa, dik dik bakıyor muydu?

“Bana aldırmayın. Yalnızca meyve ve peynir almaya geldim.”

Ben mutfakta iki adım atamadan, Isha dev buzdolabının önüne geçerek yolunu kesti.

“Bayan Dalton, lütfen kahvaltınızın nereye servis edilmesini istediğinizi belirtin, ben de yiyecekleri oraya göndereyim.”

Şimdi kadına hayretle bakıyordum. Burada yaşarken yemeğimi sayısız kez kendim almıştım ve bunu yaparken genelde Isha ya da diğer şeflerden biriyle tatlı tatlı sohbet ederdim.

“Zahmet etmeyin, kendim alırım,” diye tekrar denedim.

Isha gülümsediğinde gözleri küçüldü, altmışlarında vampire dönüştürüldüğünde belli olan kırışıkları derinleşti.

“Hayır, bu benim için zevk olur. Tabağı yatak odanıza mı göndereyim, ikinci kat salonuna mı?”

Kadının sesi daha medeni olamazdı. Seçtiği sözler de öyleydi ama ben yine de kendimi azarlanmış gibi hissediyordum.

“Salon iyidir. Ah, teşekkür ederim Bayan...” Kahretsin, kadının soyadını bilmiyordum. İlk tanıştığımızda bana, “Bana Isha de canım!” demişti ve o zamandan beri birbirimize adımızla hitap ediyorduk.

Kadın tek kelime daha etmeden kesme tahtasına geri döndü. Bir makineden daha hızlı hareketlerle önündeki sebze yığınına jülyen usulü doğrarken, sabah güneşi, bıçağından yansıdı.

Mutfaktan çıktım ama odama uzun yoldan dönmeye karar verdim. Önce test etmek istediğim bir şey vardı.

Alt katta dolaşırken, tanıdığım herkese özellikle selam verdim. Hepsi kusursuz kibarlıktaydı ama bir zamanlar ar-

kadaşım saydığım herkes, artık bana buz gibi davranıyordu. Ölmeyen duyularına sahip olsam, bahse girerim tasvip etmezlik kokusu burun deliklerimi tıkarı.

Doğrusu bunun sebebini anlamak da çok zor değildi. Herhâlde efendilerinden ayrılarak bağışlanamaz bir şey yapmıştım. Sebeplerimi duysalar da belli ki Vlad'ın önüme attığı sevgi kırıntılarını minnetle kabul etmem gerektiğini düşünüyorlardı.

Şimdi bir tilt makinesinin kendini nasıl hissettiğini biliyordum; dokunduğum her şey, kaçabildiği hızla benden kaçır gibiydi. Vlad'ın personelinin soğukluğu canımı sıkmamalıydı ama sıkıyordu. Midem guruldayarak bana bir günden fazla zamandır yemek yemediğimi hatırlattı ama ikinci kata çıkmak yerine iç bahçenin arkasındaki ufak merdivene gittim. Sonra merdiveni tırmanarak kapalı, taş koridora girdim ve şapelden sonraki ikinci kapıyı açtım.

Spor salonu. Çocukluğumun çoğunu bunlardan birinde geçirmiştım, o yüzden palangalar, matlar, ağırlıklar, trambolin ve dengesiz yürüme çubukları, benim için egzersizden fazlasını ifade ediyordu. Onlar, beni devrilen elektrik direğine dokunmamdan önceki tasarsız geçmişe götüren zaman makineleriydi. Tramboline gittim ve bir takla dizisine başladım ama onlar bana Marty'yle tasarladığımız gösteriyi hatırlattı. İçimi dolduran kederle mücadele ederek trambolinden atlayıp bir mata gittim.

Orada, on üç yaşındayken kusursuz hâle getirdiğim, bana olimpiik jimnastik takımına girme şansı veren gösteriyi yapmaya başladım. Vücudum eskisi gibi formda de-

ğildi, üzerimde de doğru giysiler yoktu ama yine de yer egzersizlerinin tamamını yaptım. Sonra başka bir diziye, ardından başkasına geçtim. Çok geçmeden kot pantolonum ve tişörtüm terle ıslandı ama ben durmadım. Bazı günler, kendimi yeterince zorlarsam, annemin sesini neredeyse duyabiliyordum.

Kimmiş benim küçük şampiyonum? Seninle gurur duyuyorum canım...

“Leila!”

Kadın sesini hayalimde duymuyordum. Ses, odanın ucundaki kızıl-sarı saçlı kadından gelmişti.

Sandra koridora dönerek “Millet, Leila dönmüş!” diye seslendi. Sonra sırtarak bana doğru atıldı. “Bize neden söylemedin?”

Hakiki sevinci, bir yanığa sürülen merhem gibiydi. Kızı elektriğimle öldürmeyecek olsam, onu kucaklayıp bir saat bırakmayabilirdim.

“Ben, şey...” derken, *birinin yine bana bağıracağından ya da beni reddedeceğinden korkuyordum*, diye düşündüm, “uyanık olacağınızdan emin değildim,” dedim, boş boş.

Sandra güldü. “Bir saat önce uyuyordum ama beni uyandırabilirdin. Neden döndün? Vlad’la ikiniz...”

Joe, “İşte, orada!” diyerek Sandra’nın sorusunu böldü. Birden kendimi eski arkadaşlarıma merhaba deyip evin beslenme programının sabah vardiyası için ayaklanan, evde yaşayan yeni bağışçılarla tanışırken buldum.

“Gel, bize her şeyi anlatmalısın,” diye emir verdi Sandra. Sonra sırttı. “Zaten canım egzersiz yapmak istemiyordu.”

Kıza her şeyi anlatamazdım ama bazı ayrıntılar verebilirdim. Hem burada da bir mutfak vardı ve üst kattakinin aksine, bana kin besleyen vampirler yoktu.

ON DOKUZ

SANDRA VE DİĞERLERİYLE SOHBET ETTİĞİM, GAYET güzel geçen iki saatten sonra tekrar yukarı çıktım. Orada Gretchen ve babamla, pek de güzel olmayan iki saat geçirdim ve gaz hattı bombasını birinin yerleştirdiğini ve aynı kişinin, hayatta kaldığını fark ederse ailemin şahane bir yem olduğunu düşünebileceğini açıklamaya çalıştım. Emekli yarbay babam durumu anladı ve beni affetmeye hazır göründü. Gretchen'ın beni bir gün affedip affetmeyeceğini merak ediyordum.

Sonunda odama döndüm ve yine duş aldım. Temizlenip giyindikten sonra pencereden, kararmaya başlayan gökyüzüne baktım ve Vlad'ın uyanıp uyanmadığını düşünmemeye çalıştım. Bana öfkeli olan onca kişi arasında, en büyük hakka sahip oydu. İlişkimizi öylesine soğuk bir biçimde bitirmesine rağmen, yanında olmak benim için ne kadar zor olsa da karnaval bombasının arkasında onun olduğunu düşündüğüm için Vlad'a özür borçluydum. Onu bir dahaki görüşümde bu borcu ödeyecektim.

O zamana kadar, Maximus'un nasıl olduğunu merak ederek kafa dağıttım. Personele sormaya niyetim yoktu ve bunu Vlad'a sormak, onun filmini koparabilirdi. Gelgelelim, Maximus'un iyileşip iyileşmediğini öğrenmenin başka bir yolu vardı.

Sağ elimi tenimde dolaştırdım ve Maximus'un bıraktığı izi buldum. Sonra, Mavi Oda yok olana, etrafım salt karanlıkla çevrilene dek ize odaklandım. Bir an için kafam karıştı. Sonra yeşil bir pırıltı gördüm ve Vlad'ın sesini duydum.

“Benim seçimim değildi. Seni öldürmeyi yeğlerim.”

Ağır bir iç çekiş. “O zaman neden öldürmüyorsun?”

Maximus'un sesi. Onu hâlâ göremiyordum ama sesi kulağa akıllı başında geliyordu ve bu beni çok rahatlatmıştı. Tek ışık, Vlad'ın gözlerinden geliyordu.

“Leila.” Adım, o zifiri karanlıkta asılı kaldı. Vlad kısa bir kahkaha attı. “Sana işkence etmeyeceğime ve seni öldürmeyeceğime yemin edene dek, nerede olduğunu bana söylemeyi reddetti.”

Maximus da güldü ve sesi kulağıma aynı derecede neşesiz geldi. “Birkaç şeyi atlamış -ebedi hapis gibi.”

“O genç,” dedi Vlad, “ve hapsin ebedi olmayabilir. Bir iki asır içinde öfkem dinebilir, seni salıverebilirim.”

Bir şey şangırdadı, sonra başka bir yeşil pırıltı karanlığı doldurdu. Maximus'un gözleri, ortamı, yüzünü kalın, metal parmaklıklara bastırıldığını görebileceğim kadar aydınlattı.

Maximus hırıltılı bir sesle, “Leila o zamana çoktan ölmüş olur,” dedi.

Vlad'ın gözleri daha da çok parladı. "Öyle mi?"

Şimdi ikisinin nerede olduğunu biliyordum; içimde büyük bir hiddet hissettim. Maximus, Mencheres'in evinde değildi. Otuz metre kadar altımda, Vlad'ın yer altı zindanındaydı!

"Leila onu vampire dönüştürme teklifini geri çevirdi." Maximus'un sesi sertleşti. "Seni terk etti, unuttun mu?"

Vlad kakhahayı patlattı; bu, bir ilkbahar fırtınasında duyulan gök gürültüsü gibi alçak ama amansız bir sestti. "Buna inansan, bana onun hayatta olduğu konusunda yalan söylemezdin. Onun beni terk etmesine izin verdiğimi ama onu bırakmadığımı tahmin etmiş olmalısın. O yüzden onu bombanın arkasında benim olabileceğime inandırarak benimle temas kurmasına engel oldun."

Maximus, "O kişi sen olabilirdin," diye hırladı.

Vlad'ın elleri birden fırlayarak Maximus'unkilerin üzerine kapladı. Uzandığında, yüzlerinin arasında yalnızca o kalın metal çubuklar kaldı.

"Buna inanmak istiyor olmalısın," dedi, yumuşak bir sesle. "Yoksa, bana bir hiç için ihanet etmiş olursun."

Parlayan gözlerinin sayesinde, taş gibi yüz ifadelerini bütün ayrıntılarıyla görebiliyordum. Sonunda Maximus'un dudakları büküldü ve vampir ellerini Vlad'inkilerin altından çekti.

"Ah, bir hiç için ihanet ettiğimi söyleyemezsin."

Ağzım açık kaldı. Maximus'un neyi ima ettiği açıktı; Vlad'ın elleri alevlenerek bunu kanıtladı. Bir parçam bu yanlış iddiaya gücenirken diğer parçam, çaresiz durumuna rağmen Vlad'ı sarsabildiği için Maximus'a tezahürat yaptı.

Kesinlikle bu konuda bir şeyler yapacaktım. Maximus'u zindana kapatmak, bana göre işkence sayılırdı -özellikle de Vlad, Maximus'un bir iki asır boyunca orada kalmasını istediği için.

Vlad cevap olarak havlar gibi bir şeyler söyledi ama oda, etrafımda yüzmeye başladı ve bağlantıyı kaybettiğimde, siyahlık, yerini bir mavilik çığına bıraktı. Odaya döndüğümde başım dönüyordu ve burnumdan akan sıcaklığın ne olduğunu görmek için, aynaya ihtiyacım yoktu. Ama öfkem, bütün bunları önemsiz kılıyordu. Vlad beni faka bastırdığını sanabilirdi ama ben ona aksini gösterecektim.

Üst dudağımdaki kanı sildim ve odamdan bir hışımla çıktım; iç bahçe ve arkasındaki merdiven boşluğuna giderken, merdivenleri resmen koşa koşa indim. Diğer merdivenleri çifter çifter tırmandım, tünelde her zamanki gibi sağa değil, sola döndüm. Ayak seslerim kapalı mekânda yankılanıyordu ama son yirmi metrede yavaşladım. Korumaları aşmak için bir planım vardı ve onlara koşarak yaklaşmanın bana yararı olmazdı.

Koridor kıvrılarak daraldı, otuz santim kalınlığındaki demir bir kapının önündeki iki vampirle çıkmaza girdi.

"Üzgünüm Bayan Dalton, burada olmamalısınız," dedi kum sarısı saçlı vampir. Sonra kaşlarını çattı. "Burnunuz kanıyor."

Ona en iyi çaresiz-dişi tebessümümle gülümsedim; benden yayılan hiddet kokusunu, başka bir şeyle karıştıracığını umuyordum.

“Biliyorum, o yüzden geçmeme izin vermelisiniz. Vlad’ın beni iyileştirmesi lazım. Durumum ciddi olabilir.”

Korumalar birbirlerine temkinli bakışlar attı. İri yarı, kızıl saçlı koruma, “Vlad size buraya inme yetkisi vermedi,” dedi. “Ama ben size memnuniyetle kanımı...”

“Bu Vlad’ı öfkelendirmez mi?” diye araya girerek gözlerimi iri iri açtım. “O bu kadar yakındayken, senin kanını içmem?”

Korumalar birbirlerine daha da temkinli bakışlar atarken içten içe gülümsedim. *Aynen öyle.* Vampirlerin, bölgelerini nasıl koruduklarını ve daha önce burada yaşarken nasıl sadece Vlad’ın kanını içtiğimi düşünün. Daha yoğun etki için olduğum yerde sallandım ve kum sarısı saçlı koruma beni tutsa da doğrudur doğrulmaz suçlulukla etrafına bakarak ellerini üzerimden çekti.

Şah, mat.

Kızıl saçlı koruma, “Geçmenize izin vermek için izin alacağım,” dedi. Onu kandırmak çok kolay değildi. Evli olmalıydı.

Ona cevaben tamamen gevşedim. Tam da beklediğim gibi, kuvvetli kollar beni yere düşmeden yakaladı. Sonra havaya kaldırıldım ve beni tutan her kimse, zindana giden dar merdivenlerden öyle hızlı indi ki yüzümde rüzgâr hissettim. Başka kontrol noktalarından geçerken, gözlerimi kapalı, başımı sarkık tuttum. Vlad’ın korumalarından hiçbirisi ölümümünden sorumlu olmak istemiyordu. Ama hepsi, Vlad’dan, bana kanlarını veremeyecek kadar korkuyordu.

Dördüncü ve sonuncu kapı aralandığında doğrulup oturdum ve bana destek veren kolları ittim. Numaram anlaşıldığında çabucak yakalanmamı kolaylaştırmanın anlamı yoktu.

Kızıl saçlı yerine, sarışın olduğu ortaya çıkan -bu şaşırtıcı değildi- korumaya, “İndir beni,” dedim.

Daha ayaklarım yere ancak değmişti ki Vlad’ın sesi etrafımızdaki muazzam karanlıkta gürledi.

“Onun burada ne işi var?”

YİRMİ

VLAD'IN GELİŞİNDEN ÖNCE TÜRKÜMÜ BİR IŞIK belirdi ve onun sayesinde, merkezdeki taş anıtın geçen seferki gibi boş olmadığını gördüm. Kayaya gömülmüş çivili zincirlerden iki vampir sarkıyordu, önlerinde de kazığa geçirilmiş bir üçüncüsü vardı. Vlad bana yaklaştığında, alevli ellerinin ışığında, uzun, tahta kazığın vampirin vücudunun hangi noktasından girdiğini gördüm.

Dikkatim geçici olarak dağıldı ve “Bu iğrenç,” dedim.

Vlad bunu duymazdan gelerek alevli işaret parmağını korumaya doğrulttu. “Bu yaptığın yüzünden düşünerek uzun, acı dolu anlar geçireceksin Jameson.”

Koruma beni hafifçe öne iterek “Ama burnu kanıyor!” diye itiraz etti.

Vlad buz gibi bir sesle, “O zaman gelip beni çağıracağsın,” dedi. Elindeki alevler sönen Vlad çenemi tuttu, başımı çevirdi ve tutsaklarına bakmama zorla engel oldu.

Vlad bana bakmaya devam ederken, Jameson’a hitaben, “Onu asla iznim olmadan buraya indirmeyeceksin,” diye

söze devam etti. “Kazıkta geçirilecek bir hafta, sana bunu hatırlatır.”

“Her zamanki kaybolma numaralarından birini yapmana izin vermeyecektim, o yüzden baygın taklidi yaparak onu kandırdım,” dedim ters ters. Bir yandan da elini itmeye çalışıyor ama başarılı olamıyordum. “Birini cezalandırmak mı istiyorsun? Beni cezalandır.”

Vlad saçımın bir tutamını kavradı. Bir yandan da çenemi tutmaya devam ettiğinden, eğilip dudaklarını doğruca kulağıma yaklaştırdığında hareket edemedim.

“Seni cezalandırıyorum zaten,” diye fısıldadı Vlad. “Onun o kazıkta geçirdiği her gün suçluluk çekeceksin. O zaman belki bir dahaki sefere korumalarımı kandırmadan önce iki kez düşünürsün.”

Vlad tam beni bırakırken göğsünü itmek istedim ama ancak havayı itebildim. Vlad birkaç adım geride durdu; kömür grisi gömleği ve siyah pantolonuyla, karanlığın içinde neredeyse görünmezdi. Gözlerindeki zümrüt pırıltısı olmasa, nerede olduğunu anlayamazdım.

“Şimdi, buraya davetsiz geldiğin için özür dile.”

Fısıltıyla söylememişti bu. Emri, mağara gibi mekânda yankılanmıştı. Yine de alaycı alaycı gülmekten kendimi alamadım.

“Kan kaybından ölmeyi yeğlerim.”

“Başka biri olsan, bunlar son sözlerin olurdu.”

Birden zindanın, giren birçok insanın bir daha asla çıkmadığı bir yer olduğunu hatırladım. Buraya bir hışım girmeye, kendi açımdan bakmıştım: Eski erkek arkadaşımı,

sinsice sözünü bozduğu için haşlayacaktım ve önce birkaç korumasını aşmam gerekiyordu.

Bir vampirin bakış açısına göreyse, beni evinin en güvenli yeri olması gereken yere götürsünler diye, iyi eğitilmiş korumalarını kandırıp efendilerine ihanet etmelerine sebep olmuştum ve bunu düşmanların önünde yapmam, muhtemelen durumu kötüleştiriyordu. Herhâlde bunun insan dünyasındaki dengi, eski erkek arkadaşşıma düğününde tokat atmak ve herkese onun penisinin ne kadar küçük olduğunu söylemekti ama bunun sonuçları kısa vadeli olurdu. Vampirlerin altında yaşadığı korkuya dayalı derebeylik sisteminde, bu yaptığımın sonuçları Vlad’a asırlar boyu zarar verebilirdi ve ben artık kız arkadaş muafiyetinden bile söz edemezdim.

Vlad sesinde ironiyle, “Nihayet anlamaya başlıyorsun,” dedi.

Artık, kandırıp beni buraya indirmesini sağladığım sarışın vampiri göremiyordum ama Jameson gittiyse bile, bizi hâlâ dinliyordu. Kandırdığım bütün korumalar dinliyor olmalıydı ve bundan sonraki sözlerimi Vlad’ın personelinin geri kalanına tekrar edeceklerdi. Onlar da o sözleri diğer vampirlere iletecek, o vampirlerse sonunda sözlerimi Vlad’ın düşmanlarına aktaracaklardı.

Vlad’ın yapacağı herhangi bir misillemeyi özür dilemeye yeğleyebilirdim ama bu konu sadece beni ilgilendirmiyordu.

Ama bu, Vlad’ın Maximus’a yaptığı şeyi görmezden geleceğim anlamına gelmiyordu. *Şimdilik uslu duracağım*

ama bundan sonra benimle görüşmeyi reddedersen öyle bir öfke nöbeti geçiririm ki beni de kazığa geçirtmek zorunda kalırsın, diye düşündüm meydan okuyan bir tavırla. Sonra boğazımı temizledim ve yapmaya hiç niyetli olmadığım şeyi yaparak özür diledim.

“Lütfen buraya davetsiz geldiğim için beni affet. Buraya inmemeliydim; özür dilerim.”

Ses tonumda sorun yoktu ama sağ elim, buna itiraz etmek ister gibi minicik kıvılcımlar saçtıysa, buna engel olmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

Vlad’ın yüzünde bir tebessüm uçtu.

“Seni affediyorum ama sadece *lütfe*n dediğin için.”

Ukala herif, diye düşündüm. Sonra derhâl Vlad’ın tutsaklarından gelen, salıverilme yakarılarıyla karışık, “Lütfe!” sözlerini duyunca inledim. Vlad’ın o sözcükten bu kadar bıkmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Vlad omzunun üzerinden, “Günde tek bir kişiye merhamet gösteririm,” dedi. “Ne derler? Bugün sizin gününüz değil, yarın da iyi görünmüyor.”

Sonra gözleri yine beni buldu. “Şimdi, benden seni iyileştirmemi iste.”

Vlad’a ters ters bakarak *bu sefer şansını gerçekten zorluyorsun,* diye düşündüm.

Vlad çekici, vahşi bir tebessümle dişlerini gösterdi. “Benim zindanım, benim kurallarım.”

İçimden ona İngilizce ve Romence küftettim ama yüksek sesle, “Beni iyileştirmek için bana biraz kanını verir misin?” dedim.

Vlad bu kez köpek dişleri de dâhil olmak üzere, yine dişlerini gösterdi. “Gel de al.”

Ona, dimdik duran, sağa sola sallanan bir kobraya yaklaşacağım gibi yaklaştım –büyük bir temkinle. Vlad’a yakın olmak tehlikeliydi, özellikle de birbirimize karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimiz için. Uçakta tecrübe ettiğimiz tuhaf *mola* sona ermişti, o yüzden şimdi ona dokunmak, ateşle oynamaktı -kelimenin gerçek anlamıyla- ve Vlad bana başka seçenek bırakmıyordu.

Evet, başka seçeneğin var, diye tısladı iç sesim. Onun yerine dayak ye!

Duraksayıp bunu düşünürken, Vlad beni kendine çekti. Öfkeme rağmen, vücudu benimkine dokunduğunda, kendini elektrik şoklarının hücumuna uğramış gibi hisseden bendim. Bir an için gözlerimi kapatarak bu hissin tadına vardım. Sonra gözlerimi açtım ve Vlad’a meydan okur gibi baktım.

“Bana kanını verecek misin, vermeyecek misin?”

Vlad’ın sırtışı kayboldu, dudakları gerildi ve yüzünde yabanıl bir yoğunluk belirdi. Sonra bileğini kaldırdı, onu derinden ısırdı ve ağzımın üzerine tuttu.

Dudaklarımı arayıp o sıcak, keskin tatlı sıvıyı ağzıma alırken, gözlerimi Vlad’dan kaçırmadım. Kan tadını özleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama daha ilk yudumda onunkini özlediğimi anladım. Göz kapaklarım çok tuhaf bir hazla ağırlaştı ama onları kapatmaya yanaşmadım. Gözlerimi açık tutmak da neredeyse aynı derecede tehlikeliydi. Ben dudaklarımı deliklere mühürleyip kanını emer-

ken gözlerinde beliren bakış, doğruca benliğime ısı dalgaları gönderdi.

Karanlık bir parçam, *bunu da özledin mi*, diye fısıldadı. Nefret ettiğim iç sesim değildi bu. Başka bir yerden geliyordu. Yalnızca Vlad yakınımda olduğunda canlanır gibi olan bir yerden.

Vlad'ın dudakları aralandı, köpek dişlerinin ucu göründü. "Tekrar sorarsan sana gösteririm."

Bir tehdit miydi bu? Yoksa şehvet dolu bir vaat mi? İkisi birden mi? Dudaklarımı yaladım. İkisi de bana dayanamayacağım kadar çok zevk verecek olsa da—

"Hayır," dedim ve o tek kelime, kararlılığımdan ötürü yankılandı.

Vlad'ın sarılışı, seçtiğim uyuşturucuydu ve her bağım-lının bildiği gibi, tek bir kez kullanmak bile yeterliydi —ve bin kez kullanmak yetmezdi.

Sonra Vlad'ı itip kendimden uzaklaştırdım. Gözlerinde tehlikeli bir şey vardı ama beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Birkaç meşale birden yandı, böylece ayağım takılmadan ve etrafı yoklamak zorunda kalmadan çıkışı bulabildim. Oraya ulaştınca Vlad'a doğru döndüm.

"Söylediklerimde ciddiydim. Konuşmamız lazım."

"Bu gece onda özel salonumda ol. Yoksa konuyu kapamış sayarım."

Vlad'ın özel salonu. Onun yatak odasını benim eski odama bağladığından, her sabah içinden geçtiğim salon. Oraya gitmektense idam mangasıyla yüzleşmeyi yeğlerdim ama bunu reddedersem Maximus bu zindanda asırlarca kalabilirdi.

Karanlığın içinde yok olmadan önce Vlad'ın yüzünde beliren tebessüm, neyi seçeceğimi şimdiden bildiğini söylüyordu.

YİRMİ BİR

SALONA TAM ONDA GİRDİM. VLAD KANEPEDEN oturmuyordu, önündeki obsidyen sehpanın üzerinde iki şarap kadehi ve bir şişe vardı. Televizyon kapalıydı, şöminenin ışığı pas kırmızısı kanepenin üzerine yumuşak bir parıltı düşürüyordu.

Anılar bana korktuğum kadar acımasızca saldırdı. Vlad'la ikimiz o kanepede bir şişe şarapla gevşediğimiz bir çok akşam geçirmiştik. Orada başka şeyler de yapmıştık. İçimde, harıl harıl yanan ateşle hiçbir ilgisi olmayan sebepsiz bir sıcaklık dolaştı.

O sıcaklığı açık sözlülükle boğmaya çalıştım. “Seni görmek istememin sebebini yanlış anlamadın, değil mi?”

Vlad gülünce yarı hırıltı, yarı eğlendiğini belli eden bir kedi mırıltısından oluşan o ses, duyularımı altüst ederek asabımı bozdu.

“Aklını çelmeye çalıştığımı mı sanıyorsun? Daha önce hiçbir eski sevgilimin yatağıma dönmesine izin vermemişken, bu ne küstahça bir varsayım.”

Şarap kadehlerine, romantik ışıklandırmaya ve sonunda yine Vlad'a baktım. Vlad aklımı çelmeye çalışmıyorsa, sahip olamayacaklarımı göstererek bana işkence ediyordu. Üzerimde, dizlerimde biten, basit, lacivert bir elbise vardı. Vlad'ın siyah pantolonu belden aşağısına yapışıyordu, beyaz gömleğiye terzi elinden çıkma abanoz karası ceke-tiyle, kar gibi tezat oluşturunuyordu. O gömleğin önü açıktı; Vlad'ın boynunun tamamı ve göğsünün ilk birkaç santimi görünüyordu. Platin kol düğmeleri ateş ışığını yakaladı-ğında göz kırpiyordu ve Vlad'ın uzun, siyah saçları geriye taranmış, seksi yüz hatlarıyla büyüleyici bakır gözleri iyice ortaya çıkmıştı.

Eksik olan tek şey, Vlad'ın, çıplak göğsüne yavaş yavaş sıcak çikolata dökmesiydi. Öyle olsa, dünyadaki her mahkeme bunu cinsel tuzak olarak görürdü.

Vlad'ın tebessümü genişledi. Kahretsin, kafamın içine girmesine engel olmak için şarkı söylemeyi unutmuştum.

"Pekâlâ. İkimiz de platonik sebeplerden buradayız ve bundan fazlasını söylemeyeceğiz," derken, sesimin ne kadar boğuklaştığını duymak hiç hoşuma gitmedi.

"Pekâlâ."

Birden Vlad bana aramızda birkaç santim kalacak şekilde yaklaştı, böylece açık yakası ve az önce üzerinden çikolata aktığını hayal ettiğim teniyle göz hizasına geldim. Yutkundum. *Zindanı ve tutmadığı sözünü düşün, teni tatlıyla kaplı değilken bile tadının ne kadar sarhoş edici olduğunu değil!*

Zindan imgesinin bana yararı oldu. Daha kuvvetli bir sesle, "Maximus'u serbest bırakmalısın," dedim.

“Hayır. Şarap?”

Gözlerimi kırıştırdım; öfkem arzumu gölgede bırakmıştı. “Maximus’a işkence etmeyeceğine söz vermiştin ama asırlarca zindanda kalmak işkence sayılır.”

Vlad bana bir kadeh uzattı, başımı sertçe sallayarak reddettiğimde kendisi içti.

Yine o kahrolası, umursamaz sesle, “Hayır, sayılmaz,” dedi. “İkisini de ilk elden tecrübe ettiğim için, sana işkenceyle hapsin çok farklı olduğunu kesin olarak söyleyebilirim.”

“Demagoji yapıyorsun. Senden söz vermeni istediğimde, tam olarak ne kastettiğimi biliyordun.”

Vlad omuz silkti. “Ben sözümü verildiği şekilde tuttum. Daha fazlasını istediysen, bunu belirtmen gerekirdi.”

“Uyuşturulmuştum!”

Gözleri küçülen Vlad, “Ben de istemediğim bir şeyi yapmaya zorlandım,” dedi. “Birçok kişi bunu, bir sözün geçersiz kılmasına yeterli bir sebep olarak görür. Ben öyle görmüyorum ve Maximus, bana ihanet etmenin bir bedelinin olacağını biliyordu. Senin sayende, bedel gerektiği kadar yüksek olmadı.”

“Marty’ye de aynı şeyi yapmıştın,” dedim öfkeyle. “Bana, onunla kelime oyunları oynaman bittikten sonra, hiçbir işe yaramayan bir söz vermiştin, sonra sana yalancı dediğimde alınmıştın!”

Vlad kadehini sehpaye öyle sertçe bıraktı ki sapının kırılmamasına hayret ettim. Sonra kapıya gitti. Kapıyı açtığı anda, bana dışarı çıkmamı emredeceğini sandım. Onun yerine, kapıdan kendisi çıktı.

Arkasından, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

Kulağıma gelen cevap, “Maximus’u öldürmeye,” dedi. “Madem yalancıyım, en azından bundan bir kazancım olsun.”

“Dur!”

Ben odadan çıktığımda çoktan koridorun sonuna ulaşmıştı ama telaşlı seslenişim üzerine bana doğru döndü.

“İkisi birden olamaz Leila. Ya yalancıyumdur ya değilimdir. Değilsen, Maximus’a yaptığım şeyin yanlış olduğunu söyleyemezsin.”

Hayal kırıklığım, doğrudan şah damarına saldırmama sebep oldu. “O, bombadan sağ kurtulmamın tek sebebi. Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

Vlad gerçek bir yırtıcının acelesiz yürüyüşüyle bana doğru gelirken, koridorun etrafımda küçüldüğünü hissetmeme sebep oldu. O bana yaklaştıkça, ben içgüdüsel olarak geriye gidiyordum. Vlad’ın beni yine salona soktuğunu ancak maun duvarları gördüğümde fark ettim.

“Evet, ediyor. O yüzden aslında senin peşindeyken bana adamlarını kontrol ettiğini söylediğinde onu bağışladım. Gelgelelim, patlamadan sonra tekrar tekrar söylediği yalanlardan ötürü, onu affetmeyeceğim. O yalanları seni kurtarmak için söylemedi. Onları, seni kendisi için istediğinden, benden uzak durman için söyledi.”

“Patlamanın arkasında gerçekten senin olabileceğini düşünüyordu,” diye mırıldandım.

Vlad göz devirdi. “Sen buna inandın ama Maximus masum bir kadını sırf garezimden öldürmeyeceğimi biliyordu.”

“Yaralı gururunun seni her zamankinden daha kana susamış kılabileceğini düşünüyordu.”

“Hayır, seni becermek istiyordu.”

Vlad’ın sakın sesinin yerini, cam parçalarının üzerine sürtülen jilete benzer bir ton aldı.

“Sana anlattıklarına inandıysa, bunun tek sebebi, bana ihanet ettiği için duyduğu suçluluğu bastırma ihtiyacıydı.” Vlad’ın gözleri bir anda bakırdan zümrüde dönüştü. “Seni ilk gördüğü andan beri istiyor. Hayatta olduğunu öğrendiğinde, Maximus’un başarılı olup olmadığını, ikinizin birlikte ortadan kaybolmak için o patlamayı planlayıp planlamadığınızı merak ettim.”

“Maximus’la kaçabileyim diye ölmüş numarası yapmak için bir sürü insanı öldüreceğimi mi düşündün?” Sesim daha çok yükselirse, yakınımıdaki camların hepsi kırılırdı.

“Sen beni terk ettiğin için yaralanan gururumdan ötürü ölüm emrini verebileceğime inandın.” Gözleri beni taradı. “Sen de yanlış yargıya varmışken, incinmiş tarafı oynamaktan vazgeç.”

O anda öfkem beni pençesine aldı. “İkimiz arasında, hangimizin o insanları öldürme ihtimali daha yüksek?”

Vlad’ın tebessümü, köpek balıklarının gibi: Dişlerden ibaret ve neşesiz. “Benim. Fakat sen yine de öyle düşünmemeliydin. Tanıştığımız gün işkence ettiğim Martin patlamadan sonra benimle temasa geçti, çünkü suçlunun ben olmadığımı biliyordu. Ama sen, bir zamanlar çok değer verdiğim sevgilim, o kişinin ben olduğumdan öyle emindin ki öldüğüne inanmama göz yumdun.”

Son cümleyi duymamıştım bile. Kafam tek bir şeye takıldı, öfkemin yerini şok aldı.

“Marty seninle bombadan *sonra* mı temasa geçti? Ama bu onun... Onun...”

“Patlamada ölmediği anlamına geliyor,” diye bana yarıdım eden Vlad’ın dudakları kıvrıldı. “Önemsediğin birinin öldüğüne inanmana izin vermekle merhametsizlik ettim, değil mi?”

İçimdeki öfke, muazzam mutluluk dalgasıyla çarpıştı. Gözlerim mutluluk yaşlarıyla dolarken, “Kahrolası!” diye hırlayarak Vlad’ın üzerine saldırdım.

Vlad beni yakaladı ve yerden birkaç santim kaldırdı. O yükseklikte, birbirimizin göz hizasıydık ve Vlad’ın yüzündeki ifadeyi görünce, bir adım gerileyebilsem, bunu yapardım.

Vlad, “Yapma,” dediğinde, bu sözcük kafama çekiç gibi indi. “Bana saldırıp da karşılığını almayan tek kişi sensin ama artık sevgilim değilsin, o yüzden bir daha o kadar hoşgörülü olmayacağım.”

Niyetim Vlad’a vurmak değildi. Evet, en iyi arkadaşımın öldüğüne inanmama izin verdiği için -bir de Marty’yi elime geçirince olacakları görün!- onu köpek dişleri zangırdıncaya dek sarsmak istiyordum ama gözlerinin içine bakarken, bu gücü kaybettim. Vlad’ın yüzünde öyle fırtınalı bir ifade vardı ki korkmalıydım. Fakat içim, korkudan başka bir şeyle dolmaya başladı. Kendime engel olamaya-
rak Vlad’ın ağzına baktım. O ağız sert görünüyordu ama birkaç santim öne uzansam, öyle olmadığını hissedeceğimi

biliyordum... Birden ağzı benimkini bularak yanıldığını kanıtladı. Ağzı gerçekten sertti. Yüzündeki kısa sakallar da daha kaba gibiydi, ayrıca beni öyle sertçe kendine çekmişti ki her yerim moraracaktı.

Ve daha önce hiçbir şey bana kendimi bu kadar iyi hissettirmemişti. İçim mutlulukla doldu. O mutluluk, yoluna çıkan her şeyi kasıp kavurdu. Vlad'ın öpücüğüne öyle bir coşkuyla karşılık verdim ki dudağım köpek dişlerine takılıp yırtıldı ama acının farkına bile varmadım. Tek bildiğim, Vlad'ın en karanlık fantezilerle çeşnilendirilmiş sıcak şaraba benzer tadıydı. Sıcaklığı, giysilerimin üzerinden beni kavururken, kollarının beni ezercesine kendisine çekişiydi. Dilinin benimkine dolanışının şehvetli gaddarlığı ve ellerimi hızla vücudunda dolaştırmak için hissettiğim sersemletici ihtiyaçtı. Öpücükler arasında aldığım kesik kesik nefeslere ne kadar ihtiyacım varsa, Vlad'ın da o kadar vardı. Ama başka bir duygu, diğerlerinden daha güçlü olduğunu kanıtladı ve bana, vücudumun her hücresi uluyarak itiraz etse de Vlad'ı itip kendimden uzaklaştırma gücünü verdi.

“Ne yapıyorsun?” demeyi başardım.

Vlad'ın yüzünde yabanıl bir ifade vardı ve bakışları daha çok ısınsa, beni yakıp kül ederdi.

“Daha önce hiç öfkeyle sevişmedin. Sana ne kaçırdığını göstermek üzereyim.”

O sözler üzerine, bacaklarımın arasındaki zonklama acı verecek kadar yoğunlaştı. Yine de beni tekrar öpmek için eğildiğinde Vlad'ı durdurdum.

“Eski sevgilini asla geri almayacağını söylemiştin.”

Ağız, yıkıcı bir etkiyle boynuma kaydı. “Kurallarımın istisnası olduğun kanıtlandı.”

O alev alev dudaklar, köpek dişlerinin soğuk baskısını çok daha erotik hâle getirdi. Yine de içime işlemiş bir incinmişlik, beni beynimden vuran tutkuyu gölgede bıraktı.

“*Bütün* kurallarının değil.”

Vlad hırıltı olamayacak kadar sert bir ses çıkardı. “Bana diz çöktürene dek tatmin olmayacaksın, öyle mi?”

“Neden?” O söz, hâlâ kırık olan kalbimin bütün pervasızlığıyla ağızımdan fırladı. “Sen bana diz çöktürdün.”

Vlad beni öyle ani bıraktı ki dengemi korumak için kanepeyi kullanmam gerekti. Onun vücudu benimkine yaslı değilken, odanın hoş sıcaklığına rağmen üşüdüm.

“Sana ikisinin birden olamayacağını söylemiştim; bu bizim için de geçerli.”

Bir şey mi kaçırmıştım? “Sen neden söz ediyorsun?”

Vlad her kelimeyi sertçe telaffuz ederek “Ben Kazıklı Vlad’ım,” dedi. “Beş yüz yıldan fazla zamandır hayattayım, çünkü biri bana itaat etmezse onu öldürürüm ve ihanete uğrarsam intikam alırım. Sana bunu tanıştığımız gün söylemiştim ama yine de o yönde hareket ettiğimde üzülüyorsun.”

“Ah, bana ne kadar merhametsiz olduğunu hatırlatmana gerek yok,” derken, içimdeki öfke ve acı yüzeye çıktı.

“Belli ki gerek var,” diye yanıt verdi Vlad. Sonra yüzümü bana kor gibi sıcak gelen elleriyle avuçladı.

“Beni sevdiğini iddia ediyorsun ama senin sevdiğin adam aslında yok. O adam çocukken yıllar boyu dayak

yediğinde, tecavüze uğradığında hayatta kalamazdı, çünkü yerle bir olmasına engel olan tek şey, salt nefretti. O adam, elindeki tek taktiksel avantaj korku olduğu için, yaklaşan daha büyük bir ordunun içine dehşet salmak adına yirmi bin tutsağı kazığa geçirtmezdi. Ve o adam, âşık olduğu kadınla ilgili ona yalan söylediği için, en yakın arkadaşlarından birini hapse atmazdı. Ben o adam değilim.”

Vlad ellerini indirip geri çekilirken, yüz ifadesi hâlâ korkutucu derecede yoğundu.

“Anlıyorsun ya, seni sevmemi istemiyorsun. Sen, kendi uydurduğun versiyonumu istiyorsun. Şövalyeyi istiyorsun, oysaki ben ejderhayım ve hep öyle olacağım.”

Sonra çıkıp gitti. Ona seslenmeme rağmen durmadı. Koridora çıkmam için geçen birkaç saniyede yok olmuştu. Koridorun ucundaki iki açık pencere, onun çıkışının ardından hâlâ titreşiyordu.

YİRMİ İKİ

İKİNCİ KATTA İNDİM; VLAD'IN SUÇLAMALARI beni öyle altüst etmişti ki fark etmeden ailemin yanından geçip gittim.

Gretchen ters ters, “Leila,” diyerek dikkatimi az önce önünden geçtiğim oturma odasına çekti. “Senin derdin ne?”

“Derdim mi ne?” Ağzımdan histerik bir kahkaha kaçacak gibi oldu ama onu boğdum. “Nereden başlasam, bilemiyorum.”

Babam gözlerini üzerimde dolaştırarak dağılmış saçlarımı, şiş ağzımı ve kıvılcımlar saçan sağ elimi inceledi.

“Gretchen, ablanla biraz konuşmak istiyorum.”

Kız omuz silkti. “Konuş o zaman. Seni durduran yok.”

Bitkince, “Çıkmanı söylüyor,” dedim.

İhtiyacım olan son şeydi bu ama yakın zamanda babama çektiirmedığım kalmamıştı ve herkes, ödeşmenin ne olduğunu bilirdi.

Kız kardeşim ayağa kalkarken alçak sesle, “Vlad bu seneki masraflarımı karşıladığı için şanslısın,” dedi.

“Ne?”

Babam, “Gretchen, git,” diye emir verdi.

Kardeşim söyleneni yaparak babamla ikimizi baş başa bıraktı. Babamın karşısındaki kanepeye çökerken, az önce çıktığım salonla bu oturma odasındaki farkları gördüm. Burada renkler daha açıktı ve şöminenin üzerine silahlar da barbarca kalkanlar da asılmamıştı. Kayısı ve krem rengi dekorla, üzerinde sinir bozucu, yağlı boya bir manzara tablosu olan beyaz şömineden hemen nefret ettim. Odada karmaşıklık, coşku, tutku yoktu...

Vlad’ın sahip olduğu hiçbir şey yoktu.

“Demek bu yıl Gretchen’in masraflarını o karşılıyor.” Vlad bana bunu elbette söylememişti. Düşünceli hareketlerinden nadiren söz ederdi. “Cömertçe davranmış.”

Babam etrafına imalı imalı baktı. “Buna parası yeter.”

“Gretchen’i hipnotize edip ona kendisiyle tanıştığını unutturabilir ve bir kuruş vermeden evine de bırakabilir-di,” dedim, sert bir sesle. “Haydi ama baba. Haklının hakkını yeme.”

O kır saçlı baş birden kalktı. “Yemiyorum. Adam seni sağ salım geri getireceğine söz verdi ve bunu yaptı. Tehlike geçtiğinde hayatımıza devam edebileceğimizi söylüyor ve ona inanıyorum. Ama seni rahat bırakmaya yanaşmıyordu ve şimdiki görünüşüne bakılırsa, niyetini gerçekleştirmiş.”

Ben yetişkin bir kadındım ama seks hayatımı babamla hiçbir zaman rahatça tartışabileceğimi sanmıyordum. Ama şu anda babamın endişelenmesini gerektiren bir şey yoktu.

“Düşündüğün gibi değil. Barışmadık.”

Babam dümdüz bir sesle, “Ona hâlâ âşkınsın,” dedi.

İç sesim, *Vlad’a göre öyle değil*, diyerek benimle alay etti. *Onun aslında var olmayan bir versiyonuna âşık olduğumu sanıyor.*

Derin bir nefes aldım. O sesi içimden çekip çıkarabilsem, verebildiğim kadar elektrik vererek aya gönderirdim. Ama böyle düşünmek beni, *Yüzüklerin Efendisi’*ndeki Gollum’dan bir gömlek üstün kılıyordu. Çok geçmeden kendi yansımamla kavga etmeye de başladım.

“Âşkın ne zaman bir şeyi çözdüğü görülmüş?” cevabını verdim.

Babam homurdandı. “Daha çok gençsin, bu kadar bıkkın olma.”

Kısa bir kahkaha atarak sağ elimi kaldırdım. “Bununla ne gördüğümü hatırlıyorsun, değil mi? Herkesin en büyük günahını görüyorum, o yüzden daha yirmi beş yaşında olmama rağmen uzun süredir genç değilim.”

Babam birkaç saniye boyunca konuşmadı. Sonunda başını olumlu anlamda salladı.

“Sanırım haklısın.”

Sonra öne eğildi ve sesini alçaltarak fısıldamaya başladı. “Ama bebeğim, Vlad’dan uzak durmalısın. Askeriyede geçirdiğim yıllarda birçok sert adamla tanıştım ama hiçbirinin gözlerine baktığımda korkmamıştım. *Onun* gözlerine baktığımda, biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi hissediyorum.”

Vlad’ın sıradan bir asker, paralı asker, diktatör ya da babamın onu kıyaslayabileceği herhangi bir şey olmadığına

bakılırsa, bu mantıklı bir tepkiydi. Vlad birçok bakımdan, tarihin aramızda dolaşan yabancı geçmişinin bir parçasıydı ama ben ona tek bir tepki veriyordum. Babamın duymak istediği son şeydi bu ama aynı zamanda gerçektir.

“Ben ona baktığımda öyle hissetmiyorum.”

Sonra yeni bir kararlılıkla ayağa kalktım. Vlad, Dracula’nın bütünüyle baş edemeyeceğim için, onun sahte bir versiyonunu sevdiğimi mi düşünüyordu? Ona -ve nefret ettiğim iç sesime- yanıldığını kanıtlayacaktım.

“İyi geceler baba. Yapmam gereken bir şey var.”

Vlad geri dönmüş olabilir diye içimden, aklıma gelen en sinir bozucu şarkıyı söylemeye başladım. Yapacağım şey riskli olabilirdi. Ama hayatım ne zaman riskli değildi ki? Hem, gücümü son iki kullanıştımda, yalnızca burnum kanamıştı. Ayrıca bugün Vlad’ın kanını içmiştim, bu da tehlikeyi azaltıyordu. Kısacası, ya şimdi ya hiçti.

Birinci kata ulaştığımda yemek odasını, kütüphaneyi ve müzik odasını geçerek genelde uzak durduğum bir odaya gittim. Benim deyişimle, Silah Odası.

Oda, kanlı yadigârlar bakımından zindandan geri kalmıyordu. Zincir zırhlar, demir zırhlar, uzun oyma bıçakları, tokmaklar, kalkanlar, mızraklar, yaylar ve sivri sopalarla doluydu. Çoğunun üzerinde çukurlar, lekeler ve kullanıldıklarına dair başka kanıtlar vardı. Onlara yakın olmak bile, bu nesnelerin içindeki izler bana uzanıyormuş gibi, sağ elimin karıncalanmasına sebep oluyordu. Buraya son gelişimde, sağ elimi vücuduma yapışık tutmuştum, çünkü

bu nesnelerin içinde barındırdığı kanlı hikâyeleri öğrenmek istemiyordum. Ama bu kez sağ elimi uzattım ve Vlad'ı sevmeyeceğimi düşündüğü bir adama dönüştüren olayları görmeye çalıştım. İlk dokunduğum şey, uzun bir mızraktı.

Mızrağımı kaldırdırken attığım nara, arkamdaki binlerce asker tarafından tekrarlandı. Sayımız yetersiz olsa da olmasa da, Wallachia'nın fethedilmesine izin vermektense ölürdük. Sonra atımı dik tepeden inmeye zorladım ve adamlarım beni takip ettiğinde, gök gürültüsüne benzer toynak sesleri duydum...

O imge solunca, elimi kalkana uzatarak metale kakılmış olan ejderha amblemine dokundum.

Gökyüzü bir ok bulutuyla kararmıştı. Kalkanımı kaldırıp hazırlandım; ölecek miyim, hayatta mı kalacağım, bunu görmeyi bekledim. Kalkanım sarsılmaz olduğunda ayağa kalktım. Kalkanımdan dışarı uğramış okları kılıcımın sert bir hareketiyle kestim. Sonra, alnımdan sel gibi akan kana rağmen sırttım. Daha ölmemiştım...

Kalbim bu savaş yankılarından ötürü hızla atmaya başlamıştı ama durmaya niyetim yoktu. Kalkandan sonra, şeytani görünümlü bir tokmağı okşadım.

Tahtımda oturuyor, içimde dolaşan öfkeyi hiçbir şekilde belli etmiyordum. Mehmed eski gardiyanlarımdan üçünü ulakları arasına katarak beni korkutacağını sanmıştı. Ama yanılıyordu.

"Dindarlığınız huzurumda sarıklarınızı çıkarmanıza engel oluyor, öyle mi?" diye tekrarladım. Sonra çocukluğumda bana işkence eden adamlara gülümsedim. "Sarıklarınızın

başında kalacağından emin olmanıza yardım edeyim. Tutun onları.”

Korumalarım adamları yakalarken ben de bir tokmakla birkaç uzun çivi aldım. Sonra, öfkem buz gibi bir kararlılığa dönüştü ve onların sarıklarını kafalarına çaktım. Üçüncüsü de cansız hâlde yere düştükten sonra, kanlı tokmağı dehşet içindeki ulağa fırlattım.

“Sultan’ın şartlarına cevabım budur.”

O anıdan bir başkasına öyle hızlı geçtim ki bu kez neye dokunduğumu bile anlayamadım. Geçmişten gelen başka görüntüler şimdiki zamana baskın çıkarken görüşüm bulanıldı. Önce gümrük, kahverengi saçlı bir kadın gördüm. Ama yüzünü görmeye çalıştığımda o yüz bulanıklaştı. Sonra, Vlad’ın kaldıramayacağını düşündüğü her şeyi görme kararlılığıyla başka bir şeye dokundum ve kadın yok oldu. Her yeni nesneyle, hayalet acılar ve duyguların pençesine düşüyordum; bunlar öyle hızlı ve şiddetli geliyorlardı ki gerçek olana odaklanamamaya başladım. Artık eski sevgilisine beslediği hisleri haklı çıkarmaya çalışan bir kadın değildim.

Ben Vladislav Basarab Dracul’dum; çocukken babamın yaptığı bir takastan ötürü cehennemvari bir siyasi hapse mahkûm edilmişim. Genç bir adamken de ülkem özgür kalsın diye birbiri ardına savaflara girdim ama soylu halkım, kilise, hatta kendi kardeşim bana ihanet etti. Sonra, bana atalık eden vampir tarafından terk edildim, yaptıklarımın ötürü benden kaçan bir kadın tarafından dul bırakıldım, sonra benim vasıtamla Wallachia’ya hükmetmek isteyen Mihaly

Szilagyı adlı bir vampir tarafından yine esir alındım. İhanet, acı ve ölüm hiç yanımdan ayrılmayan dostlarımdı ama beni yerle bir etmelerine izin vermeyecektim. Onları, düşmanları-mı yerle bir etmek için kullanacaktım.

“Leila!”

Vlad’ın sesini, çok uzaklardan geliyormuş gibi duydum. Beni tuttuğunu hissettim ama onu göremiyordum. Görüşüm kıpkırmızı kesilmişti.

Vlad adımı tekrar söyledi ama sesi daha da zayıf geliyordu. Çok geçmeden onu duyamaz, hissedemez oldum. İyi. Uyumaya çalıştığımı göremiyor muydu?

Boğazımdan aşağı bir şey döküldü ve bilincim geri döndü. Kırmızı bir sisin ardından, Vlad’ın yüzünü gördüm. Bileğini ağzıma bastırırken, kuvvetli kollarının bana sarıldığını hissettim.

Vlad, “Leila, beni duyabiliyor musun?” dedi ve cevap vermeme izin vermek için bileğini çekti.

Gözlerimi kırptırdım ama kırmızılık geçmedi. Sonra hâlâ elimde tuttuğum nesneyi Vlad’a verdim ve onun kadim görünüşlü bir taç olduğunu hayal meyal fark ettim.

“Yanılıyorsun,” diye fısıldadım. “Gerçek Vlad’ı seviyorum.”

Vlad cevap verdiyse bile, onu duymadım. Önce baş dönmesi, ardından kör edici bir acı, aklımı kasıp kavurdu, sonra hiçbir şey hissetmez oldum.

YİRMİ ÜÇ

HİÇ ETRAFINIZDA OLVUP BİTENLERİ PARÇA PAR-
ça duyacak kadar uyanık ama hiçbirine tepki ver-
meyecek kadar sersem oldunuz mu? Bana birkaç saat gibi
gelen bir süre boyunca, o tuhaf, yarı bilinçli hâlde kaldım;
Gretchen'ın, babamın, Vlad'ın, hatta Marty'nin sesini
parça parça duyuyordum. Bir noktada bağırma yarışına
girdiler ama her şey anlaşılır olduğu anda yine kendimi
kaybettim.

Şuuruma tekrar kavuştuğumda, iki şeyi belirgin bir bi-
çimde fark ettim: Kan kokusu ve davul sesleri. O koku ve
asap bozucu *ba-bum ba-bum* sesleri arasında uyumamın
imkânı yoktu, bu da hiç hoş değildi çünkü çok yorgundum.
Büyük bir isteksizlikle gözlerimi açtım ve parlak, bulanık
bir beyazlık, yukarıda da gümüş dallar gördüm.

“Davul çalmayı... Kesin,” dedim, hırıltılı bir sesle.

Karanlık bir şey, görüşümü doldurdu. Ancak birkaç kez
göz kırptırdıktan sonra, onun Vlad'ın yüzü olduğunu fark
edebildim. Vlad'ın sakalları gürleşmişti, saçları da tutam

tutamdı. Aynı bakımsız görünüşü bazı insanlarda bütün gece içtikten sonra fark etmiştim ama Vlad'ın tekilayla yaptığı savaşı kaybetmiş gibi görünmesi beni şaşırttı. O arada havayı kokladım –kan kokan, Vlad'dı, öyle mi? Ne olmuştu?

“Baba, Leila uyandı!”

Gretchen'in heyecan dolu bağırması havayı yardı. Davulların sesi de yükseldi. Orkestraya başka insanlar da katılmış gibi, tempoları birbirinin üzerine binmeye başladı. İnleyerek gözlerimi kapattım. *Lütfen biri şunları durdursun!*

“Çıkın, ikiniz de,” dedi Vlad. “Bu ona çok fazla geliyor.”

“O benim kızım, sen çık!” diye bağırırdı babam.

Babamın sesi, gözlerimi açmama sebep oldu. Hugh Dalton, sesini nadiren yükseltirdi. Hem kimse, orkestranın sıradan davullar yerine çelik davullar kullanmasına aldır-mıyor muydu?

Gözleri yeşil yeşil parlayan Vlad sertçe, “Hemen. Çıkın,” dedi.

Akıl kontrolü gücünü ailemin üzerinde kullandığı için sinirlenebilirdim ama üç şey daha bariz bir hâl aldı. Başta gümüş dallar olduğunu düşündüğüm şey serum direkle-riydi, ellerimde yeni kauçuk eldivenler vardı ve babamla Gretchen tek kelime etmeden odadan çıktıklarında, duyduğum tek davul sesinin göğsümün içinden geldiğini fark ettim.

“Ne oluyor?” dedim ve sesimin nasıl gürlediğini duyun-ca yüzümü ekşittim. “Hem, neden bir mezbahada, yerde

yuvarlanmış gibi görünüyorsun?” diye eklediğimde, fısılda-
ma teşebbüsüne rağmen sesimin yine çok yüksek çıkması
beni şoka uğrattı.

Vlad gözlerini bana dikti; yüzündeki, aileme yönelttiği
inatçı ifade, yerini ancak şefkatle karışık hiddet diyebilece-
ğim bir şeye bıraktı.

“Üstüm başım kan içinde çünkü kollarımda kan kay-
bından öldün ve daha üzerimi değiştirmedim.”

Ağzım açık kaldı. “Öldüm mü?” diye bağırdım.

Vlad’ın yüzünde kısacık bir tebessüm uçuştı.
“Bağırmyorsun. O kadar çok kanımı içtin ki duyuların
hassaslaştı. O yüzden, kalp atışının davul olduğunu düşün-
dün. Ailenin kalp atışları da sana başka davul sesleri gibi
geldi.”

Tekrar serum direklerine baktım. Birinden, içinde ber-
rak bir sıvı olan bir torba sarkıyordu. Ama diğerinde, yo-
ğun, kırmızı bir sıvı vardı.

“Bana hâlâ kanını mı veriyorsun?” diye sordum.

“Komadan daha yeni çıktın,” dedi Vlad sakince.

Hem ölmüş hem de komaya girmiştım, öyle mi? Bugün
daha da kötüleşebilir miydi?

Sesimi elimden geldiğince alçaltarak “Ne kadar zaman?”
diye sordum.

Vlad koltuğunda geriye yaslandı. Gözleri yanık bakırdan
pırıl pırıl zümrüt yeşiline dönüşürken koltuğun kolçağında
tempo tuttu.

“Komada mı kaldın? Üç gün. Altı dakika, kırk saniye
boyunca da ölüydün.”

Vlad'ın sesindeki öfkeyi duymak ya da bunun arkasındaki sebebi tahmin etmek için süper duyulara ihtiyacım yoktu.

“Vlad...”

“Sus.”

O kelime, şimdi çok dağınık bir hastane odasına benzediğini gördüğüm yerde yankılandı. Köşede, üzerinde yanık izleri olan bir defibrilatör vardı, tezgâha sıringalar saçılmıştı ve kapının yanında, yan yatmış bir EKG makinesi vardı.

“Bir daha güçlerini aşırı derecede kullanmak istediğinde, bunu hatırla,” diye devam etti Vlad, aynı sert sesle. “Seni diriltmek için ne gerekirse yaparım, o yüzden insanlığına değer veriyorsan, bunu bir daha yapma.”

Sonra ayağa kalktı, ben de kana bulanmış, kırıkmış ve son derece pis kokulu giysilerini görebildim. Ardından Vlad eğilip yanağını okşadı.

“Bunu neden yaptığına gelince,” dedi, daha alçak ve boğuk bir sesle, “onu iyileştğinde konuşacağız. Kan ve yatak istirahatıyla geçen bir gün daha yeterli olacaktır. Şimdi, bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor. Senin de başka bir ziyaretçin var.”

Marty, yüzünde hem iç rahatlığı hem mahcubiyet ifadesiyle kapıda belirdi.

“Hey, ufaklık.”

Vlad elini indirdi ve tek kelime daha etmeden çıkıp gitti. Kalmasını istiyordum ama muhtemelen düş almak ve üzerini değiştirmek istiyordu, ben de onu suçlayamazdım. Hem, sarılmam... Ve kendisinden açıklama talep etmem gereken biri vardı.

“Buraya gel Marty,” dedim ve bana bunu ona haykırmışım gibi gelmesine sebep olan şeyin, süpersonik işitme yetim olduğunu umdum.

Marty bana yaklaşıırken, boğazımda bir yumru belirdi. Onun tıknaz, bir yirmilik vücudunu ya da kabarık, siyah saçlarını bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım; Marty eğilip bana sarılabilmek için Vlad’ın koltuğunu kullandığında, gözümden akan yaşlara engel olamadım.

Marty ıslak yanağımı kurularak “Seni özledim ufaklık,” diye mırıldandı. “Sürekli ölümün eşiğine gelmeyi bırakabilir misin?”

“Diyene bak,” dedim, burnumu çekerek. “Ne oldu? Karavanı gördüm. Oradan kimse sağ çıkamazdı.”

Marty omzuma son kez pat pat vurduktan sonra, serum borularından sıyrılıp arkasına yaslandı.

“Haklısın ama ben patlama sırasında karavanda değildim. Son gösterimizden sonra, Dawn’la birlikte karavana yürüyordum. Sonra otoparkta, bir başına, bir kutu dolusu dondurmayı mideye indiren bir kadın gördüm.”

Dawn için üzülsem de gülmeye başladım. Marty’nin şeker tadına sahip kana duyduğu sevgiyi iyi bilirdim.

“O zaman, tatlı sevdan hayatını kurtardı.” Kahkaham kesildi; “Patlamadan sonra neden beni aramadın? Sana seslenip durdum ama gelmedin. Yalnızca Maximus geldi,” derken, sesimdeki incinmişliği saklayamadım.

Marty içini çekti. “Çekiç’in karavanında olduğunu biliyordum çünkü oraya girdiğini görmüştüm. Sonra patlama oldu...”

Marty'nin yüzü gerildi. "Elli metrelik bir alandaki her şey yok oldu. Kanını içtiğim kadın bunun iki katı uzaklıktaydı ama o bile yaralandı. Patlamanın seni öldüreceğini biliyordum ama yine de sana ulaşmaya çalıştım. Çekiç'in karavanına ulaşmadan, ısı derimi eritti, o yüzden geri dönmem gerekti. Sonra çılgınlık koptu... İnsanlar karavalarında hapis kalmışlardı ya da alev almış hâlde koşturuyorlardı. Seni kurtaramamıştım ama elimden geldiğince çok insan kurtarmaya çalıştım. Ambulanslar en ağır yaralıları götürdükten sonra oradan ayrıldım. Cesedini kazıp çıkarmalarını izlemeye dayanamazdım."

Son cümlede sesi çatladı. Marty'nin elini tuttum; yeni eldivenlerim bunu ona elektrik şoku vermeden yapabilme imkân verdiği için memnundum. "Sonra Vlad'ı aradın," diye sözünü bitirdim; parçaları birleştirmiştim.

Marty homurdandı. "Bu haberi iyi karşılamadı. Cesetleri nereye götürdüklerini öğrenmemi söyledi, sonra jetine atladı. Ona seni diriltmek için yeterince kalıntı bulamayacağını söyledim ama bana kulak asmadı."

"Diriltmek mi?" diye tekrarladım; sonra gerçek, kafama dank etti. Hortlaklar, bir insana vampir kanı içirip sonra o insanı öldürerek ve kalplerinin yerine hortlak kalbi koyularak yaratılırdı. Sürekli vampir kanı içtiğimden ve Vlad o sırada ateşe dayanıklı olduğumu bildiğinden, patlama beni paramparça etmezse, böyle bir dönüşümün mümkün olduğunun farkındaydı.

Rüyamda ona bağlandığımda, morgda yaptığı şey buydu! Cesedimi, sandığım gibi, yas tutmak ya da bö-

bürlenmek için görmek istememişti. Beni diriltmeye gelmişti.

Marty gerçeği anladığımı bilmediğinden, “Seni hortlak olarak diriltecekti,” dedi. Omuz silkti. “Görünüşün değişmeyecekti ama arada bir, *diğer* beyaz eti yemen gerekecekti.”

Açıkçası bu yeni bilgiden ötürü hâlâ afallamış hâldeydim. Vlad o kemikleri görür görmez, sağ olduğumu anlamış mıydı? Yoksa, onu gözetlediğimi *duyana* kadar bunu fark etmemiş miydi? En önemli soruysa şuydu: Beni diriltmek için jetiyle denizleri aşacak ve bir morga koşacak kadar umursuyorsa, onu terk ettiğimde neden o kadar umursamaz davranmıştı?

“... Solgun görünüyorsun Leila. Gideyim de biraz dinlen.”

Onu duydum ama Marty bundan önce her ne söylediysen, o kısım kayıptı.

“Üç gün uyudum; insan yorgun olmayacağımı sanır.”

Ama yorgundum. Yine de önce yapmam gereken birkaç şey vardı. “Babamla Gretchen’ı bulabilir misin? Vlad çıkmalarını emretti ama artık kalp atışlarına katlanabilirim.”

Seslerine de. Yalnızca, şu anda her şeyin kulağıma bağırması gibi geldiğini hatırlamam gerekecekti.

“Tabii.” Sonra Marty boğazını temizledi. “Bilmen gereken bir şey var. Kalbinin durmasına sebep olacak kadar kan kaybettiğinde, Vlad atardamarlarına borular soktu ve seni kendi kanıyla doldurdu. Sonra, kalbine şok vermeye çalışırken defibrilatörü kırdı. Bu da işe yaramasaydı ölmeyen

olarak uyanacaktın ve babanın onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.”

Gözlerimi kapattım. Yarı bilinçli hâlimde duyduğum bağırıtı yarışı o muydu? Vlad, *seni geri getirmek için ne gerekiyorsa yaparım*, demişti ve anlaşılan ciddi idi.

Böylesi de, beni itiraf ettiğinden daha fazla umursadığı anlamına geliyordu.

Bizim için hâlâ umut olabilir mi?

YİRMİ DÖRT

DOKTOR NATALIA ROMANOV, VLAD'IN EVDEKİ doktoruydu ve personelinin geri kalanının aksine, çok tatlıydı. Çoğunlukla vampirlerin yaşadığı bir evde, bir doktora çok iş düşemeyeceğini düşünerek ona şakayla karışık, bu yılki ilk hastası olup olmadığını sorduğumda, Natalia kan verebilecek kadar sağlıklı olduklarından emin olmak için Vlad'ın insanların hepsini gözetim altında tuttuğunu, ayrıca sinir ve kasların işleyişi konusunda uzman olduğundan, işkence seanslarına yardım ettiğini söyledi.

Eh, bu soruyu sorarak kendim kaşınmıştım.

Natalia gittikten sonra, babamla Gretchen tekrar beni görmeye geldiler. Vlad akıllarıyla oynadığı için onlardan özür diledim ama bu, babamı hiç yatıştırmadı. Gretchen'sa ne tuhaftır ki öfkeli den ziyade büyülenmiş görünüyordu.

"Gitmek istemiyordum ama bacaklarım beni yine de odadan çıkardı. Bana ne isterse yaptırabilirdi, değil mi?"

"Evet," dedim. Babamın yüzünün, cam parçaları yutmuş gibi gerilmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Sonra babam

çok alçak sesle, yeni süper duyularım olmasa asla duyamayacağım bir şey mırıldandı.

“Hayır, benim aklımı kontrol etmiyor. Her şeyden önce, içtiğim onca vampir kanı beni buna bağışık kılıyor. Ayrıca Vlad bunu yapabilse ayrılmazdık çünkü aramızdaki ilişkiden memnun olduğuma inanmamı sağlardı.”

Babam bana bakakaldı ve yüzündeki hayretin yerini kuşku aldı. “Beni duyabilmen, bu adamın senin için ne kadar tehlikeli olduğunu kanıtlıyor. Seni insan olmayan bir şeye dönüştürüyor. Onu terk etmek, şimdiye kadar verdiğin en akıllıca karardı.”

Gretchen omuz silkti. “Leila ölümün eşiğine geldiğinde neler yaptığını gördükten sonra, ablamın neden o adamla olduğunu anlamaya başlıyorum.” Sonra sesi sertleşti. “Cidden Leila. Bu ikinci oldu.”

Suçluluğun saldırısına uğrayınca gözlerimi kapattım. Evet, bu Gretchen’in beni ikinci kez ölümün eşiğinde görüşüydü ama on altı yaşındaki intihar girişiminin aksine, bu bir kazaydı. Gerçi, açtığı duygusal yaralar öncekinden az değildi. Birçok bakımdan, o elektrik direği olayı Gretchen’a da bana yaşattığı kadar kötü şeyler yaşatmıştı. Ama Gretchen, benim aksime, o kazadan hiç kazanç elde edememişti.

Gözlerimi açarak “Üzgünüm,” dedim.

Gretchen yine omuz silkerek bunun önemi yokmuş gibi davrandı. “Sevgilin senin olsun, terapi faturalarını da masraflarıma ekle.”

“O adamdan bir kuruş daha almayacaksın. Hem o artık Leila’nın sevgilisi değil.”

Babam ve yarbay sesi, genelde Gretchen'in ona derhâl itaat etmesini sağlardı ama bu kez, kardeşimin üzerinde zerre etkisi olmadı.

"Alacağım ve o, Leila'nın sevgilisi değilse, biri ona bunu söylemeli. Leila ölecek gibi olduğunda nasıl delirdi, gör-dün. Sonra Leila uyanıncaya kadar yanından ayrılmaya ya-naşmadı."

"Vlad üç gündür burada mı?" Şoka uğramıştım.

Gretchen başıyla onayladı. "Taş heykellerinden biri gibi, hiç kıpırdamadan."

Babam, Gretchen'a, kardeşim başka biri olsa, kesinlikle bir yumruğun takip edeceği bir bakış attı.

Babam dişlerini sıkarak "Bu kadarı yeter," dedi.

Sertçe, "Hayır, değil," diye karşılık verdim. "Gerçek hoşuna gitmiyor diye Gretchen'ı susturmaya hakkın yok. Vlad'la ne gibi sorunlar yaşamış olursak olalım, o en kötü ihtimalle, benim, senin ve Gretchen'ın hayatını birden çok kez kurtaran bir dostum. O yüzden, annemin dediği gibi, iyi bir şey söyleyemiyorsan..."

Taş gibi sert yüz ifadem, *o zaman kes sesini*, diye cümle-mi tamamladı.

Babam ayağa kalktı, incelen dudaklarını birbirine bastırarak topallaya topallaya kapıya yürüdü.

"Daha iyi olduğuna seviniyorum ama kardeşinin burada kalmasını istemiyorum. Ne kadar süslersen süsle, burası yürüyen ölülerle dolu bir yeraltı dünyası."

Cevap vermedim, çünkü öfkem, sonradan pişman olacağım bir şey söylememe sebep olacaktı. Beni ölmeyenlerin

kaçırmaya can attığı birine dönüştüren, kötü adamlar için şahane bir yem olduklarından ailemi tehlikenin içine atan bu yetenekleri ben istememiştim. Babam bunu biliyordu ama yine de beni suçluyordu.

Gretchen, konuşmadan önce, babamın çıkmasını bekledi.

“Vay be. Amma şirretlik ediyor.”

Bir kez olsun, kardeşimle ben tamamen aynı fikirdeydik.

YİRMİ BEŞ

GREŦHEN'İN DA YARDIMIYLA DÜŞ ALDIM; ÜÇ gündür komada olmenin ve kısa bir süreliğine can çekişmenin sonuçlarından kurtulduğuma seviniyordum. Sonra bir kâse çorba içtim ve biraz kestirdim; uyandığımda Doktor Romanov beni ziyaret etti, sonra Sandra, Joe ve arkadaş olduğum diğer insanlar yanıma uğradı. Akşam Marty'yle Gretchen tekrar geldi. Babam bile, serumumun damlayışını izlemekten başka yapacak bir şeyim olsun diye, yanıma uğrayıp kitap bıraktı ama en çok görmek istediğim kişi gelmedi.

Ertesi sabah Doktor Romanov, revirden çıkabilecek kadar iyileştiğimi bildirdi. Çok sevindim. Tuzlu su ve vampir kanı alırken, ufacık, penceresiz bir odada hapis kalmak vücudumu iyice iyileştirmiş olabilirdi ama aşırı uyarılmış beynim için işkence gibiydi. Vlad neden geri gelmemiştii? Komadayken üç gün yanımdan ayrılmamıştı ama şimdi daha iyi olduğum için, kapımın önünden geçmesine bile gerek yok muydu?

Belki yalnızca psişik silahını kaybetmekten korkmuştur, dedi iç sesim. Artık iyileştiğine göre, bir şeye ihtiyacı olana dek yanına gelmesine gerek yok.

Ona cevaben sertçe, *kes sesini*, dedim.

Vlad, döndüğümünden beri, tek bir nesneden bile izlenim almamı istememişti. Evet, o zamanın çoğunu baygın geçirmiştim ama bu, Vlad'ın benim için yalnızca yeteneklerimden ötürü endişelendiği anlamına gelmezdi. İğrenç iç sesim, istediği kadar zehirli şeyler fısıldayabilirdi. Böylesi, Vlad'la aramızda hâlâ yakıcı bir şey olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Vlad'ın son yirmi dört saattir benden neden uzak durduğuna gelince, bunu öğrenmeye niyetliydim.

Revirden çıktığımda yatak odama gittim. İçimde kalan elektriği, Vlad'ın penceremin dışına yerleştirdiği paratone-re akıttıktan sonra duş aldım. Sonra antika gardıroba gittim, kapıları açtım ve içeri bakakaldım.

Gardırop boştu. Tek bir askı bile kalmamıştı. Ardından şifonyere gittim ve her bir çekmeceyi artan bir hayretle açtım.

Tek bir parça giysi bile kalmamıştı. Banyodaki havlular ve bornoz olmasa, çıplak kalacaktım.

Bornozun kuşağını sıkıca bağladım ve kapının yanındaki uzun ipi çektim. İki dakika sonra kapıda, Oscar adlı, albino görünümlü vampir belirdi.

Oscar karşımda eğilerek "Size nasıl yardım edebilirim?" dedi.

"Bu odadaki giysilere ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

Bekledim ama Oscar hiçbir şey söylemedi, ben de dişlerimi sıkarak tekrar denedim.

“Giyisiler neden artık yerlerinde değil?”

Oscar gözlerini kırıştırdı. “Çünkü siz artık burada kalmıyorsunuz.”

Ne?

“Kalmıyor muyum?” Kısa süreliğine tekrar komaya girmiş ve onu yanlış duymuş olabilirim diye sözlerini tekrarladım.

Oscar yine eğilerek “Doğru,” dedi.

Vlad beni kovuyor muydu? Evet, gücümü gereğinden fazla kullandığım için kızgındı ama böyle sert bir tepki verdiğine inanamıyordum.

Seni gerçekten umursamadığımı söylemiştim, diye öttü iç sesim.

Kıçımı ye, diye kükredim ona.

“Vlad şu anda nerede?” diye sordum. Sesimin kulağıma ciyak ciyak gelmesinin, fazla hassas olan işitme gücümden ileri geldiğini umuyordum.

“Odasında.”

“Teşekkürler,” diye mırıldanarak Oscar’ın yanından geçtim, sonra sert adımlarla merdivene doğru yürüdüm. Ardından, kimseye teşhircilik yapmamak için, bornozumun alt kısmını tutarak yukarı çıktım.

Merdivenlerde yanımdan kimse geçmedi. Dördüncü kattaki, uzun, taş koridor da boştu. Çataldan sola dönerken, içten içe, yaklaşan kavgaya hazırlandım. Vlad’in bunu yapmasına izin vermeyecektim. Aramızda yarım kalan onca şey vardı.

Kapıyı çalmadan odasına girdim. Vlad kapısını asla kilitlemezdi ve bunun sebebi, muhtemelen, içeri izinsiz girenlerin ölümüne meydan okumalarıydı. Bense bu hafta bir kez ölmüştüm, o yüzden durmaya niyetim yoktu.

“Konuşmamız lazım,” dedi.

Neyse ki ışıkları yanıyordu; yani uyanık olmalıydı. Meseleyi çözmeye kararlıyım ama Vlad, uyandığında pek sevimli olmazdı. Kapıyı kapattım ve odayı gözlerimle taradım. Vlad’ın odası dört bölüme ayrılıyordu. Kanepesi ve duvarları tamamen kaplayan kitap raflarıyla, mini kütüphane dediğim yer; yatak odası; banyo ve Vlad’ın içine girilebilir dolabı.

Vlad o dolaptan, üzerinde pantolon ve fırtına bulutları renginde bir ceketle çıktı. Ham ipekten gömleği ve boynundan umursamaz bir zarafetle sarkan, daha kalın, uzun, ipek atkı da birkaç ton daha açık renkti. Onu, giyinmeyi bitiremeden yakalamış olmalıydım, çünkü ayakları çıplaktı ve bu, yürüyüşünü her zamankinden sessiz hâle getiriyordu.

Elimi kaldırdım. “Bir şey söylemeden önce, beni bir dinle.”

Onun buna razı olup olmadığına bakmadan söze devam ettim.

“Seni, *gerçek* seni tanıyorum ve Orta Çağ işkenceleri bölümünde yüksek lisans yapmış olduğun, ayrıca şefkat ya da şehvetin ötesinde herhangi bir şey hissettiğini itiraf etmeye yanaşmadığın için –bu arada, her psikiyatr, bunun bağlanma korkusundan ileri geldiğini söyler...” Tam burada derin bir nefes aldım. “Her yaptığın hoşuma gitmese de

seni yine de seviyorum Vlad. Hayali şövalyeyi değil, seni, ejderhayı seviyorum ve beni kovmana izin vermeyeceğim. Çünkü... Çünkü bence sen de beni seviyorsun.”

Fazla sözcük ve aralarındaki yetersiz oksijenden ötürü nefes nefese kalmıştım. Pek incelikli olmasa da hayli empatik konuşmam sırasında, Vlad bana doğru gelmeyi sürdürmüştü. Burnum tarçın, baharat ve is kokusuyla doldu. Vlad’ın, koku alma duyum geliştirilmeden önce fark etmediğim, doğal kokusu olmalıydı bu.

Vlad’a bakakaldım; onun akıl okuma yeteneğinin ben de olmasını diliyordum, çünkü yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Yüzünü taradıktan sonra anladığım tek şey, kısa sakallarının her zamanki boyuna kavuştuğu ve eriyik bakır gözlerinde zümrüt pırıltılarının olduğuydı.

Vlad sonunda, adını koyamadığım duygulardan kalınlaşmış bir sesle, “Haklısın,” dedi.

“Ne konuda? Aşırı işkence mi, bağlanma korkusu mu, yoksa diğer konuda mı?”

Vlad’ın tebessümü hem heyecan verici hem korkutucuydu –kırbaçlanıp da o acının hoşunuza gittiğini fark etmek gibi. Kalbimi hâlâ böylesine tehlikeli bir biçimde ellerinde tutan adama bakarken, vücudumda dolaşan ürpertiye bastıramadım.

“Hepsi.”

Vlad bunu söylerken beni tuttu, bir elini saçlarımın arasına sokarken, diğerini sırtıma koydu. Dudaklarını boynuma bastırduğunda, ellerinin sıcaklığının, dudaklarınıninkinin yanında hiç kaldığını fark ettim.

“Son kez birini sevdiğimde ne oldu, biliyor musun?”

Ağzını boynumdan çekmeden, öyle güç bastırılan bir yoğunlukla, hırlayarak söylemişti ki bunu, titreyişim ürpertiye dönüştü. Başımla onayladım.

“Hayır, bilmiyorsun.” Yine öldürücü bir hırıltı. “Yalnızca, onun nasıl öldüğünü biliyorsun. Sana onun nasıl yaşadığını da anlatayım. Korku içinde. Hareketlerim seni nasıl dehşete düşürüyorsa, onu da düşürürdü. Düşmanlarım seni istismar ettikleri gibi onu da ederd, o yüzden, kendisini çatımızdan aşağı atmasına sebep olan, yaklaşan bir ordudan fazlasıydı. Sebep, bendim.”

Köpek dişleri boğazıma değerken söylemişti bunu; sanki onunlayken hayatın ne kadar riskli olacağı yönünde gerçek bir örneğe ihtiyacım vardı. Ona cevaben, kollarımı kaldırıp boynuna doladım. Eldivenlerimi birer birer çıkardım. Sonra ellerimi onun saçlarının arasına daldırdım. Onu boynuma doğru çekerken, elektriğimin içine hücum etmesine göz yumdum.

“Ben, o değilim.”

Kararlı tonum ve sözcüklerin ağzımdan titreşimli bir biçimde çıkması, beni memnun etti. Vlad’ın o sözleri hem duymasını hem hissetmesini istiyordum.

“Sen hayatımda tanıdığım en korkutucu adamsın ama ben senden korkmuyorum. Düşmanlarına gelince, bırak gelsinler. Onların elinden daha önce sağ kurtuldum. Yine kurtulurum.”

Vlad’ın kahkahası boynumu okşadı. O kahkaha sıcaktı, sertti ve Vlad’ın vücudunu saran kumaşlardan daha ipek-

siydi. Sonra başını kaldırdı ve gözleri, beni büyülemişçesine benimkileri esir aldı.

“Korkmalısın. Hem de çok. Daha önce, aramızdaki ilişkinin bitmesini istersen gitmene izin vereceğimi söylemiştim. Ama Leila,” derken sesi derinleşti, “sana yalan söyledim.”

YİRMİ ALTI

SÖYLEDİKLERİ KULAĞA TEHDİT GİBİ GELİYORDU ama ben ağzıma sığmayan sırtışa engel olamadım.

“Bu, artık beni kovmaya çalışmadığın anlamına mı geliyor?”

Vlad döndü ve dolabının girişine baktı. “Bak.”

Ona soru sorar gibi baktıktan sonra dolaba gittim. Evet, hâlâ Marty’yle birlikte içinde yaşadığım karavanın ebadındaydı ve evet, hâlâ bir düğmeyle kıyafetlerini ileri geri hareket ettiren otomatik sistemin havalı olduğunu düşünüyordum. O hâlde ne...

Tam içimi çekerken, Vlad bana arkadan sarıldı.

“Bu, sorunu yanıtlıyor mu?”

Yanıtlıyordu ve Oscar’ın, “Artık burada kalmıyorsunuz,” sözlerini tamamen yanlış anlamıştım. Oscar’ın, Vlad’in evinden söz ettiğini sanmıştım. Oysa adam, o *odadan* söz ediyordu. Dolabımdaki ve şifonyerimdeki bütün giysiler buradaydı –bir zamanlar Vlad’in kravatlarının durduğu bölümde duran sütyenlere kadar.

Onun kız arkadaşıyken bile, burada hiçbir eşyam yoktu. Eşyalarım yandaki yatak odasında idi ve arada sırada orada uyurdum. Vlad beni geri istediğini daha açık söyleyemezdi ama her zamanki gibi, bir şeyi istediği için o şeyin onun olduğunu varsaymıştı.

İlişkimiz yürüyecekse, buna bir son vermeliydi.

İçimde çalkalanan duygulara ket vurmaya çalışarak döndüm. “Önce, benimle konuşmadan eşyalarımı odana taşıyamazsın. Ya ben daha ağırdan almak istiyorsam?”

Vlad alaycı alaycı soludu. “Sevdiğin erkeğin ben olduğumu kanıtlamak için neredeyse ölecektin ama bu sana aşırı geliyor, öyle mi?”

Çenemi kaldırdım. “Birini sevmek için tek bir insan yeter. Ama bir ilişkiyi sürdürmek için iki kişi gerekir. Tekrar deneyeceksek, her zaman senin istediğin olamaz Vlad.”

Vlad ellerini kollarımdan aşağı kaydırırken, bana haz dolu çığlıkları ve çelikten süzülen kanları düşündüren bir bakış attı. Sahiplenicilik, bu gözlerdekine kıyasla bir hiçti.

“Hiçbir şey denemek istemiyorum. Benimle evlenmeni istiyorum.”

Daha önce, şaşırdığımı sanıyordum. Şimdiyse şaşırmak kelimesinin ne anlama geldiğini gerçekten biliyordum. Birkaç saniye boyunca, Vlad’ı doğru duymadığıma inandım.

Vlad’ın tebessümünde yabanıllık vardı. “Aşk, feci bir zayıflıktır. Düşmanlarının eline kusursuz bir hedef verir, yargılarını bulandırır, seni pervasız kılar... Hem de en iyi ihtimalle.”

Elleri beni okşamaya devam ederek belimi buldu. İnce burnum, bu ellerin sıcaklığını hemen hiç azaltmıyordu.

“En kötü ihtimalle,” diye devam eden Vlad’ın sesi sertleşti, “seni mahveder. Kendimi bir daha aynı şeye açmak istememiştım, o yüzden evet, seni kendimden uzak tuttım. Bana eski sevgililerimin ettiğinden fazlasını ifade etmediğini kendime kanıtlamak için, beni terk etmene bile izin verdim. Sonra Martin aradı, bana öldürüldüğünü söyledi.”

Vlad beni, acı verecek kadar sıktıktan sonra bıraktı, ellerini iki yanında yumruk yaptı.

“O anda, hiçbir şey umurumda olmadı. Düşmanlarımı ezmek, insanlarımı korumak, modern bir erkek gibi davranmamı bekleyerek beni nasıl delirttiğın... Sanki beş yüz yıllık bir yaşamı, sırf sen istedin diye unutabilecektim.”

Son yorumu adil değildi ama buna sonradan değinecektim.

“Sonra morga gittim ve o kemiklerin sana ait olmadığını gördüm. Sesini kafamın içinde tekrar duydum.” Gözlerini kapattı. “Ve yine, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.”

Vlad gözlerini açarken dudak büktü. “Tabii sonra, seni öldürmeye çalışanın ben olduğumu sandığın için Maximus’la kaçtığını öğrendim. Bu beni öfkeliendirdi ama seni bulmakta kararlıydım. Sonunda seni bulduğumda beni eskisinden de çok delirttin ama son birkaç günde, bunun için çok geç olduğunu fark ettim.”

Vlad yüzümü avuçlarken, kalbimin matkap gibi bir ritimle atmasına sebep olan bir bakış attı.

“Seni seviyorum Leila ve başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Mutluluğun fiziksel bir his olabileceğini hiç bilmezdim ama beni tepeden tırnağa kaplayan dalgayı hayal etmiyordum. Boğazım sıkıştı, göğsüm kabardı, parmaklarım karıncalandı. O arada, ruhumda uzun süredir kırık olan bir parça, âdeta bir çatırtıyla yerine oturdu ve bunu fiziksel olarak hissetmemem de o da hissettiğim mutluluk kadar gerçek ve güçlüydü.

“Ben de seni seviyorum Vlad.”

Daha fazlasını söylemek isterdim ama ağzı benimkini öyle tutkulu bir öpücükle kavurdu ki nefes bile alamadım. Kafamdaki coşkulu, birbirine girmiş, *seniseviyorumsana ihtiyacımvarseni istiyorum* mantrasının ötesinde herhangi bir şey düşünmek bile zordu.

Vlad başını kaldırdı ve inanılmaz bir biçimde, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığımda beni durdurdu.

“Bunun için zamanımız yok,” diye mırıldandı.

Kulaklarıma inanamıyordum. “Yapman gereken daha önemli şeyler mi var?”

Benim yoktu. Aslında, göğüs uçlarım daha çok sertleşse, bornozumun kumaşı oralara sürtündüğü noktalarda delinirdi.

Vlad durumu değerlendirmek ister gibi aşağı baktı ve boğazından sert bir ses koptu.

“Daha önemli değil ama bu akşamki törene dek ikimiz de çok meşgul olacağız.”

“Tören mi? Ne töreni?”

Yüzünde beliren tebessüm, hem neşeli hem vahşiydi. “Düğün törenimiz.”

Bir an için, *bunların hepsi rüya*, diye düşündüm. Öyle olmalıydı, çünkü Vlad az önce, bu gece evleneceğimizi söylemiş olamazdı.

“Ben buna evet demedim.”

Vlad’ın tebessümü yok oldu. “Hayır mı diyorsun?”

“Hayır. Şey... Ha-hayır değil ama ş-şey de değil...”

Mantıklı konuşmadığımı biliyordum ama hissettiğim mutluluk, şok ve hayret, başımı döndürüyordu. Aynı anda, mantıklı tarafım, *kendine gel Leila*, diyordu. Bir kez daha kekelesem, sihirli bir biçimde, Güneyli bir on sekizinci yüzyıl güzeline dönüşecek, kendimi yelpazelerken, *bütün bunlar çok ani*, diye iç çekecektim.

İçimden kendimi sarstım ve söze tekrar başladım.

“Daha önce yüzüğü yanlış anlama olayımın ayrılmamıza yol açtığını biliyorum ama o zaman da dediğim gibi, sebep evlenme teklifi almak istemem değildi. Sebep, aşka açık olmanı istememdi.”

Vlad güldü, bu da cümlemi yarıda kesti. Çünkü duyduğum, Vlad’in şehvetli, alçak ya da küçümseyici, *üstünlüğümle seni alaya alıyorum* kahkahası değildi. Yeni bir kahkahaydı ve ona bir ad vermem gerekse, her yerinde, *şimdi aldın başına belayı* yazdığını söyledim.

“Sana âşık olduğumu fark etmemi sağladığında ne olacağını sandın? Seninle bir süre daha çıkmak isteyeceğimi mi? Nişanlanacağımızı mı?”

Vlad yine, tüylerimin, onun vücudunun sıcaklığına rağmen diken diken olmasına sebep olan bir kahkaha attı. Sonra kahkahası kesildi ve ağzı benimkinden yalnızca bir-

kaç milimetre ötede kalacak şekilde eğildi. “Seni bir an önce, tamamen benim kılmaktan daha azıyla yetinecekmişim gibi.”

Bana öyle yakındı ki yüz hatları bulanıklaşmıştı ama gözleri hiç parlamadığı kadar parlıyordu. Kendi gözlerimi kapattım ama hiçbir şey değişmedi. Göz kapaklarımın ardından, Vlad’ın gözlerini hâlâ görebiliyordum.

“Seninim,” diye fısıldadım; bu yalnızca bir beyan değildi. Bir sözdü.

Konuşurken ona sürtündüm; ellerinden fazlasının özlemini çekiyordum. Vlad beni yakıp kavuran birkaç saniye boyunca istediğimi yaptı ve beni öyle yoğun bir biçimde öptü ki dizlerim çözülür gibi oldu. Yine düğmelerini çözmeye başladığımda geri çekildi ve dudakları, şehvetli, gaddar bir tebessümle kıvrıldı.

“Benimle evlenmezsen olmaz.”

Ağzım açık kaldı. “Seksi şantaj malzemesi olarak mı kullanıyorsun?”

O tebessüm genişledi. “Hile yapmayacağımı sana kim söyledi?”

Dudaklarım kıpırdadı ama bu konu, şaka yapılmayacak kadar ciddiydi. “Seninle evlenmek istiyorum Vlad. Bu gece çok erken ama...”

“Neden?”

Sorusunda zerrece mizah yoktu. Gecikmeli olarak, onun ciddi olduğunu fark ettim. Durumu anlayınca, içimdeki Güneyli güzel yine yüzeye çıktı.

“Çünkü bütün bunlar çok ani!”

Scarlett O'Hara'nın bile küçümseyeceği bu patlamadan sonra, derdimi daha çok kelimeyle açıklamaya çalıştım.

“Düğünümüzün özel olmasını isterim. Gelinliğim yok, senin sağdıçın yok ve ev önündeki direkleri, çiçekler değil, cesetler süslüyor.”

“Çiçekler de sağdıçım gibi yolda, üç terzi sana hangi gelinliği istiyorsan onu dikmeye hazır ve cesetleri indirteceğim,” dedi Vlad, hiç duraksamadan.

Terziler beni bekliyorsa, çiçekler ve sağdıç da geliyorsa, Vlad bu gece evlenme konusunda yalnızca ciddi değildi. Planlamıştı bunu.

İçimde muazzam bir savaş başladı. Vlad'ı seviyordum ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyordum; bu konuda şüphem yoktu. Vlad'ın küstahlığı ve karmaşıklığı beni delirtecekti. Kazığa geçirme huyuna da hiçbir zaman alışamayacaktım; bu konuda da şüphem yoktu. Uzun bir nişanlılık dönemi, yukarıda sıraladıklarımı değiştirir miydi? Hayır ama, *aceleyle evlenenin pişman olacak bol vakti olur* deyişinin meşhur olmasının bir sebebi vardı...

Vlad, düşüncelerimi dinlerken gözlerini kıpmamış gibi, umursamaz bir sesle, “Gelin bedeli ödeme geleneğine de uyacağımı söylemiş miydin?” dedi. “Bu geleneği bilmiyor olabilirsin diye açıklıyorum. Gelin bedeli, damadın yeni eşine hediye vermesidir,” diye devam etti. “Hediye, damadın geline verdiği değeri göstermelidir. Benim için öyle değerlisin ki benden ne istersen iste, onu sana vermeye muktedirsem, o şey senin olacak.”

Açıklama yapmaya başladığında gerilmiştim, çünkü Vlad'ın parayla ilgili endişelerimi giderebileceğini düşünmesine güvenmiştim. Sonra Vlad, o son cümlemin sözcüklerini, şeytanın Havva'ya sunduğu elma gibi, pırıl pırıl parlayacak şekilde okşadı. Ne istediğimi düşünüyordu? Vlad bana âşıktı. En büyük dileğim buydu ve yakın zamanda, etrafında, "Paragöz Kız" şarkısını söylediğimi hatırlamıyordum...

Birden gerçek kafama dank etti. Ne istersem isteyeyim, onu bana vermeye muktedirse, verecekti. *Seni GADDAR, şeytan herif*, diye düşündüm; içim hem şaşkınlık hem hayranlıkla doluydu.

"Dur tahmin edeyim. Seninle evlenene dek ödeme yapmayacaksın, değil mi?"

Vlad'ın dudakları sinsice bir tebessümle kıvrıldı. "Doğru."

"Söz konusu istediğin bir şey olduğunda, hile yapmaktan gerçekten kaçınmıyorsun, değil mi?" diye fısıldadım.

Vlad'ın gözleri parladı. "Bir bilsen."

Hem bir söz hem de bir tehditti bu. Aynı şey içinde hem akıl almaz bir mutluluk umudu hem de geri alınamaz bir kalp kırıklığı riskini barındıran kararım için de geçerliydi.

İçimde çalkalanan duygulardan ötürü boğuklaşan sesimle, "Bana, benimle evlenmek istediğini söyledin," dedim. "Ama bana sormadın."

Vlad bunu muhtemelen fark etmemişti. Ona göre ikisi arasında pek bir fark yoktu ve bu, ilişkimizdeki birçok sorunun örneğiydi. İç sesim sertçe, *gördün mü, onunla ne bu*

gece ne de başka bir gece evlenebilirsin; ilişkinizin ömrü çok kısa, dedi.

Vlad gözlerini bana dikti. Bakır rengi, gözlerini kuşatarak bütün zümrüt zerrecikleri yok etti. Sonra, yüzünde yine aynı meydan okuma ve davet ifadesiyle, önümde yavaşça diz çöktü.

“Leila Dalton, tek gerçek aşkım, bana eşim olma şerefini bahşeder misin?”

Vlad’a sonunda diz çöktürmüş olabilirdim ama o birçok açıdan asla boyun eğmeyecekti. Onu sonsuza dek seveceğimi nasıl biliyorsam, bunu da öyle kesin bir biçimde biliyordum ve bu yüzden verecek tek bir cevabım vardı.

“Evet, Vlad, seninle evleneceğim. Bu gece.”

Nefret ettiğim iç sesim, daha önce hiç beni doğru yöne itmemişti. Şimdi de onu dinlemeye başlamak gibi bir niyetim yoktu.

YİRMİ YEDİ

ARTIK, VLAD'IN DÜP BENİ GÖRMEMEYE GELMEDİ-
ğinde neyle meşgul olduğunu biliyordum. Henüz
haberim olmayan bir düğün için hazırlanıyordu. Terziler,
çiçekler ve diğer konularda da şaka yapmamıştı. Personeli,
bulanıklaşacak kadar hızlı hareketlerle koşturuyor, etrafı
süslüyor, mutfakın yakınındaki kaosa bakılırsa, bir orduyu
besleyecek kadar yemek hazırlıyor, sağa sola yakınımızdaki
taşranın yakında bal mumu yokluğundan muzdarip olma-
sına sebep olacak kadar çok mum koyuyordu. Daha önce
tecrübe ettiğim buz gibi tavırların aksine, Vlad'ın personeli
şimdi sürekli gülümsüyordu ve bir kişi daha bana gülüm-
serse, kafamda sihirli bir biçimde bir tacın belirmesini bek-
leyecektim. Ama gelinlik seçmeden ya da acil yapılacaklar
listemdeki herhangi bir şeye başlamadan, ailemle konu-
şmam gerekiyordu. Aramda biyolojik bağ olmayan vampir
de dâhil, bütün ailemle.

Vlad, Goblen Odası'nda yanımda oturuyordu. Dev du-
var halılarına, Orta Çağ hayatı, savaşlar ve doğa imgeleri

dokunmuştu. Tavanda, goblenlerdeki manzaraları yansıtan oyma desenler vardı. Yaratıkları etki büyüleyiciydi ama ben o sırada babamın buna aldırıldığını sanmıyordum. Babam bana, insanların yüzünde infaz edilmelerinden hemen önce gördüğüm dehşetle bakıyordu.

“Onunla bu gece evleniyorsun, öyle mi?”

Gretchen bir kez olsun daha medeniydi. “Demek o yüzden herkes kızları ateşe verilmiş gibi koşturuyor.”

Marty dikkatli davranıyor, yüzünü ifadesiz tutuyordu ama pek de mutlu bakmayan gözlerini, bir bana, bir Vlad’a çeviriyordu.

Gretchen, “Ne aceleniz var?” diye sordu. Sonra karnıma baktı. “Hamile değilsin, değil mi?”

“Vampirler insanları hamile bırakamaz,” dedim.

Babamın yüzünden, rahatladığı anlaşıyordu ama benim duygularım birbiriyle çelişiyordu. Yeni yetmelik yıllarımdan beri, çocuğumun olamayacağını biliyordum. Hiçbir bebek benim yüksek voltajlı vücudumun içinde hayatta kalamazdı.

Sonra babamın yüzü sertleşti. “Bu feci hatayı yapman için sana onay vermemi bekleyemezsin.”

O sözler bana yönelikti ama cevap veren Vlad oldu.

“Sizden bunu isteyerek size hakaret etmem. İkimiz de sizin bu durumu onaylamadığınızı biliyoruz. Benim buna aldırmadığımı da biliyoruz. Önemli olan tek görüş, Leila’nınki. O da teklifime evet dedi.”

Babam önündeki gümüş servis tepsisindeki nesnelere hesapçı bir bakış attı. Vlad çekici bir tebessümle ona gülümsedi.

“Başarılı olamazsınız.”

Bir an için, ne olduğunu anlamadım. Sonra ağzım açık kaldı.

“Baba! Nişanlıma gümüş bir bıçakla saldırmayı düşünüyor olamazsın!”

Marty, babamın üzerine atıldı. “Hugh, sakinleşmen gerek,” diye mırıldanırken Vlad’a temkinli bakışlar attı. “Haydi, yürüyüşe çıkalım, olur mu?”

Vlad, çoğu insanın havadan sudan konuşurken kullanacağı bir ses tonuyla, “Gerek yok, onu öldürmeyeceğim,” dedi.

“Amma çarpık bir durum,” diye mırıldandı Gretchen. “Dracula, eniştem olacak.”

Ona kulak asmadım; hâlâ babama ters ters bakmakla meşguldüm.

“Bunun seni mutlu etmesini beklememiştım. Ama katil olmaya teşebbüs etmeni de beklememiştım. Yıllarca bir vampirle yaşadım, unuttun mu? Bizden o kadar da farklı değiller.”

“O vampir diye mi itiraz ettiğimi sanıyorsun?” dedi babam sertçe. “Marty’yle evlensen bunu onaylardım çünkü o iyi bir adam. Ama o...” Parmağını Vlad’a doğrulttu. “İyi bir adam değil.”

İçimi çektim. “Bahçedeki cesetleri gördün, değil mi?”

Babam alaycı alaycı soludu. “Sanki ondan önce bilmiyordum. Sana söyledim Leila, ben insan sarrafıyım ve Vlad’ın, şimdiye kadar tanıdığım en gaddar adam olduğundan hiç şüphem yok.”

“Haklısınız.”

Vlad rahat oturuşunu değiştirmemiş, yüzündeki kibar tebessüm de silinmemişti. Elini Gretchen ve Marty’ye doğru salladı.

“İkiniz de bu düğüne karşı değilsiniz; bizi yalnız bırakın.”

Gretchen ayağa kalkarken, elime yan yan baktı. “Hâlâ elmas yüzük yok. Zor kadını oynamazsan böyle olur ablacığım.”

Göz devirdim. “Gelinliği tasarlamama yardım etmek istiyorsan, yarım saat sonra kütüphanede buluşalım.”

Marty bana uzun uzun baktı. “Umarım ne yaptığını biliyorsundur ufaklık,” dedi. Sonra Gretchen’in peşinden, odadan çıktı.

Tekrar Vlad’a baktığımda, babamla ikisinin, gözlerini yarışırçasına birbirlerine diktiğini gördüm. Vlad’ın gözleri, normal, koyu bakır rengindeydi ama vampirlere özgü hipnotize etme gücünü kullanmazken bile, Hugh Dalton’ın hiç şansı yoktu.

“Baba, Vlad’la ilgili birtakım düşüncelerin var, biliyorum. Ama onu tanıdığında, eminim ki...” diye söze başladım ama Vlad’ın alçak sesli kahkahası sözümü kesti.

“Bunun yararı olmaz, çünkü baban haklı. Ben gaddar bir adamım ve hep öyleydim. İnsanken ve babanın yarı yaşındayken, etraftaki soyluları bir şölen için evime davet ettim. Daha ağızları doluyken hepsini katlettim ve bunu şahane bir akşam saydım.”

“Fazla bilgi veriyorsun,” diye mırıldandım.

Vlad bunu duymazdan gelerek babamın sert, mavi gözlerine baktı.

“Bilmediğiniz şu. Ben hiçbir zaman sebepsiz yere gaddarlık etmem. O soylular babama ihanet etmiş, kör edilip diri diri gömülmesine sebep olmuşlardı. Bazıları onu mezarına kendi elleriyle koymuştu ama yine de beni azımsadıklarından, korkusuzca evime geldiler. Siz beni azımsamıyorsunuz, bu da size saygı duymamın iki sebebinden biri.”

Sonra öne eğildi; yüzündeki tebessüm de soldu.

“Diğer sebepse, sadakat. Sahip olduğum serveti ve gücü gördünüz ama hiçbir zaman aklınıza bunları kendi yararınıza kılmak için kızlarınızı kullanmak gelmedi.”

“Buna sadakat denmez. Babalık denir,” dedi babam, sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Babam siyasi güvenlik için beni ve en küçük erkek kardeşimi, en büyük düşmanına sattı,” dedi Vlad, dümdüz bir sesle. “O zamandan bu yana geçen asırlarda çok daha kötüsünü gördüm. Kızlarınıza paradan, güçten, hatta bacağınızın iyileşmesinden -bunu yapabilirim- daha çok değer vermeniz sebebi, babalık değil. Bu sadakattir ve ona daha önce ihanet ettiğinizde verdiğiniz kayıptan ötürü, şimdi sadakatinizin daha sağlam olmasını bekliyorum.”

Hangisi beni daha büyük bir şoka uğratmıştı, bilmiyorum. Vlad’ın babamın sakat bacağına iyileştirebileceğini söylemesi mi, yoksa onun geçmişte zina yapışını yüzüne vurması mı? Vlad’ın o olaydan haberinin olmasının sebebi, annemin ölümünden ötürü hâlâ içimde taşıdığım suçluluktan. Anneme, babamın valizinde bulduğum, onun

suçluluğunu kanıtlayan mektuplardan söz etmiştim. Çünkü babamla birlikte Almanya'ya gidebilmek için beni antrenöründen ayırmak istemesine kızmıştım. On üç yaşındayken, Olimpik ekibe girmeyi, annemin kalbinin kırılmasından daha çok umursuyordum. Annem babamı terk edince, teyzemle birlikte kalmaya başladık ve annem orada devrilen elektrik direğine dokunduktan sonra bana yardım etmeye çalışırken öldü.

Babam da afallamış görünüyordu ama sonra ayağa kalktı ve bastonunu Vlad'a doğrulttu. "Ne cüretle?"

Konuşurken sesi öfkeden titriyordu. Vlad gözünü bile kırpmadı.

"Buna cüret ediyorum, çünkü aramızda yanlış anlaşılma olsun istemiyorum. Tam da düşündüğünüz gibi biriyim ama kızınızı seviyorum ve sevdiklerimi içimdeki bütün gaddarlıkla korurum. O gaddarlık da tahmin ettiğiniz gibi, takdire şayan."

Vlad susunca odaya sessizlik çöktü. Personeli bile telaşlı hazırlıklarına ara vermiş olmalıydı, çünkü yan odada yere bir iğne düşse duyardım. Ben içimden kendi kendimle tartışırken, babamın yüzü yumuşamadı.

Vlad, öldürdüğü insanlardan bahsetmeyebilirdi.

Neden? Bir Google araması aynı şeyi ortaya çıkarırdı.

Tamam ama babamın yasak ilişkisinden bahsetmesi...

Düşüncelerini belirtirken kaba mıydı? Kazıklı Vlad'dan söz ediyorsun. O genelde, düşüncelerini uzun bir direğin sivri ucuyla belirtir.

Evet ama ikisi aile olacaklarsa...

Vlad'ın kendi ailesinden söz edişini duydun mu? Erkek kardeşinin onu öldürmeye çalışmasından bahsetmedi bile.

Falan, filan. Korktuğum gibi, Gollum'a dönüşmüştüm.

Saniyeler geçtikten sonra söylediğimse şu oldu:

“Kızgın olduğun için seni suçlamıyorum baba. Benim kızım, bana ölmeyen Karanlıklar Prensi'yle evleneceğini söylese ben de kudururdum. Bu durumdan hoşlanman ya da evliliğimizi onaylayan gerekmiyor ama beni durduramazsın ve umarım...” Birden boğazımda beliren yumruyu gevşetmek için yutkundum. “Umarım düğünüme gelirsin.”

Sonra babamın yanına gidip yanağını öptüm ve odadan çıktım. Babam, Gretchen ve Marty ne yapmaya karar verirlerse versinler, hazırlanmam gereken bir düğün vardı.

YİRMİ SEKİZ

BİR ПОКІТАДА РЎYAДАП VYAПACAĞIMDAП emindim. Ben, düğünü için peri anne çabukluğuyla elde işlenmiş muhteşem bir elbisesi olan kız değildim. Ben, onu daha doğru düzgün tanıyamadan annesini kaybetmiş kızdım. Hayalleri yerle bir olmuş, ailesinin kalbinde kırgınlıklar olan, kimseye o kişinin hayatını riske atmadan dokunamayan, yeteneklerinin onu yeniden yaşamaya zorladığı günahların karanlığında boğulan kız.

Ama aynadaki kız, ona benzemiyordu. Gelinliğimin krem rengi korsesi, yukarıda iki kat olarak mütevazı vücut hatlarımı göze daha hoş gösteriyordu. Onun altındaki çok katmanlı şifon eteğe, danteller ve minicik kum incileri işlenmişti. Dantel bolero ceket, dekoltemi açıkta bırakıyordu ama boynumla omzumu sardıktan sonra, örümcek ağı inceliğinde, elbise kollarına dönüşüyordu. O kollar parmaklarıma dek uzanıyor, işlemeleri uzun, zikzak şeklindeki yara izimi saklıyordu. Saçlarım yukarıda toplanmış, topuzun altına elmas kakmalı bir toka takılmıştı. O toka

da yere kadar uzanan, yine inci işlemeli duvağını tutuyordu. Makyajıma son birkaç rötuş gerekebilir diye, şimdilik duvağın ön kısmı arkaya atılmıştı.

Hayır, aynadaki kız, yalnızlık, dışlanmışlık hissediyor, insanların birbirlerine yaptıkları en kötü şeylerin imgelelerini görüp işkence çekiyor gibi değildi. Mutlu görünüyordu. Hatta onu gören, *şanslı* kelimesini bile kullanabilirdi. Onun ben olduğumu kavramakta güçlük çekmem şaşırtıcı mıydı?

Gretchen aynadaki yansımada belirdi. “Yemin ederken, ağlamayı aklından bile geçirme. Makyajın mahvolur.”

Kardeşimin sesi bu gerçek dışı koşullara gerçeklik katmıştı ama bunun sakıncası yoktu. Kardeşim buradaydı. Ben giysem yaratıcı ve hileli bir tasarıma gerek duyacağım, yuvarlak hatlarını vurgulayan, askısız, ametist rengi, saten bir elbise giymişti. Omuz hizasındaki siyah saçları yukarıda toplanmış, ona sofistike bir görünüm katmıştı; koyu renk göz makyajıysa, yirmi iki yaşından büyük görünmesini sağlıyordu.

“Harikulade görünüyorsun,” dedim ona.

Gretchen’in sesi yumuşadı. “Hayır. Asıl sen harikulade görünüyorsun.”

Sonra bana sarılarak şoka uğramama yol açtı. Saç spreyi ve vücut kreminin altından, onun limon ve deniz köpüğüne benzeyen kokusunu aldım. O kokuyu içime çekerken, ikisi ne zaman burnuma gelse, aklıma kardeşimin geleceğini anladım.

Gretchen alaycı alaycı soluyarak beni bıraktı.

“Az önce beni *kokladın* mı sen?”

Mahcup mahcup başımı salladım. “Vlad’ın bana verdiği kan, iştme dışındaki duyularımı da hassaslaştırdı.”

Gretchen yine soludu. “Her geçen gün daha da tuhaflaşıyorsun, biliyorsun, değil mi?” Sonra etrafına baktı ama üç dâhi terzi gitmişti. “Eee, güzel kokuyor muyum? İnsan burada yalvarsa da rüşvet verse de hırsızlık etse de parfüm bulamıyor.”

Hiperaktif koklama duyusuna sahip olan insanlar dolu bir evde mi? Doğrusu bundan hiç şüphem yoktu. Parfüm, vampirler için biber gazı gibi olmalıydı.

“İyi kokuyorsun,” diyerek kardeşimi temin ettim.

Kapı tıklatıldı. Gretchen gidip kapıyı açtığı anda, Marty’nin geldiğini gördüm. Üzerinde siyah bir smokin vardı ve yeni dikilmiş olmalıydı. Çünkü Marty’nin önceden smokini yoktu ve bu, üzerine tam uymuştu. Kabarık favorileri düzgünce kesilmişti, gür siyah saçlarıysa geriye yatırılmış, resmi görünüşüne asilik katmıştı.

“Vakit geldi,” dedi Marty. Sonra gözlerini bana dikti. “Vay be ufaklık.” Ardından aceleyle, “İkiniz de,” diye ekledi.

Marty elbisemin tamamını görebilsin diye, kuyruğuna basmamaya dikkat ederek döndüm. “Sinead, Frances ve Bertrice’in bunu altı saatte diktiğine hâlâ inanamıyorum. O vampirler öyle hızlı dikiş diktiler ki ipler neredeyse alev alacaktı.”

Marty’nin arkasında başka biri belirince sustum. Hugh Dalton’ın üzerinde de smokin vardı ve kır saçları yeni kesil-

mişti. Yüzündeki kırışıklıklar daha derin görünüyordu ama önceden incecik olan dudakları, bana bakarken biraz olsun yumuşadı.

“Bu konuda düşüncem ne olursa olsun Leila, sen benim kızımsın. O yüzden, o mihraba yalnız yürümeyeceksin.”

Güçlkle yutkundum. Gretchen, “Göz makyajı,” diye tısladı ve bana dirsek attı ama onun gözleri de parlamaya başlamıştı. Ailecek bir şey yapmayalı epeyce zaman olmuştu.

Marty, Gretchen’in kolunu tuttu. “Gel güzelim. Sana nereye gideceğimizi göstereyim.”

Gretchen saçını son kez yokladı, sonra bana öpücük yolladı. “Birazdan görüşürüz abla.”

İkisi çıktı. Babam gözlerini benden ayırmadı. Sonra, bana göre derinlerden gelen bir sesle göğüs geçirdi.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Hiç titremeyen bir sesle, “Eminim,” dedim.

Babam kolumu tuttu. Yeni akımsavar fildişi eldivenlerim yalnızca bileklerime geldiği için, babamı elektrik çarptı. Ama babam, yüzünü buruşturduğunu gergin bir tebessümle sakladı.

“Bunu söyleyeceğinden korkuyordum.”

Üçüncü katı güçlkle tanıdım. Normal mobilyalar gitmiş, koyu renk duvarlar da beyaz ipekle süslenmişti. Tavandan da ipek örtüler sarkıyor, zarif bir çadır etkisi yaratıyordu. Koridorda, etraflarına çiçekler sarılmış, beyaz, taş meşaleler, onların arasında da cilalı kalkanlar vardı. Ateş ışığı o

kalkanlara vuruyor ve yansıyor, bütün koridoru altın bir ışıltıyla dolduruyordu. Yakın zamanda hassaslaşmış burnuma gelen koku, havayı ağırlaştırmış ve tatlılaştırmıştı. O koridordan geçmek, sihirli bir tünelde yürümek gibiydi.

Marty'yle Gretchen ana kapılardan balo salonuna girdi. Babamla ikimiz onları takip ettik ve kapıda belirdiğimizde, org müziği yükselerek şaşkın iç çekişimi bastırdı.

Nefesimi kesen, balo odasının yeni görünüşü değildi; gerçi muazzam beyaz gül sütunları ve koca koca antika avizelerden oluşan koridor, odayı gotik bir rüya alemine dönüştürmüştü. Bütün yüzler bize doğru döndü. Orada iki bin kişi olmalıydı; siyah smokin denizini, ara ara, kadınların gece kıyafetlerinin renkleri bölüyordu.

Vlad bütün şehri mi davet etmiş, diye düşündüm hayretle.

Damadı gördüğümde, bu düşünce yok oldu. Vlad, yükseltilmiş, beyaz bir platformun üzerinde duruyordu. Birkaç metre üzerinde de birbirine dolanmış demir sarmışıklardan oluşan bir çatı vardı. Vlad'ın üzerinde smokin yoktu. İnsanların arasına karışmayı zaten oldum olası sevmezdi. Vlad'ın abanoz siyahı ceketinin omuzlarında, bana kralların resmi törenlerde giydiklerini hatırlatan kalın örgüler vardı. Ceketini boynuna dek iliklenmiş, yüksek yaka, kuvvetli, şekilli çenesini ortaya çıkarmıştı. Pantolonu da siyahtı ama omuzlarına atılmış, ayaklarına dek inen pelerin kızıldı. Pelerinin kenarları kürklüydü. Geniş, altın bir pelerinle kapanıyor, ortasından Vlad'ın yumruğu ebadında, altın ve oltudan yapılma bir madalyon sarkıyordu.

Kısacası, Vlad muhteşem görünüyordu.

Mihraba yürürken başka kimseyi fark edemedim. Babamın elinin baskısı bile yok olmuştu. Vlad'ın saçları tamamen geriye taranmış, alnındaki belli belirsiz, saçsız V şekli ortaya çıkmıştı. O koyu renk saçların yokluğu, Vlad'ın ince yüz hatlarını, gür kaşlarını ve çıkık elmacık kemiklerini daha da çarpıcı kılmıştı; bakır rengi gözleriye, ta içimi görür gibiydi.

O gözler sessizce, *bana gel*, diyordu. Reddetmek istesem bile, direnebileceğimi sanmıyordum.

Ben mihraptan altı metre kadar ötedeyken, alevler demir sarmaşığa tırmandı, birbirine dolanmış dallara tamamen dolandı. Babam durdu ve beni daha sıkı tutup yürümeme engel olmaya çalıştı.

“Leila...”

“Sorun yok,” dedim. Vlad yakınlardayken, ateşten hiç korkmazdım.

Sonra kolumun, babamın elinden kaymasına izin verdim ve o son birkaç metreyi yalnız yürüdüm. Sarmaşıklı çatı alev alev yanmayı sürdürüyordu ama yere tek bir başıboş kıvılcım bile düşmüyordu. Platforma tırmanıp Vlad'ın elini tuttuğumda, demir, alevlerin şiddetinden hafiflemiş, üzerimizdeki metal çatı, eriyik altına dönüşmüş gibi görünmeye başlamıştı.

O anı hiç unutmayacağım desem, hissettiklerimi azımsamış olurum.

Gözlerim öyle kamaşmıştı ki platformun arkasında da merdiven olduğunu fark etmem bir iki saniyemi aldı.

Üzerinde uzun, beyaz bir cüppe olan kır saçlı bir adam, platforma tırmandı. Sonra Latince bir şeyler söyleyerek haç çıkardı. İşi bittiğinde, herkes neredeyse aynı anda oturdu. O tür bir koordinasyon söz konusu olduğuna göre, konuklarımızın çoğu vampir demekti.

Aklımdan, *bu kadar arkadaşın olduğunu hiç bilmiyordum*, cümlesi geçti ama sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettim.

Vlad'ın dudakları kıpırdadı. Sonra peder (nikâh memuru?) İngilizce konuşmaya başladı, ben de sonunda onu anlayabildim.

Adam ağır bir İtalyan aksanıyla, “Muhterem dostlar,” dedi. “Bu erkekle bu kadının kutsal evlilik bağıyla birbirine bağlanışına tanıklık etmek için buradayız.”

Yeteneklerim sayesinde, birçok düğünü yeniden yaşamıştım. Aynı zamanda, etmek üzere olduğumuz yemini bozma ihtimalimizin yüzde elli olduğunu bilecek kadar çok boşanma görmüştüm ama bu, gözümü korkutmuyordu. Daha önce bundan kötü ihtimallerle yüzleşmiştim ve Vlad savaşıma değermişti.

Vlad bunun üzerine gülümsedi. Bilmiş, meydan okuyan ve... Çok seksi bir tebessümdü.

“Savaşımak yok,” diye mırıldandı. “Artık sonsuza dek beraberiz. Bu ilk tören, yalnızca senin ve başka herkesin bunu öğrenmesi için.”

İlk tören mi, diye düşünüp merakla kapıldım ama sonra nikâh memuru, “Yüzükleri alabilir miyim?” dedi, ben de donakaldım. Bugün onca şey halletmemiz gerektiğinden,

yüzüklerimizin olmadığını unutmuştum. Şimdi ne olacaktı?

Gretchen, Mencheres'in eşliğinde platforma tırmanarak beni şaşırttı. Uzun saçlı, Mısırlı vampir, Vlad'ın sağdııcı olsa gerekti. Vlad'a bir şey verdi, kardeşim de buketimi alıp benim elime bir şey tutuşturdu.

Aşağı baktığımda, birbirine dolanan iki altın banttın oluşan, sıra dışı görünümlü yüzüğü görüp rahatladım. Sonra Vlad'ın kapalı parmaklarına bakarak meraklandım. O bana ne tür bir yüzük almıştı?

Nikâh memuru, "Yüzüğü gelinin parmağına takın," dedi. "Sen, Vladislav Basarab, Leila Dalton'ı eşin olarak kabul ediyor musun?"

Vlad'ın parmağıma taktığı geniş, altın yüzüğü gördüğümde, kelimeler bulanıklaşarak parazite dönüştü; yüzüğün yüzeyine mücevher kakmalı bir ejderha işlenmişti. Vlad'ın bana, bunun kopya olmadığını söylemesi gerekmiyordu. Yüzüğün, onu benden önce takan, aralarına Vlad'ın da dâhil olduğu kadim prenslerin özleriyle nabız gibi attığını hissedebiliyordum.

Vlad bana sıradan bir elmas yüzük vermemişti. O bana, Dracul soyunun, parmağıma uyacak şekilde daraltılmış kraliyet mührünü vermişti.

Nikâh memurunun sözlerini bitirdiğini duymadım ama Vlad önce İngilizce, sonra Romence, "Evet," dedi. Seyircilerden derhâl kopan kükreyiş, beni irkilterek şoktan kurtardı. Tezahüratların, ikimiz de evet dedikten sonra yapılması gerekmiyor muydu?

Sonra sıra bana geldi, ben de Vlad'ı sonsuza dek sevip sayacağıma, onun değerini bileceğime yemin ederken, yüzüğü onun parmağına taktım. Benim sözüm bittikten sonra kimse kükremedi. Nikâh memuru, evlenmemize karşı çıkan biri varsa, onun ya şimdi konuşması ya da sonsuza dek susması gerektiğini söylediğinde, odaya tamamen sessizlik çöktü.

Neyse ki babam da Marty de bir şey söylemedi. Yoksa salondaki damat tarafı onları hemen oracıkta, "sonsuza dek" susturabilirdi.

Sonra, hiçbir zaman duyacağımı düşünmediğim kelimeler -karı koca- duydum ve hiçbir zaman unutmayacağım, ruhumu kavuran bir öpücük tecrübe ettim.

O anda, tezahüratlar sağır ediciydi.

YİRMİ DOKUZ

TEBRİKLERİ KABUL EDERKEN, KOPUKLARIN YÜZ-
de doksan beşinin kim olduğunu öğrendim. Vlad'ın
soyunun birinci nesil üyeleri. Yani onun bizzat vampir yap-
tığı kişiler. Görünüşe bakılırsa, Vlad'ın soyu öyle uzundu
ki dev evi bile, soyuna mensup vampirlerin, vampire dö-
nüştürdüğü kişileri içine alamazdı. Çeşitli aksanlarına ba-
kılırsa, Vlad'ın ölmeyen çocukları dünyanın dört bir ucun-
dan geliyordu. Gece buraya koşmak için, bütün işlerini bir
kenara bırakmış olmalıydı.

Ama tabii, gelmemeye korkmuş da olabilirlerdi. Vlad'ın,
bu düşünüyü kaçırma bahanesi olarak, *evde takılıyordum*'u
kabul edeceğini hiç sanmıyordum.

Çok sayıda konuk olması, nikâhtan sonraki üç saa-
ti eldivenli elimi öptürerek ve asla hatırlayamayacağım
isimler dinleyerek geçirmem anlamına geliyordu. Ondan
sonraki bir saatte, artıklarıyla yakındaki şehri günlerce
doyurabilecek bir şöledeki yemeklerin tadına baktım.
Sonra herkes kadeh kaldırmaya başladı. Öyle ki; ya as-

linda içmezken içiyor gibi yapacak ya kendi düğünümde kafayı bulacaktım.

Gretchen'insa öyle endişeleri yoktu. Kıkırdama aşamasını geçmiş, "Oda mı dönüyor, yoksa benim başım mı," aşamasına gelmişti. Babam ondan hiç uzaklaşmıyor, Gretchen'a iki kez bakan bütün ölmeyen erkekleri ters ters süzüyordu. Kadeh kaldırmayı teklif etmemişti ama hâlâ buradaydı.

Dev saat gecenin ikisini çaldığında, Vlad ayağa kalkıp bana elini uzattı. O eli tuttum ve bunu takip eden teza-hüratlara şaşırdım. *Bize müsaade*, sinyali miydi bu? Öyle olduğunu umuyordum. Enerjim azalmaya başlıyordu ve düğün ne kadar çarpıcı, ne kadar muhteşem olsa da onun son zerrelerini burada harcamak istemiyordum.

Vlad alçak sesle güldü. "Güven bana, öyle olmayacak."

Sonra, yine tezahüratlar ve bilmiş kahkahalar eşliğinde beni kollarına aldı. Balo odasından çıkıp merdivenleri tırmanmadan önce, veda etme vakti bile bulamadım. Koridorda gözlerimin bulanmasına sebep olacak bir hızla hareket ettikten sonra, kapının arkamızdan kararlı bir biçimde kapandığını duydum.

Birini beş saniyeden kısa sürede yüz metre öteye taşıyan ben değildim ama kalbim yine de küt küt atmaya başladı. Vlad az önceki hızının tersine, beni ayağa bırakırken, vücudumun işkence edici bir yavaşlıkla, santim santim onunkine sürtünmesine izin verdi. O sırada bana, kelimelerin o bakışa kıyasla çok önemsiz görünmesine sebep olan bir yoğunlukla bakıyordu.

Bir kat altımızda, doğaüstü işitme yetisine sahip binlerce insan olduğunu unuttum. Bir yerlerde, dışı bir vampirle başka müstakbel katillerin, hayatta olduğumu ve Vlad'la evlendiğimi duymaları umurumda değildi. Vlad'ın bakışının ağırlığı altında, ikimiz dışındaki bütün düşünceler solup gitti.

Vlad muhteşem kızıl pelerininin açılmasını önleyen altın zinciri çözdü. Pelerin boğuk bir gümbürtüyle yere düştü. Ben de duvağımın bağlı olduğu tokayı çıkardım ve saçımın topuzunu çözdüm. Saçlarım omuzlarıma dökülürken, köpük beyazlığındaki dantel de ayağımın dibine düştü.

Vlad ellerini koyu renk saçlarımın arasına soktuktan sonra, aşağı indirip sırtımdaki gizli kopçaları çözmeye başladı. *Dantel ve şifonun yerini, Vlad'ın parmaklarının* kavurucu dokunuşu alınca derin bir nefes aldım. Sonra Vlad'ın ceketinin düğmelerini çözmek istedim ama eldivenlerim çok kalındı. Eldivenleri çıkardım. Ama onlarla birlikte çıkan yüzüğü, benden önce Vlad yakaladı. Yüzüğü çıplak parmağıma takarken, gözlerinde yeşil pırıltılar belirdi.

Sonra elini göğsünde dolaştırdı ve düğmeleri, sihirle açılmış gibi tek tek çözüldü. Altındaki gömleği ancak bir saniye görebildim; sonra o da yok oldu ve Vlad'ın belden yukarısı çıplak kaldı. Hafif siyah kıllı ve çok sayıda yara iziyle kaplı, kaslı göğsünü tadına vara vara izledim. Vlad, neyse öyle görünüyordu: Kendinden daha zayıf erkekleri öldürecek savaşları binbir güçlkle kazanmış bir savaşçı. Çıplakken buram buram erkeksiliği ve içten gelen tehlike-

liliği azalmak bir yana, artıyordu; ben de başka türlü olmasını istemezdim. Uzanıp onun sert, sıcak tenine dokunurken, boğazımdan bir inilti koptu.

Vlad gelinliğimi omuzlarımdan, giysisinin kollarını da kollarımdan aşağı kaydırıp, böylece büstiyerim, külotum ve ipek çoraplarımla kaldım. Çıplak bile değildim ama gözlerini üzerimde dolaştırdığında, kendimi hiç hissetmediğim kadar çıplak hissettim. Vlad sanki tenimin ötesine, ruhumun kimseyle paylaşmadığım yerlerine bakıyordu ve o birkaç saniyede, o yerleri sahipleniyordu.

Ben de ona aynı sahiplenicilikle baktım. Ne yapmış olursa olsun, daha önce nasıl biri olursa olsun, gelecekte nasıl biri olacak olursa olsun, o benimdi. Kalbinin bazı kısımları hâlâ kalkanların ardındaysa, onları yıkacak ya da patlatıp açacaktım. Vlad'a sessizce, *bana her şeyimle sahip olabilirsin, dedim, ama karşılığında ben de seni her şeyinle istiyorum.*

Vlad'ın tebessümü hem şehvetli hem kışkırtıcıydı; bu sözü tutmam için bana meydan okuyordu. Sonra beni kollarına aldı, çıplak teni vücuduma sıcaklık şok dalgaları gönderdi. Beni havaya kaldırdı, yere düşen elbiseyi ayağıyla itip dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Tadı, şampanya ve dilini köpek dişiyle delerek çıkardığı kan gibiydi. Ardından benim dilimi deldi ve ani bir acı hissettim. Ama kanı, dilimi neredeyse hemen iyileştirdi. Bakır tadı arttı ama içgüdüsel bir tepkiyle geri çekildiğimde, Vlad beni daha sıkı tuttu.

"Ben *her şeyin*, birbirimizin kanını paylaşmayı da içerdiğini sanıyordum."

Şimdiden yeminimi sınamaya başlamıştı. Ben de bundan azını beklemiyordum ama teslim bayrağını sallayacağını sanıyorsa yanılıyordu.

“Kendini hiç tutma.”

Benimkilere dayalı dudaklarıyla gülümsediğini hissettim. “Tutmaya niyetim yok.”

Sonra beni kucağına aldı ve yatağa değil, şömineye doğru yürüdü. Beni şöminenin önündeki kalın postun üzerine yatırdı, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarırken de gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı.

Ben de Vlad’ın pantolonuna uzandım ama o ellerimi tutup başımın üzerine kaldırdı ve büstiyerimin kopçalarını çözdü. Büstiyer yere düşüp de üzerimde külotumdan başka bir şey kalmayınca, nefesim hızlanmaya başladı. Vlad’ın gözlerindeki açlık, göğüs uçlarımın sertleşmesine sebep oldu ve gözlerini daha aşağı çevirdiğinde, neredeyse kanımın da onu takip eder gibi aşağı hücum ettiğini hissettim. Arzu, Vlad’ın dokunmasını istediğim her yerimi kabartırken, kasıklarım, kendi nabızlarıyla atar gibiydi. Vlad’ı içimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir saniye daha beklemek istemiyordum.

Vlad’ı üzerime çekmeye çalıştım ama o bileklerimi daha sıkı tuttu. “Daha değil.”

Ben onunla aynı fikirde değildim, ayrıca ellerimi tutmuş olabilirdi ama bacaklarım serbestti. Bacaklarımdan birini onun kalçasına sarıp belden aşağıyı onunkine sürttüm ve Vlad’ın kalın, sert erkekliğini hissedince sertçe nefes aldım. Vlad’ın alçak kahkahası hem erotik hem tehditkardı.

“Buna pişman olmak hoşuna gidecek.”

Sonra başını indirdi ve sıcak, ıslak dili, hızlı darbelerle göğüs uçlarımın karıncalanmasına sebep oldu. Vlad bileklerimi bırakarak sırtımı okşadı, sonra külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı indirdi. Ama ne zaman pantolonuna uzansam, usulca gülerek bana engel oluyordu. Külotumu çıkardıktan sonra, beni iterek sırtüstü yatırdı ve vücuduyla üzerimi kapladı. Onun ağırlığının, kaslarının ve göğüs kıllarının meme uçlarıma sürünerek bana zevk verişinin tadına varmak için birkaç saniye bulabildim. Sonra Vlad’ın ağzı, göğsüme kenetlendi. Göğsümü, karıncalanmalar zonklamalara dönüşünceye dek emdi; köpek dişlerinin uzadığını hissettiğimde, sessiz bir davetle sırtımı büküm.

Hissettiğim sızıyı, inlememe bile yetmeyecek kadar kısa süre içinde haz takip etti. Sonra Vlad’ın köpek dişlerindeki minicik zehir damlalarının etkisi olan sıcaklık, vücuduma yayıldı. Vlad göğsümü daha sert emdikten sonra beni çevirip üzerine çekti ve diğer göğsüme geçti.

Göğsümü kuvvetle emerken, artan bir arzuyla ona tutunmama sebep oldu. Bacaklarımı aşağı kaydırıp Vlad’ın üzerine ata biner gibi oturdum ve pantolonundaki sert çıkıntı klitorisime süründüğünde, içimdeki haz selinin etkisi, elimden kıvılcımların saçılmasına yol açtı.

Vlad aynı anda beni ısırarak göğsümün ısınmasına, meme ucumun erotik bir biçimde yanmasına sebep oldu. Boğazımdan hayvani bir ses koptu ve başımı arkaya attım. Vlad kalçalarımı tutarak beni iyice kendisine çekti. Sonra

kalçalarını öne iterek sürtünmeyi artırdı, bir yandan da köpek dişlerini etime iyice batırdı.

İkili zevk saldırısı, çok fazlaydı. Vücudumdaki binlerce sinir ucu aynı anda kasılınca bağırdım. Zevk seli beni dört bir yandan kuşattığında, o bağırtı iniltiye dönüştü; hissettiğim ihtiyaç da yerini şahane bir rahatlama anına bıraktı. Az önce güm güm atan nabzım yavaşlar gibi olurken, kollarımla bacaklarıma bir yorgunluk, ağırlık çöktü.

Vlad'ın ağzı son bir dil darbesinden sonra göğsümden ayrıldı. Kavurucu sıcaklıktaki o dudaklar omzumdan boynuma kaydıktan sonra, Vlad beni ipeksi posta yatıracak öptü. Ağzındaki bakır tadının farkına bile varmadım. Dilinin benimkini okşayışına, aşırı hassas göğüs uçlarıma sürtünen sert göğsüne, pantolonunu çıkardığında tekrar alevlenen arzuma odaklanmışım.

Bacaklarımı açtım. Ve o, bacağımlı tutup kalçasına doğru çekince inledim. Enfes bir beklenti, iç kaslarımla kasılmasına ve daha da çok ıslanmama sebep oldu. Vlad aşağı uzanıp parmaklarını içime soktuğunda, onu tuttum ve vücudumu davet eder gibi değil, talep eder gibi bükttüm.

Vlad'ın usul kahrkahası, yine alev alev bir öpücükle sonlandı. O parmaklar daha derine inerek arzumu şiddetlendirdi. Ben de parmakları içimdeyken hareket etmeye başladım. Vlad beni artan bir coşkuyla öperken, ağzımı dudakları ve diliyle yiyip bitirirken, boğuk, kesik nefesler almaya başladım. Sonra eli o şehvetli işkenceyi bıraktı ve kalçalarımla altına kayarak beni havaya kaldırdı.

Son derece hazırdım ama Vlad'ın erkekliği büyüktü ve bir süredir sevişmiyorduk. Vlad içime girerken iç duvarlarım esnedi ve tamamen içime gömüldüğünde, hıçkırığa benzer bir ses çıkardım.

Vlad elini kalçamdan çekip saçlarımın arasına soktu ve başparmağıyla çenemi okşadı. Öpücüğü de değişti, geri çekilirkenki yavaşlığına uydu. Vücudum henüz tam olarak uyum sağlamamıştı ama bacaklarımı beline sardım ve ona aklımla tek, coşku dolu bir emir yolladım.

Durma ve kendini tutma.

Vlad'ın çıkardığı o ses... İniltiden daha sert, hırıltıdan daha vahşiydi. Sonra kendini öne itti ve köpek dişlerini boğazıma gömdü.

İki bölgede de ani bir acı, ardından sersemletici, eriyik bir haz hissettim. Kontrol edemediğim elektrik Vlad'ın vücuduna hücum ederken, tırnaklarım da sırtında izler bıraktı. Vlad, beni daha sıkı tutarak o müthiş, kabaca hareketlerle içime girip çıkmaya devam etti. Vlad'ın beni ısırmayı bıraktığını fark ettiğimde, artık neler olduğunu umursamıyordum. İçimde bir damla kalmayana dek, kanımı içmeye devam edebilirdi. Böyle hissettiğim sürece, bunu sevinçle karşılardım.

Zevk gitgide artarken duyularım hassaslaştı. Vlad'ın is-baharat kokusu hiç daha baş döndürücü olmamıştı. Vücudu alev alevdi, benimkine değen kaslı bacakları taştan bile sertti ve ağzı, dokunduğu her yeri yiyip bitiriyordu. Kendimi onun içinde yitirmiştim. O akıl almaz spazmlar beni içten dışa sarstığında, içim çok tuhaf bir savunmasız-

lık hissiyle doldu. Vlad her şeyimi istemişti, ben de ona istediğini vermiştim. Bende hiçbir şey kalmadığı anlamına mı geliyordu bu?

Vlad tutkudan kalınlaşmış bir sesle, “Hayır,” dedi. “Bana sahipsin, ben de seni seviyorum.”

Sonra beni öptü ve daha hızlı hareket etmeye başladı; gerçeklik tekrar bulanıklaştı. Vlad’ın kuvvetli zirvesi yaklaşırken, neden endişelendiğimi hatırlayamaz oldum. Kendimi kaybetmek, onu kazanmaktı ve bunun tersi de geçerliydi. Her türlü bedele değerdı bu.

Otuz

DÜP REVİRDE UYANDIĞIMDA, KALBİM HÂLÂ kırıktı. Bugünse Vlad'ın yatağında, Bayan Dracula olarak uyandım. Bir günde neler değişebiliyordu.

“Kendini Bayan Dracula dışında bir isimle tanıtırırsan, seni hoşuna gitmeyecek şekilde ısırırım.”

Gözlerimi açmadan gülümsedim. Vlad'ın ilk uyandığında huysuz olması gibi, bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“Korkudan tir tir titriyorum.”

“Titremelisin de. Hem yeni kalkmadım, güzel gelinim.”

Gözlerimi açtım. Vlad maalesef giyinmiş, kucığında bir iPad'le koltukta oturuyordu. Ayağa kalkıp bana doğru gelirken yüzünde öyle ciddi bir ifade vardı ki gerildim.

“Ne oldu?”

Vlad parmaklarını minicik klavyede gezdirirken, “E-postalarımı bakıyordum,” dedi. Sonra iPad'i, görebileceğim şekilde havada tuttu. *Bu evde biri bana ihanet etti.*

Hızla nefes aldım. Yüzünde ironik bir tebessüm beliren Vlad, başka bir şey yazdı, sonra iPad'i yine kaldırdı.

Yani, Maximus'un dışında.

Ses çıkarmadım. *Nereden biliyorsun*, diye düşündüm.

Vlad yine hızlı hızlı yazdı. *Personelim, Maximus'un cep telefonunu takip ederek o otelde olduğunuzu söylediğinde ama Hannibal oraya benden önce gittiğinde kuşkulanmıştım. Sen Hannibal'ın, güçleriyle ilgili, yalnızca bu evdekilerin bildiği ayrıntıları bildiğini söyledin. Nihai kanıt olarak, Mencheres'in az önce gönderdiği e-posta, yalnızca buradaki birinden gelebilecek, beni suçlu gösteren bilgiler olduğunu doğruladı.*

Hannibal'ın fazla isabetli bilgilerini unutmamıştım ama bir haftadan kısa süre içinde, kaçırılmak, ölmek, komaya girmek ve Vlad'la evlenmek derken, o meseleyi zihnimin arka planına atmıştım.

Ama Vlad, belli ki öyle yapmamıştı. *Kim olduğunu biliyor musun?*

Vlad, göz devirdikten sonra yeni bir cümle yazdı. *Bilsem şu anda o kişiye işkence etmez miydim?*

Eh, bu doğrudu ve yeteneklerimin ayrıntıları kazara yanlış kulaklara ulaşmış olabilirdi ama Hannibal'ın patronuna, Maximus'la ikimizin nerede olduğumuzu söylemek, bir şeyi masumca ağzından kaçırmakla aynı şey değildi.

Sonra, Vlad'ın yazdığı mesajların önemi kafama dank etti. *Bunu her kim yaptıysa, o kişinin bu katta olduğunu düşünüyorsun.*

Vampirlerin işitme yetisi müthişti ama Vlad'ın yatak odası, çoğundan daha iyi yalıtılmıştı. Hem Vlad'ın evi, hep insanlarla doluydu, bu da bolca arka plan gürültüsü anlamına geliyordu. Vlad hainin çok yakında olduğunu dü-

şünüyor olmasa, konuşmak yerine yazmazdı. Ve yalnızca Vlad'ın en güvendiği personelinin odaları bu kattaydı.

Yüzümü buruşturdum. *Üzgünüm.*

Vlad yıldırım hızıyla, *Bana acıma, yazdı. Kim olduğunu öğrendiğimde, feci biçimde can verecek adama acı.*

Muhtemelen, vakti geldiğinde o kişiye de acıyacaktım ama öncelikle onu bulmamız gerekiyordu. Amansız bir kararlılıkla sağ elimi kaldırdım.

Onu bulmana yardım edeceğim.

Vlad bana bakarken, yüzündeki soğuk ifade, okunmaz bir biçime dönüştü. Yazdığı cevabı görünce, o cümleyi üç kez okudum ama gördüklerime yine de inanamadım.

İnsan kaldığın sürece, etmeyeceksin.

Zindana giden dar merdivenlerden indim; daha önce kandırmam gereken korumalar bu kez önümde eğildi. Marty önümde yürüyordu; kemerine iki kavisli, gümüş pala ilıştirmişti. Kılıçlar Marty'nin dizlerine dek iniyor, neredeyse komik görünmesine yol açıyordu. Ama ben Marty'nin ne kadar hızlı olduğunu biliyordum. Bunu Vlad da biliyordu. Marty o yüzden korumam olmuştu.

Vlad'ın bana eşlik etmesini istemememin, ettiğimiz kavga dışında sebepleri de vardı. Evliliğimizin çalkantılı olacağını baştan beri biliyordum ama kavgaların, evet değişimizin üzerinden yirmi dört saat geçmeden başlamasını beklemiyordum. Kahrolası iç sesim, *az önce, bir günde neler değişebiliyor dememiş miydin,* diyerek benimle dalga geçti.

Sesi duymazdan gelerek yürümeye devam ettim ve kapıdan girmemize izin veren korumaya başımı salladım.

İçerideki meşaleler, nereye gittiğimi görmemi sağlayacak kadar ışık veriyordu. Üzerine kelepçeler tutturulmuş taş anıt da önündeki direkler de boştu. Doğrusu bunun ne anlama geldiğinden emin değildim, sormak da istemiyordum.

Marty sağdaki geçide girerek “Buradan,” dedi.

Daha önce zindanın bu kısmında dolaşmamıştım ve bir sonraki odayı gördüğümde, oraya bir daha gelmek istemedim. Meşale ışığı hem kadim hem teknolojik aygıtları aydınlatıyordu; bunlara, yeteneklerimin kuvvetlendirdiği hayal gücümü bile mağlup eden, ne işe yaradıklarını bilemediğim korkunç aksesuarlar da dâhildi. İçerisi, zindanın kazıkların olduğu kısmının bekleme odası kadar zararsız görünmesine sebep oluyordu.

“Ürpertici, değil mi?” diye homurdandı Marty. “Tutsak olduğunda, ilk yaptıkları sana burayı gezdirmek oluyor. Sonra, gördüklerini uzun uzun düşünesin diye o taş kelepçeleniyorsun. Ardından kazığa geçiriliyorsun ve sorgunun ilk turu başlıyor. Cevapların onları tatmin etmezse, teşvik için buraya getiriliyorsun.”

Ürpererek etrafıma baktım. Vlad’ın adamları, yakalanırlarsa bu cehennem gibi yere getirileceklerini bile bile, ona neden ihanet edeceklerdi ki?

Ama buraya gelmemin sebebi, tam da bunu yapmış birini görmektir.

Marty beni kan donduran makine odasından çıkarıp başka, dar bir geçitten geçirdi. Geçit büyük bir salona açılmıyordu. Onun yerine, kayalara bir dizi hücre oyulmuştu. Çoğunun boyu, ancak Marty’ninki kadardı. Yani oraya

hapsedilecek kadar şansız kişiler, ayağa kalkamıyordu. Hem zindanın bu kısmı daha soğuktu. Turkuvaz rengi eteğim ayak bileklerime dek iniyordu, bluzum da uzun kolluydu ama yanıma palto da alsam iyi olurdu.

Daha ufak hücrelerin önünden geçerken, içlerinde hiçbir kıpırtı görmedim. Onlar da zindanın şimdiye kadar gördüğümüz kısmı gibi, boş görünüyordu.

Sormam gerekti. "Tutsaklar nerede, biliyor musun?"

Marty ağzını açtı ama başka bir ses ondan önce davrandı.

"Vlad, düşününün şerefine hepsini infaz ettirdi."

Maximus'un sesi, etrafımızı saran taş duvarlardan daha sertti. Yutkundum, sonra sesi takip ederek geçidin sonundaki, en azından daha normal ebattaki hücrelere doğru gittim.

"Ne kadar yüce gönüllüymüş."

Alaycılık etmiyordum. Şu zindanda acı çekeceğime, ölmeyi yeğlerdim ve biri Vlad'a buraya atılmasına sebep olacak kadar yanlış yaptıysa, tek çıkış yolu ölüm demekti.

Eh, neredeyse tek çıkış yolu...

Hücreye yaklaştığımda Maximus'u gördüm. Onu son görüşümden bu yana, yeni kıyafetlere kavuşmuştu ama saçları arasında kuruyan kanlardan ötürü hâlâ kırmızımsıydı. Maximus hücresinin parmaklıklarına yaslanmıştı, gözleri de yeşil yeşil parlıyordu. Sonra eldivenli parmağımdaki yüzüğe baktı ve ağzının kenarları aşağı kıvrıldı.

"Tebrikler derdim ama ikimiz de biliyoruz ki yalan söylemiş olurum."

Ellerimi parmaklıklara koydum. “Nerede olduğunu gördükten sonra, seni suçlayamam.”

“Sebep o değil.”

Maximus saldıran bir yılanın hızıyla ellerimi tuttu. Sonra parmakları beni daha sıkı tutarak geri çekilmeme engel oldu.

“Ayrılmanızdan sonra, onu terk ettin diye Vlad’ın seni takıntı hâline getirdiğini sanmıştım. Sonra, insanlarını kurtarıırken başka bir ustadan yardım istemenin kendisini zayıf göstereceğini bile bile, Mencheres’i gemiye getirdi. O zaman anladım.”

“Neyi anladın?”

Maximus çoğu insanın feci bir haber verirken kullandığı ses tonuyla, “Sana âşık olduğunu,” dedi.

Dudaklarım büküldü. “Evet, bunu bana da söyledi. Söylemeseydi bile, evlenme teklifi onu ele verirdi.”

Maximus sert bir ses çıkardı, ellerimi bırakarak kendi etrafında kısa bir daire çizdi. “Olayı kafanda romantikleştiriyorsun ama artık tuzağa düştün. Vlad ilk eşinin onu terk etmesine izin vermedi. Sence kadın o çatıdan neden atladı?”

“Çünkü Vlad’ın öldüğünü sanıyordu ve bir ordu, onu tutsak almaya geliyordu.” Bunu Wikipedia bile biliyordu.

Maximus hızla bana dönerek “Ve oğlunu onlarla yüzleşmeye terk etti, öyle mi?” diye sordu. “Bence öyle değil. O çocuk, Clara’nın her şeyiydi.”

Hiçbir şey söylemeden, önceden bilmediğim iki gerçeği sindirmeye çalıştım. Öncelikle, Vlad bana ilk eşinin adını

söylememişti, tarih de o ismi unutmuştu. Ama diğer detay daha önemliydi.

“Onu tanıyordun.”

Maximus’un dudaklarında kasvetli bir tebessüm uçtu. “Clara’nın yeni kocasının evine getirdiği korumalardan biriydim.”

Vlad’ın bir gün önceki sözleri aklımda çınladı. *Hareketlerim seni düşürdüğü gibi, onu da dehşete düşürüyordu... Çatımızdan atlamasına sebep olan, yaklaşan bir ordu-
dan fazlasıydı. Sebep bendim...*

Maximus haklı mıydı? Vlad’ın ilk karısı, ondan kaçmanın tek yolu ölüm olduğu için mi canına kıymıştı?

Derin bir nefes aldım. “Sebepleri ne olursa olsun, ben o değilim. Vlad’ın karanlık yanını biliyorum ve onunla baş edebilirim.”

Maximus içini çekti. “Öyle mi? Bileklerindeki yara izleri, karanlığın daha önce seni alt ettiğini gösteriyor.”

Gerildim. “Vlad’ın o kadar korkunç biri olduğunu düşünüyorsan, neden yıllarca onunla kaldın?”

Maximus’un kahkahasının içi boş gibiydi.

“Yanlış anlıyorsun. Vlad’ı seviyorum ve onun için memnuniyetle ölürüm. Ama o ne zaman bir şeyi sevse, sonunda onu yok eder. Buna engel olamaz. Doğasında var.”

Marty bana sertçe baktı. Belli ki o da aynı endişeye sahipti ama yalnızca, “Buraya ne yapmaya geldiysen, yap onu,” dedi.

Hücresinin dışındaki tuş takımına bir numara girerken, gözlerimi Maximus’tan ayırmadım. Zindan Orta Çağ’dan

kalma gibi görünebilirdi ama modern bir hapishanedeki bütün kolaylıklara sahipti. Parmaklar yumuşak bir hışırtıyla aşağı inerek taş zeminin içinde kayboldu.

Maximus kıpırdamadı. “Ne oluyor?”

Soğuk bir tavırla, “Gelin bedelim,” dedim. “Vlad, *ne istersen iste*, dedi. Ben de senin özgürlüğünü seçtim. Vlad’ın, yapacağımı bildiği şeyi yaptım.”

Maximus yine kılını kıpırdatmadı. Kolumu salladım. “Kırmızı halı bekliyorsan, onu eklemeyi unuttum.”

Maximus çok ağır hareketlerle hücrelerinden çıktı; her an üzerine gümüş bıçakların yağmasını bekler gibi etrafına bakıyordu. Görevimi tamamladığımdan, topuğumun üzerinde döndüm ve uzaklaştım.

“Muhtemelen seni bir daha görmeyeceğim, o yüzden hayatımı kurtardığın için teşekkürler. Artık ödeştik; sana hayatının geri kalanında şans diliyorum.”

“Dur.”

Omzuma soğuk parmaklar battı; hızla döndüm ve onun kasvetli kehanetlerine duyduğum öfke, sağ eldivenimi çekip çıkarmama sebep oldu.

“Bırak beni, yoksa bunu kullanırım.”

Maximus elini indirirken yüzünde hüsrana ve empati karışımı bir ifade belirdi. “Leila, önceden Vlad’ın sana karşı gerçekten neler hissettiğini bilsem...”

“Beni bombanın arkasında onun olacağına inandırmaz mıydın? Ona hayatta olduğum konusunda yalan söylemez miydin? Yoksa benimle yatmaya çalışıp durmaz mıydın?”

“Hepsi,” dedi Maximus, sakın bir sesle. “Ama temkini elden bırakmamalısın. Vlad’ı benim kadar iyi tanımıyorsun.”

Nefret edilesi iç sesim, *o haklı, Vlad’ı pek tanımıyorsun*, diye fısıldadı.

Yine arkamı döndüm. Vlad’a kızgın olsam da olmasam da onun hakkında daha fazla kötüleme dinlemeyecektim.

“Buradan gitmene izin veriyor Maximus. Bahse girerim, bunun olmasını beklemiyordun; belki de onu sandığı kadar iyi tanımayan sensindir.”

OʻTUZ BİR

DÜP GECEKİ OPCA DÜĞÜP KOPIĞUPU GÖR-
dükten sonra, insan evin bugün de dolu olmasını
bekliyordu. Ama her şey normal görünüyordu, bu da beni
rahatlattı. Yedi yüz yabancıyla havadan sudan konuşacak
hâlde değildim. Popüler görüşün aksine, ben neyle baş edip
edemeyeceğimi biliyordum. Etrafım hayatta olduğum sü-
reden daha uzun süre öğle uykusuna yatan vampirlerle ku-
şatılmış olsa da kendimi en iyi yargılayan kişi hâlâ bendim.

Ana merdivenin dibine ulaştığımızda, “Teşekkürler
Marty,” dedim. “Odama dönüyorum.”

Gözleri küçülen Marty, “Doğruca oraya mı?” dedi.

“Elbette,” dediğimde, yalan kokusunu almadığını umdum.

Marty yine kuşkulu bir bakışla cevap verdi ama beni
yalnız bıraktı.

Büyük merdiveni aceleyle tırmanırken, aklımda avaz
avaz “Ice Ice Baby” şarkısı çalmaya başladı. Vlad gerçek
amacımı duymak için bunun ötesine geçsindi bakalım.
Yine de çok vaktim yoktu. Vlad çok geçmeden, Maximus’a

yaptığım veda ziyaretinin yirmi dakika erken bittiğini fark edecekti.

Doğruca dördüncü kata çıktım ama yeni yatak odama gitmektense daha önce hiç girmediğim bir koridoru seçtim. Hain, bu katta bir yerde bir iz bırakmış olmalıydı. Sonra sağ eldivenimi çıkardım ve çıplak elimi, önünden geçtiğim ilk kapı kolunda gezdirdim.

Aklım Oscar'ın görüntüleriyle doldu. Albino vampirin odasına girdiğimde, genellikle yorgun olduğunu öğrenmek dışında, dikkat çekici hiçbir şeyle karşılaşmadım. Kapı kolunu bıraktım ve kendimi çabucak yokladım. Başım dönmüyor, burnum da kanamıyordu –bu iyiydi. Gücüm henüz tehlike noktasına girmemişti, o hâlde bir sonraki kapıyı deneyebilirdim.

Orasının Lachlan'ın eski odası olduğu ortaya çıktı; işime yaramazdı, çünkü vampir aylar önce Szilagyi tarafından pusuya düşürülüp öldürülmüştü. Bir başka sağlık kontrolünden sonra hâlâ uyarı belirtisi göstermediğimi görünce, üçüncü kapı kolunu denemekte sakınca görmedim.

Orası Maximus'un eski odasıydı ve kolunu tuttuğumda hissettiğim derin yalnızlık, ona korkunç tahminlerinden ötürü duyduğum öfkeyi yok etti. Benim hakkımda Vlad'a yalan söylemesinin sebeplerinden biri miydi bu? Yanlış kadınla olmak, bir gece daha yalnız kalıp acı çekmekten iyi olduğu için mi?

Kapı kolunu bıraktım. Maximus'un sebepleri ne olursa olsun, olan olmuştu ve nedenleri düşünecek vaktim yoktu. Dördüncü kapıya gittim ama ben koluna uzana-

madan açıldı. Shrapnel, yüzü şaşkınlıktan kırıışmış hâlde bana baktı.

“Leila. Ne yapıyorsun?”

Elimi hızla çektim. “İı, ben...”

Maximus’un kapısı açılarak beni yine irkiltti ama dışarı çıkan o değil, güzel, kızıl saçlı bir kadındı.

Kadın, Shrapnel’e pırıl pırıl bir tebessümle gülümseyerek “Üçüncü karta buluşalım demiştin Leila,” dedi. “Gerçi bu kocaman yerde kaybolmak işten değil.”

O kadınla aylar önce tanışmıştım. Vlad onu arkadaşı sayıyordu, kadın da o yüzden düğünümüze davet edilmişti ama adını bir türlü hatırlayamıyordum. Yine de Shrapnel’e özür dilercesine omuz silktikten sonra, yeni bulduğum bahaneye sarılarak elimi bluzumun cebine soktum. Shrapnel ne yaptığımı bilse, doğruca Vlad’a giderdi.

“Kusura bakma, yanlış kapı.” Sonra kızıl saçlıya, “Hazır mısın?” dedim.

Kadın yine göz kamaştırıcı bir tebessümle gülümsedi. “Kesinlikle.”

Kadının Barbie bebek kusursuzluğundaki görünüşü hafızamı çalıştırdı. Evet, adı Cat’ti ve bana, içimden şarkı söyleyerek Vlad’ın akıl okuma yeteneğini bloke etmeyi öğreten vampir Bones’la evliydi. Cat, Shrapnel’in beni yakalamak üzere olduğunu öyle anlamıştı. O da akıl okuyabiliyordu ve bana yardım etmesine bakılırsa, ona güvenebilirdim. Yoksa Shrapnel’in beni enselemesine izin verirdi.

Cat’e yönelik, *teşekkürler*, diye düşündüm.

Cat elini umursamaz bir tavırla salladı. Daha önce yaptığımız bir konuşmaya devam eder gibi, “İstihbarat odasını görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi. “Bu katta, değil mi?”

Sorusu, yine kaşlarını çatan Shrapnel’e yönelikti. “Evet ama oraya yalnızca yetkili kişiler girebilir.”

Cat alaycı alaycı soludu. “Vlad’ın *karısı*, yetkili olarak görülüyor mu?”

Shrapnel ağzını açtı... Ama hiç sesi çıkmadı. Artık patronuyla evli olduğumdan, herhangi bir şeyin bana yasak olup olmadığından emin olamıyordu. Cat kolumu tuttu, vücuduna atlayan elektriği hissedince ılık çaldı, sonra neşyle çene çalmaya devam etti.

“Bahse girerim Vlad insanların korumak için en yeni teknoloji ürünlerini almıştır, o yüzden istihbarat odası sesle aktive edilen yazılımlardan ne istediğin konusunda sana şahane fikirler verebilir.”

İçimden Cat’i öpmek geliyordu. Hain, suçunu ispat eden en güçlü izi nerede bırakmış olabilirdi? Maximus’un cep telefonu sinyalinin yerini tespit etmek için kullanılan odada. Cat tam olarak neyin peşinde olduğumu bildiğine göre, bu sabah da düşüncelerimi dinlemiş olmalıydı.

Sırıtişımı büyük bir çabayla kontrol ettim. “Şahane. O aletlerden hiçbirini kullanamamaktan bıktım.” Sonra Shrapnel’e döndüm. “Hangi taraftaydı?”

O cömert dudaklar, tasvip etmeyen bir tavırla büzüldü ama Shrapnel, “Bu koridorun sonunda sola dönün, sağdaki ikinci koridordaki ilk kapı,” dedi.

“Teşekkürler!”

Cat'le ikimiz onun görüş açısından çıkar çıkmaz, kadını durdurdum.

Çabucak, *daha ileri gitmene gerek yok*, diye düşündüm. *Vlad bunu yapmama yardım ettiğini öğrenirse öfkeden kudurur.*

Cat hafifçe gülererek “Bones da şimdi o yüzden toparlanıyor,” dedi. Sonra sesini alçalttı ve bana doğru eğildi. “Ama onu kullanmak riskli diye, en iyi silahını rafa kaldırmamalısın. Bunu bana Vlad söylemişti. Ama şimdi, Fazla Korumacı Erkek Modu’na girmiş, bunu hatırlayamıyor.”

“İyi tahmin,” dedim kuru kuru.

Cat gözlerini devirdi. “Bu konuda epeyce tecrübem oldu. Bir akşam içer, hikâyelerimizi anlatırız. Ama sen benden daha zekice davran Leila. Sınırlarını bil ve onlara ulaştığında yardım iste.”

“İnan bana, mezara girmek gibi bir niyetim yok.”

Cat'ın bana attığı bakış, onun yaşını yanlış tahmin edip etmediğimi düşünmeme yol açtı. Cat'ın yakın zamanda ölmeyen olduğunu sanıyordum ama o bakışta, asırların ağırlığı vardı.

“Bazen istesen de istemesen de mezar seni bulur.”

Hiçbir şey söylemedim ve düşüncelerimi bir kez daha Vanilla Ice'in popüler olabilmış tek şarkısıyla sakladım. Mezara gerçekten bir adım daha yaklaşacak olsam da bunu yapacaktım. Hain bulunana dek bu evdeki kimse güvende değildi –hele ben hiç değildim.

İstihbarat odası, NASA'da bulunabilecek bir odanın daha küçük versiyonuna benziyordu. Başında insanlar bulunan

bir düzine bilgisayar istasyonu, Vlad'ın insanları için güvenli evleri gösteren büyük bir dünya haritasının etrafına yayılmıştı. Bir başka interaktif harita, havadan bir şeyler kapılarak yeniden düzenlenebiliyordu ve üçüncü bir üç boyutlu görüntüde, içinde bulunduğumuz ev, dijital olarak yeniden yaratılmıştı. Şimdi, evdeki bütün çizgiler yeşildi. İçlerinden biri kırmızıya dönerse, güvenlik ihlali var demekti.

Cat'le ikimiz kimseye haber vermeden kapıyı açtığımızda, odanın bulunduğu alan kırmızıya döndü. Sonra, tıpkı Shrapnel gibi, Vlad'ın personeli de bana, parmağımdaki yüzükten daha iyi bir yetki göstergesine ihtiyacım olduğunu söyleyen kişiler olmak istemediler ve bölge tekrar yeşil oldu.

Cat ona en yakın ekranı işaret ederek “Şuna baksana Leila,” dedi. “Bu güvenlik şebekesi, sistemin karada, havada ve yerin altmış metre altında davetsiz misafir arandığını gösteriyor.”

Monitör uzmanı hafif bir şaşkınlıkla, “Doğru,” dedi.

Cat başını kısaca salladı. “Ben de eski işim için benzeri bir sistem tasarlamıştım.”

Cat'in yanına eğilerek güvenlik detaylarından büyülenmiş rolü yaptım. Aslında bir kalem kapıp eteğimin cebine atmakla meşguldüm. Bir sonraki istasyona geçtiğimizde bir ataş çaldım. Her iş istasyonunda, yapılanlarla çok ilgilenmiş gibi davrandıktan sonra, eteğimin cebi çalıntı nesnelerle dolmuştu.

Cat vücudunu, yaptığım şeyi gözden saklayacak şekilde çevirerek bana yardım ediyordu ama keskin gözlü bir çalı-

şan bir şey gördüyse de bunu kleptomani oluşuma bağlayacağını ummaktan fazlası elimden gelmezdi. Maximus'u serbest bırakmak için ayarladığım yarım saatlik sürenin her dakikasını kullanmıştım. Şansım varsa, Vlad nerede olduğumu duymadan önce, cebimdekilerin hepsine dokunmuş ve hainin bu vardiyadaki çalışanlardan biri olup olmadığını görmüş olurdum.

Çıkarken gruba, “Şahaneydi, teşekkürler,” dedim. Başka bir koridora girdiğimizde, Cat'e minnetle gülümsedim.

“Sana borçluyum. Şimdi git buradan.”

Cat sırtıttı. “Kocam için, erken gelen Noel gibiydin, biliyorsun, değil mi? Vlad bir keresinde, mutfaktan çıkmayan uysal bir kızla evlense daha iyi olacağını söyleyerek Bones'la aşırı korumacı olduğu için dalga geçmişti.”

Sonra bana çabucak sarıldı ve omzunun üzerinden küstahça, “Karma, adama acımaz!” diyerek yürüyüp gitti. Bir saniye sonra gözden kaybolmuştu.

Ona gülümsemeye devam ederek bir sonraki köşeyi döndüm ve Vlad'a çarpmamaya ramak kaldı. Ona en samimi bakışımı atarken, aklımda “Ice Ice Baby”nin sözleri yankılandı.

“Merhaba. Cat sen gelene kadar bana eşlik ediyordu.”

Vlad onun yok olduğu yöne baktıktan sonra dikkatini yine bana verdi.

“Bin dört yüz otuz bir.”

Gözlerimi kırıştırdım. “O ne?”

“Doğduğum yıl. Senin de fark edeceğin gibi, *dün* doğmadım.”

İniltimi boğdum. Şimdiden enselenmiştim. “Vlad, ben...”

“Burada olmaz,” diye araya giren Vlad, kolumu tuttu. Sonra beni dün gece yaptığından çok daha az romantik hareketlerle koridorda yürütüp yatak odamıza soktu. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz kendimi savunmaya başladım.

“Bak, dikkatli davranıyordum. Gördün mü? Kan yok, sorun da yok.”

Vlad eğilerek ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Maximus bu evden çıkmadan önce, henüz gelin bedelini ödememiştim. Onun özgürlüğü yerine, haini bulmak için güçlerini kullanmayı seçebilirdin.”

Aynı alçaklıktaki sesimle, “Bu adil değil,” diye tısladım.

Vlad, cevap vermeden önce beni hafifçe öptü. “Hayat da adil değil.”

Onu ittim ve sesimi alçak tutamayacak kadar öfkeli olduğumdan, mesajımı aklımla yolladım.

Yeteneklerimle, Hannibal’a bilgi sızdıran VE muhtemelen karnavalı havaya uçuran kişiye yardım eden kişiyi bulabilecekken, elim kolum bağlı oturmamı bekleyemezsin.

Vlad kollarını neredeyse umursamaz bir tavırla göğsünde kavuşturdu. “Her an ölmene sebep olabilecekse, bekleyebilirim.”

İçimden, *iyiyim ben*, diye bağırdım.

“Güçlerin kollarımda kan kaybından ölmene sebep olduğunda da iyiydin.”

Vlad bunu, yüzlerce yaşındaki vampirlerin bile sinmesine sebep olduğunu gördüğüm, kırbaç gibi bir ses tonuyla

söylemişti. Ama şimdi tek yaptığı, artan öfkeme katkıda bulunmak oldu.

Ah! Ama beni vampire dönüştürürken, kollarında kan kaybından ölmemin sakıncası yok, değil mi?

Vlad zerrece suçluluk tınısı taşımayan bir sesle, “Evet,” dedi.

Sırtım gururla dikleşti.

Beni bu odaya kilitlemediğin sürece, güçlerimi haini bulmak için kullanmama engel olamazsın.

Vlad’ın yüzünde beliren tebessüme bakılırsa, hayati bir hata yapmıştım.

“Buna sakın cüret etme,” dedim, yüksek sesle.

Vlad aramızdaki mesafeyi kapatırken, yüzündeki çekici kurt tebessümünü hiç silinmedi. Sonra kolları bana sarıldı. İçimden bir şeyler onun vücuduna tepki vermeye başlasa da yumuşamadım.

Cidden. Bunu yapmaya kalkışırsan, sonuçları çok ağır olur.

Vlad’ın dudakları yine kulağıma sürtündü. “Yeni gelinimi yatak odamıza hapsedeceğim, öyle mi? Ayaklı bir Dracula karikatürü olurum.”

O kadar çabuk pes etmeyecekti. O yüzden, kulak mememi heyecan verici bir biçimde dişlediğinde, hiç gevşemedim, kaskatı duruşumu sürdürdüm.

“Ama güçlerini tekrar kullanırsan,” diye mırıldandı. “Seni auramla öyle bir kuşatırım ki güçlerini aylarca kullanamazsın.”

Piç kurusu! Söylediğini şu anda bile yapıyor olabilirdi. Onu itmeye çalıştım ama Vlad bu kez kılını kıpırdatmadı.

“Şu an için güvendesin ve haklısın. Yapmak zorunda olduğun şeyi yapmana engel olamam. Ama sonra ben de ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım ve sen de beni durduramazsın.”

Bir zamanlar ona meydan okumak için kullandığım sözcükleri kullanıyordu. Demek şimdi modern bir erkek gibi davranmaya karar vermişti.

Ağzı çeneme kaydığında, dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm. “*Ne dilediğine dikkat et* diye bir özdeyiş yok muydu?”

Cevap veremedim beni öyle katıksız bir şehvetle öptü ki hayal kırıklığıma rağmen ona karşılık verdim. Öfkem, arzumu artırıyordu; Vlad’ı öpmek için başını aşağı çektiğimde, saçının birkaç tutamını koparacak kadar sert davrandım.

Dudaklarımda hafif bir kahkaha titreşimi hissettim; sonra Vlad beni yere atıp eteğimi tek bir hareketle yırttı.

“Görünüşe bakılırsa, sonunda öfkeliyken sevişebileceğiz.”

OTUZ İKİ

SAAİLER SONRA KALKARKEN, ÇARŞAFI DEV BİR havlu gibi bedenime sardım.

Yatağın diğer tarafından, sahibinin eğlendiğini belli eden bir soluma duyuldu.

“Mütevazılık için biraz geç oldu.”

Mesanem, konuşmayı kesip en yakındaki banyoya gitmemi talep ediyordu. “Senin için değil. Personelinden biri, ben geçerken salonu temizlemeye karar verebilir diye.”

“Herhâlde bu sabah banyoya yapılan son eklemeyi fark etmedin.”

Ekleme mi?

Alışkanlıktan eski banyomda duş aldığım için, henüz kullanmadığım siyah, mermer banyoya girdim. Eskiden dev küvetle cam duşakabini birleştiren boşlukta, şimdi pırıl pırıl, siyah bir klozet vardı. İnsana hiç de zarif şeyler çağrıştırmayan bir nesneydi ama varlığı, benim için güllerle dolu bir oda gibi şaşırtıcıydı.

“Vlad, bu...”

“Onu kullanman için yaptırdım, hakkında şiirler yazman için değil.”

Banyo kapısını kapattım. Vlad benimle istediği kadar alay edebilirdi ama jesti beni yine de duygulandırmıştı. Birkaç dakika sonra, üstelik saçlarım taranmış ve dişlerim fırçalanmış olarak banyodan çıktım.

Klozet, banyoya yapılan tek ekleme değildi. Aynalı mermer masanın yarısı, ihtiyaç duyabileceğim her şeyle doldurulmuştu.

“Personelin dün *deli gibi* koşturmuş olmalı,” dedim.

“Onlar oraya dün koyulmadı.”

Vlad bunu gözlerini açmadan söylemişti. Ateş ışığı vücudunda dans ediyor, beyaz tenini sıcak bir kehribar tonuna dönüştürüyordu. Yatağa dönüp elimi göğsünün çukurunda dolaştırdım, sonra sert, düz karnına indim.

“Bunları ben komadayken mi yaptın?”

Vlad’ın gözleri kapalı kaldı. “Her şeyi, sen bana gideceğini söyledikten sonraki gün yaptırdım.”

Dilim tutulmuştu ama aklım hâlâ çalışıyordu. *Ne? Neden? Benimle barışmak ister gibi görünmüyordun. Benden günlerce uzak durdun ve gitmeden önce bana güle güle bile demedin!*

“Fikrini değiştireceğini sanmıştım.” Alaycı bir tebesüm. “Gururum, gerçekten gideceğine inanmama müsaade etmedi, o yüzden senin özür dilemeni beklerken banyoyu değiştirdim.”

Boğazımdan boğuk bir ses koptu. Vlad’ın ağzının kenarları aşağı kıvrıldı.

“O uçağa bindiğinde nasıl şoka uğradım, sen hayal et. Sonra bir iki hafta içinde beni ne kadar özlediğini fark edip döneceğini zannettim. Yine bekledim ama gelen tek arama, Marty’dendi, o da bana patlamadan söz etti. Senin ölmediğini fark ettiğimde... Daha fazla beklememeye karar verdim.”

Patlamadan sonraki ilk konuşmamızda, *seni almaya geliyorum*, demişti. Ben rüya gördüğümü sanmıştım ama sonradan Vlad’ın amacının, yalnızca insanlarını ne pahasına olursa olsun koruma ününü sürdürmek olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe bakılırsa, ikimiz de birbirimizi azımsamıştık.

“Neden seni vampir yapmayı teklif ettiğimi hiç sormadın.”

Söylediği şey beni, konunun aniden değişmesi dışında, sebeplerden de gafil avladı. Vlad gözlerini açtı; bakır irislerinin etrafındaki zümrüt rengi halkalar neredeyse pırıldıyordu.

“Aslına bakarsan, konuyu değiştirmiyorum.”

Boğazımda beliren yumruyu gevşetmek için yutkundum. “Bunu, güçlerimin beni öldüreceğinden korktuğun için istediğini sanıyordum.”

“Bu, sebeplerden biri. Ama asıl sebep değil.”

Parmaklarını şakağımdan parmaklarıma dek inen yara izinde dolaştırdıktan sonra konuşmaya devam etti. “Bunu daha önce de teklif etmiştim ve güçlerin şimdi seni öldürse, o kadar çok kanımı içtin ki, hortlak olarak geri getirilebilirsin. Yine ölümsüz olursun, o yüzden sebep bu değil.”

Yumuşak bir sesle, “O zaman, ne?” diye sordum

“Her şeyden önce, çoğu vampir, evliliğimizi geçerli kabul etmiyor.”

“Ne?”

Vlad, ses tonumu duyunca hafifçe gülümsedi. “Vampirler yalnızca, tanıkların önünde edilen bir kan yemini kabul eder. Ve o yemini etmek için, vampir olman gerek. İnsanlarım, ben öyle dediğim için seni karım olarak görüyor ama vampir toplumunda karım değilsin.”

Vlad bunları söylediğinde, Marty’nin de yıllar önce ona türüyle ilgili sorular sorduğumda aynı şeyi söylediğini hatırladım. Şimdi söylenenler, Vlad’ın bunun *ilk* törenimiz olduğu yorumunu da açıklıyordu.

“İffetli bir kadın olayım diye beni vampire dönüştürmek istiyorsun, öyle mi? Çok centilmensin,” diyerek onunla alay ettim.

“Normalde başkalarının görüşlerine aldırmam ama benim dünyamda ancak, yasal eşim olursan bazı korumalara hak kazanırsın. Bu umurumda ama birincil sebebim bu da değil.”

Vlad elimi okşadı. Onunla sevişirken harcadığım onca elektrikten ötürü akımlarım zayıflamıştı, o yüzden yalnızca hafif bir çıtırtı duyuldu. Vlad’ın bakışındaki ani yoğunluğun içime saldığı heyecanla kıyaslanamazdı.

“Süslü püslü sözleri küçük görürüm. Çünkü o sözleri kullananlar genelde, sonradan en büyük ihanetlere imza atarlar. Bu ve şimdiye kadar sürdüğüm hayat, sana duymayı hak ettiğin güzel sözleri söylememe imkân vermiyor

ama seni vampir yaparsam, ben şu anda senin düşüncelerini nasıl net bir biçimde duyuyorsam, sen de duygularımı öyle hissedersin.”

Sonra elimi göğsüne çekip kalbinin üzerine koydu.

“Daha önce hiçbir sevgilimi vampire dönüştürmedim, çünkü onları ne kadar az umursadığımı hissetmelerini istemiyordum. Sana âşıktım ama duygularımı dile getiremediğim için beni terk ettin. Bu muhtemelen tekrar olacak ama benim için neler ifade ettiğini hissedebilsen Leila,” derken sesi derinleşti, “kelimelerin önemi olmazdı.”

Kalbi, elimin altında sessizdi. Asırlardır öyleydi ama Vlad şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha hayat doluydu. O aynı zamanda tanıdığım en karmaşık adamdı. O yüzden, duygularına bağlanarak kalbinin kabuklarını teker teker soyma düşüncesi, içimi coşkulu bir açlıkla doldurdu. Onun hislerini, sırlarını ve âşık olduğum erkeği o yapan her şeyi öğrenmek istiyordum. Ama bunu ne kadar istersem isteyeyim, evet demem için yeterli değildi.

Kendi göğsüme dokundum. Elimin altındaki düzenli atışlar beni canlı kılıyordu ama hayatın toplamı değildi. Bana bunu yeteneklerim öğretmişti.

Aslında kalp atışları, yalnızca insanlığın toplamıydı. Sevgi ve nefret, tutku ve acı, kuvvet ve bocalama, umutsuzluk ve bağışlama –yaşamak bunlardı, o yüzden asıl soru, nasıl yaşamak istediğimdi. Vampir kanı içmek zorunda olan bir insan olarak mı? Yoksa insan kanı içmek zorunda olan bir vampir olarak mı? İkisinde de hem acı hem mutluluk vardı ama geleceğimi düşündüğümde, bu yolların sa-

dece biri bana doğru geliyordu. Vlad'ın üzerine uzandım, ona cevap verdiğimde yüzünde beliren ifadeyi bütün ayrıntılarıyla görmek için saçlarını geriye ittim.

“Bu kelime önemli. Evet, Vlad. Cevap, evet.”

Uyandığımda Vlad gitmişti ama bu kez şaşırmadım. Ben uykuya dalmadan önce bu sabah haini sıkıştırmaya başlamak için Mencheres'le buluşacağını söylemişti. Şimdiden aramaları, mesajları ve e-postaları izlediğinden, ayrıca personelinin devam eden düğün kutlamaları kisvesi altında evden ayrılma izni olmadığından, Vlad'ın daha ne kadar bastırabileceğini bilmiyordum ama bir planı olmalıydı. Planın ne olduğunu, o dönünce öğrenecektim.

O zamana kadar, aileme kararımı iletmek gibi, benim de ilgilenmem gereken meseleler vardı. Ölümsüzlüğe hemen bugün geçiş yapmayacaktım ama bunu aylarca ya da yıllarca ertelemek için de bir sebep görmüyordum. Yeteneklerim ve iki ayrı vampirle yaşamak derken, neye bulaşacağımı gayet iyi biliyordum. Hatta, kazanın hayatımı ne kadar değiştirdiğine kıyasla, vampir olmak, yaşadığım en büyük dönüşüm bile olmayacaktı.

Yataktan kalktım, banyoya giderken ayağım yumuşak bir şeye takıldı. Vlad'ın gömleği. Onu yukarı tekmeleyip yakaladım sonra odanın orasına burasına saçılmış diğer giysileri toplamaya başladım. Vlad hizmetçilerin, arkasını toplamasına alışkın olabilirdi ama ben değildim. Gelgelelim, turkuvaz eteğime ulaştığımda, cebindeki şişlik, duraksama sebep oldu.

Çalıntı mallar hâlâ oradaydı. Vlad bunu yırtıp çıkardığında, cebindekilerin yere saçılacağı sanmıştım. Kumaşın üzerinden o nesneleri yoklamak, içimi Pandora'nın o kutyu okşarken kesinlikle hissettiği merak ve arzuyu hissetmeme sebep oldu. Hainin kimliği, bu nesnelerden birinin içinde hapis miydi? Yoksa bu nesneler, ölümlülüğümü, niyetlendiğimden de çabuk kaybetmeme sebep olacak şey miydi?

Hortlak olarak, arada bir “diğer et”ten yemek bana çekici gelmiyordu ama karnavalda ölen herkesin intikamını almaktan ve buradakileri korumaktan neden çekinecektim? Dün gücümü kullandıktan sonra kötü bir etkiyle karşılaşmamıştım. Belki içimde hâlâ Vlad'ın o kadar çok kanı vardı ki güçlerimin sebep olduğu hasarı dengeliyordu. En azından şimdilik.

Beklemek istemememin bir sebebi daha vardı. Vampire dönüşmek, psişik yeteneklerimi tamamen yok edebilirdi. En azından, onları uzunca bir süre kullanamamama yol açardı. Biri zarar görmeden -ya da daha kötüsü olmadan- Vlad'a kimin ihanet ettiğini öğrenmek için tek şansım olabilirdi bu.

Vlad, ne yaptığımı öğrenirse yapacakları konusunda beni uyarırken, *yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapmana engel olamam*, demişti. Yavaşça derin bir nefes aldıktan sonra, sağ eldivenimi çıkardım.

Bunu yapmam gerek.

Sonra çıplak elimi cebe daldırdım. Bütün nesnelere aynı anda dokunduğumda, imgeler beni pençelerine aldı.

Birçok personelin yaşadığı, ileri sarılmış film hızındaki olayların arasından, tek bir insan göze çarpıyordu ve o, görmeyi beklediğim son kişiydi.

Sandra'nın orada ne işi vardı?

Otuz Üç

VLAD BANA ÖYLE KUŞKULU BİR BAKIŞ ATTI Kİ herhâlde başka biri olsam o bakışı sorgu takip ederdi.

“Alışverişe gitmek istiyorsun, öyle mi?” diye tekrarladı Vlad.

“Evet,” dedim; bu tamamen doğrudu. “Haydi ama... Giydiğim hiçbir şey bana ait değil...”

“Sana aitler, o kıyafetler yeni,” diye araya girdi Vlad.

“Düğünümüz için de her şeyi sen yaptın, hatta yüzüğünü bile kendin seçtin. Kendim için birkaç şey almak istemesem bile -ki istiyorum- sana da bir şeyler almaya niyetim var. Benimle gelirsen sürpriz bozulur, değil mi?”

Vlad yine bana bir, *neler karıştırıyorsun sen* bakışı attı ama düşüncelerim sözlerimle aynı telden çalıyordu ve yüz ifademi bir melekten ödünç almış olsam, daha masum görünemezdim.

“Haydi ama... Gideceğimiz şehrin sahibi sensin,” diye ekledim. “Sonuçta, çabucak Paris’e gidip gelmek için jeti ödünç almak istemiyorum.”

Yüz ifadesine bakılırsa, kuşklarını terazinin bir kefesine, kadınların alışverişi sevdiği yönündeki, zamanın birçok kez sınıadığı gerçeği diğer kefesine koymuştu.

“Sana korumalar eşlik edecek,” dedi Vlad sonunda.

“Elbette. Gretchen’la Sandra’yı da götüreceğim.”

Vlad elini salladı; insanlar onu ilgilendirmiyordu. İçten içe gülümsedim ama giysiler, ayakkabılar ve seksi iç çamaşırları dışında hiçbir şey düşünmemeye devam ettim. Vlad’ın burun deliklerinin kabarışına bakılırsa, sonuncusu hoşuna gitmişti.

“Korumaların yirmi dakika sonra çıkmaya hazır olacak.”

Sonra eğildi, kısa sakalları yanağıma sürtündü. Vlad, “Bana bir şey almaya zahmet etme,” diye mırıldandı. “Tek istediğim sensin.”

Tebessümüme engel olmadım. *Bir de kelimelerle aranın iyi olmadığını söylüyorsun.*

“Geç kalmam,” diye söz verdim.

Yirmi dakika sonra, Sandra, Gretchen ve ben, limuzinin arka koltuğuna bindik. Arabayı, Maximus gittiği için, Vlad’ın sağ kolu görevini üstlenen Shrapnel sürüyordu. Oscar ön koltuktaydı, arkamızdaki araçta da dört koruma daha vardı.

“Niye böyle grup hâlinde dolaşıyoruz?” diye sordu Gretchen. Bense bu konuda hiçbir fikrim yokmuş gibi omuz silktim.

“*Voyvoda*’nın eşi olarak, korumalarla gezmen beklenir,” dedi Sandra.

Gretchen kelimeyi ağzında test etmek ister gibi, “*Voyvoda* ne?” diye sordu.

“Aslında, prens anlamına geliyor,” dedim. “Geçmişte Vlad’ın unvanı, *Voyvoda*’ydı.”

Kardeşim bana sıırttı. “O zaman sen artık prensessin, öyle mi?”

Ben, “Hayır,” derken Sandra, “Evet,” dedi.

Daha kesin bir dille, “Hayır,” diye tekrarladım. “İnsanlar şimdiden önümde eğiliyor. Biri bana Majesteleri derse, başım patlayabilir.”

Sandra güldü ve kızıl-sarı saçlarını parmaklarıyla taramdı. “Ben prenses olsam, bana öyle denmesinde ısrarcı olurum. Bir de taç takmalarında.”

Soğuk soğuk, *öyle mi*, diye düşündüm ama bu bir şakaymış gibi gülümsedim. “Romenler sadakate alışıktır. Amerikalılar pek değil.”

Tepeden inmeye başladığımızda limuzin eğildi. Pencereden dışarı baktığımda, malikânenin tepesinin, bir ağaç ve kaya duvarının arkasında yok olduğunu gördüm. Bundan sonraki otuz dakika boyunca, bu iki şeyden fazlasını görmeyecektik. Şehre giden tek yol buydu ve burayı yalnızca Vlad’ın adamları kullanırdı.

Gretchen, ben prensessem, bunun, onun da ünlü olduğu anlamına geleceği konusunda çene çalmaya devam ediyordu. Kate Middleton’ın kardeşi Pippa gibi. Ona çok yaşlı Romen vampirler ve adamları dışında kimsenin Vlad’ı prens olarak görmediğini söylemeye zahmet etmedim. Hayallerini niye gereğinden önce yıkacaktım ki?

Hamlemi yapmak için, Vlad’ın eviyle şehir arasındaki yolun tam ortasına ulaşmayı bekledim. Daha önce, Sandra

personelden biri acıktığı için istihbarat odasına gitmiş olabilir diye, hiçbir şey yapmamıştım. Vlad kız hakkında en ufak bir kuşku olduğunu bilse, gerçeği öğrenmek için *kendi* metotlarını kullanırdı ama ben, aynı sonucu duygusal ve fiziksel yaralar açmadan alabileceksen, bir arkadaşına bunu yapamazdım.

Yani Vlad düşüncelerimi okuyamayacak kadar uzakta kaldığında, Sandra'nın da Shrapnel köşeleri 'vampirlerin sert virajlara karşı her zamanki umursamazlığıyla, büyük bir hızla dönerken kaçamayacağından emin olduğumda, kıza gülümsedim. Sağ eldivenimi çıkardım ve elimi onun koluna koydum.

Vücuduna hücum eden voltajın etkisiyle attığı çığlık, ani görüntü selinin altında kayboldu.

Tam uyuymuştum ki kapının kapanırken çıkardığı ses beni irkiltip uyandırdı. Pamuk şekeri rengi duvarların önünde karanlık bir gölge vardı ve bana yaklaştığında, ay ışığında gördüğüm vampiri hemen tanıdım.

"Burada ne işin var?" Sesim mahmurluktan kalınlaşmıştı. "Bu gece beslenme programında yokum."

Vampir konuşmadı ama üzerime gelmeyi sürdürdü. Nedense duygularımın arasına korku da karıştı. Hiç mantıklı değildi bu. Vlad kötü muamele görmemize izin vermezdi, ben de bu vampiri daha önce defalarca beslemiştim. Ama o, yatağa ulaştığında olduğum yerde büzüldüm; kemiklerime işlemiş içgüdüler, mantığımı gölgede bıraktı.

Gene mi, diye haykırmak istiyordum ama bunun sebebini hâlâ bilmiyordum. Sonra içimde dehşet ve suçluluğun kabardı-

ğını hissettim. Bu hisler hem midemi bulandıracak kadar tanıdık hem de sersemleticiydi. Konuşmadan, zümürüt bir parıltı beni kör etti. Endişelerim hemen yok oldu. Vampir talimatlarını fısıldarken, başımla onayladığımı fark ettim. Mesajını elbette iletcektim ve benim de ona verecek bir mesajım vardı...

Gretchen'in çılgılığı, son imgeler solmadan önce beni kendime getirdi. Bir an için Sandra'nın zihniyle kendiminki arasında asılı kaldım. O yüzden, ön koltukta oturan vampir ufak bir aygıtı havaya kaldırdığında, elindekinin ne olduğunu bilmeme rağmen tepki vermedim. O aygıtlardan birini daha önce de görmüştüm ve cep telefonundan büyük olmasa da varlığı ölüm demekti.

Sonra Sandra'nın anılarıyla aramdaki son bağlar da koptu. Ön koltuğa doğru bir akım gönderirken, sağ elim beyaz bir ışıqla sarıldı ama çok geç kalmıştım. Shrapnel, kırıbacım onu kesmeden bir saniye önce, fünyenin düğmesine bastı.

Onun ardından gelen *güm* sesi limuzini sarstı ama havaya uçmadık. Havaya uçan, arkamızdaki araba oldu ve aniden oluşan ateş topu dikkatimi birkaç saniyelğine dağıtınca, yüksek bir bedel ödedim. O süre, Shrapnel'in direksiyonu sola çevirmesine, hızla ilerleyen aracımızın yönünü doğruca korkuluklara çevirdikten sonra kapıyı açıp atlamasına yetti.

Uçurumdan düşerken, duyduğum son şey, Gretchen'in çılgılığı oldu. Sonra her yer karardı.

Kan.

Kanın tadı ağızımda, bakırımsı kokusuysa havadaydı. Yutkundum; içimde dolaşan acının azalmasını bekliyordum.

dum ama öyle olmadı. O anda, iyileşmek için vampir kanı yutmadığımı fark ettim. Ağzımdaki, kendi kanımdı.

Gözlerimi zorla açtım ama sanki göz kapaklarımın yerine jilet koymuşlardı. Sonra gördüğüm şey, bana acımı unutturdu. Gretchen tepemden sarkıyordu; siyah saçları yüzünü saklamıştı, etrafımı sarmış cam parçalarının üzerine kırmızı damlalar düşüyordu. Sandra da emniyet kemeriyle asılı kalmıştı ve onun kanı, daha kalın bir nehir şeklinde akıyordu. Aramızda, onca şey olabilecekken, kalın bir ağaç dalı vardı ve yapraklarında kızıl lekeler görülüyordu.

İlk düşüncem, *neden ölmedik*, oldu ve bunu derhâl, *Shrapnel nerede*, sorusu takip etti. Doğrulup otururken, acıyla haykırmamaya çalıştım. Limuzinin önüne göz attığımda, sürücü koltuğunun boş olduğunu gördüm. Yolcu koltuğuysa boş değildi. Oscar'ın solgun yüzünde, hızla mumyalaşan derisinin bile silemediği bir şok ifadesi vardı. O da ters dönen limuzinin içinde, emniyet kemerinden ötürü baş aşağı asılı kalmıştı ve göğsüne gümüş bir bıçağın kabzası gömülmüştü.

O bıçağa doğru atıldığımda, vücudumda daha da keskin acılar dolaştı. Kaburgalarım, köprücük kemiğim ve sol kolum kırılmış gibi hissediyordum kendimi, ayrıca kırık camlardan ötürü, oramda buramda sayamayacağım kadar çok kesik vardı. Yine de şanslıydım. Yan ve ön hava yastıkları olmasa çoktan ölmüştüm. Bir şey yapmaya kalkışırsa Sandra'yı tutabileyim diye, emniyet kemerimi takmamıştım. Ama tehlikenin arkadan değil, ön koltuktan geleceğini bilmiyordum.

Kırık camların üzerinden kalkıp limuzinin önüne tırmanırken, ızdırapla homurdandım. Oraya vardığımda, paramparça olmuş ön camdan, bir ağacın uçuruma düşmemize engel olduğunu gördüm. İyi haberdi bu. Kötü haberse, kaportanın altını yalamaya başlayan turuncu alevlerdi.

Gretchen ve Sandra'nın emniyet kemerlerini kesme niyetiyle, bıçağı Oscar'ın göğsünden çekip çıkardım ama tam o sırada dışarıdan gelen bir ses, donakalmama yol açtı. Biri geliyordu ve ben, gelenin kurtarıcılar olduğunu sanacak kadar saf değildim.

Kanla kaplı bıçağı öyle hızlı yaladım ki dilim kesildi. Ama acı, ben daha onu tam fark edemeden yok oldu. Bıçağın diğer yüzünü yalamam için geçen birkaç saniye içinde, bütün vücudum daha az acımaya başladı. Shrapnel yolcu kapısını çekip kopardığında, Gretchen'la Sandra'nın önünde çömelmiş, bir elimle bıçağı tutuyordum. Diğer elimse elektrikle çıtırdıyordu. Shrapnel hemen bir iki metre geriye sıçradı; vücudu da ona gönderebileceğim yıldırımlardan kaçmak için gerildi.

Tükürürcesine, "Neden?" dedim.

Shrapnel'in gömleğiyle ceketinin yarısı lime limeydi ve kırmızı lekeli yırtıktan, kırıbacımın nereye denk geldiği belli oluyordu. Yara ne kadar ciddi olsa da Shrapnel'i öldürmemişti. Onu yalnızca geri dönüp işini bitirecek kadar iyileşene dek yavaşlatmıştı.

"Çünkü artık biliyorsun," dedi Shrapnel, sert bir sesle.

Başım la mahvolmuş limuzini işaret ederek "Bunu demiyorum," dedim. "Vlad'a neden ihanet ettin?"

“Amacım o değildi.”

Şimdi, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. Çikolatalı kahverengi yüzünde umutsuzluk belirdi, sonra yerini bitkinlik ve kararlılığa bıraktı.

“Bunların hiçbirisi olmamalıydı. O arabadaki arkadaşlarımı öldürmek istediğimi mi sanıyorsun? Seni bile öldürmek istemiyorum ama başka seçeneğim yok.”

Sağ elimi iyice kaldırdım. “Kılını bile kıpırdatırsan, bu kez seni gerçekten ikiye bölerim.”

Şu anda fazla uzakta olduğundan bunu yapmaya kalkışmayacaktım ama bana yaklaşırsa menzile girmiş olurdu. Dik tepeden ötürü ona saldırmaya cesaret edemiyordum. Hem öyle yapsam, Gretchen’la Sandra çaresiz kalırdı. Onun yerine, Shrapnel’in insanüstü hızıyla üzerime atılmasını bekledim. Ama saniyeler geçince ve Shrapnel kıpırdamayınca, kuşkulanmaya başladım. Evet, blöf yapmadığımı biliyordu ama kazanın Vlad’ın kulağına gitmesi uzun sürmezdi. Shrapnel bunu biliyor olmalıydı, o zaman neden, en azından...

Sonra rüzgâr, burnuma ekşi bir duman kokusu getirdi. O kokuyu alınca, gerçeği anladım. Shrapnel’in beni öldürmek için kıpırdaması gerekmiyordu. Tek yapması gereken, yangının, sızıntı yapan benzin deposuna ulaşmasını beklemektir.

OTUZ DÖRT

TAKTİK DEĞİŞTİREREK “ŞİMDİ KAÇARSAŖ, Vlad buraya gelmeden kurtulabilirsin,” dedim. Araba havaya uçmadan, hem Gretchen’la Sandra’yı kurtarıp hem de Shrapnel’la savaşıamazdım. İkimiz de biliyorduk bunu.

“Bunun için çok geç. Kazada ölmedin ve sana ulaşmadan önce iyileşmem çok uzun sürdü.”

Yine, kötü adam gibi değil, bitkin düşmüş biri gibi konuşuyordu. Sırtında taşıyamayacağı kadar ağır bir yük varmış gibi iç çekmeyi bile ihmal etmedi.

“Şimdi yapabileceğim tek şey, ölümünü garantiye almak.”

Ters ters, “Sana ne zararım dokundu?” dedim. Malikânedен birinin dumanı gördüğünü, yardımın yolda olduğunu umuyordum.

“Sebepe, zararının dokunması değil, hayatta kalırsan başıma gelecekler.” Gözlerini sağ elime çevirdi. “Ölümüm zaten kesin. Ama onunki değil.”

Onunki. Shrapnel’i kaçımaya ya da bana saldırmaya itmek için son bir girişimde bulundum.

“O güzel, kumral vampiri mi diyorsun?” dedim; imgede gördüğüm kadından bahsettiğine her şeyimle bahse giriyordum. “Sana böyle bir haber vermek istemezdim ama kadın günler önce bulundu. Vlad çoktan onun peşine adamlarını takmıştı. Yalnızca, hainin kim olduğunu bilmiyorduk.”

Shrapnel, “Yalan söylüyorsun,” diye tısladı.

Bir adım ilerledi, ben de nefesimi tuttum. *Haydi, biraz daha yaklaş!*

“Peki bunlar da mı yalan? Kadın bir altmış boylarında, benden daha dolgun, saçları gür ve kestane rengi, aksam melodik... Devam etmemi ister misin?”

Devam edemeyecektim ama benzin kokusu artıkça çaresizliğim de artıyordu. Dik tepeye ve Shrapnel’in akıl almaz hızına rağmen, ona saldırmayı düşündüm. Sonra Shrapnel bana bir adım daha yaklaştı.

“Büyüyü nasıl bozdun da, ona ulaştın?”

“Ah, hiç zor olmadı,” derken, bir yandan da Shrapnel’in akıl okuyamamasının çok iyi olduğunu düşündüm. Çünkü neden söz ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Bu düz, siyah saçlar nereden geldi sanıyorsun? Kanımda Kızılderililik var, ninem de çok kuvvetli bir şifacıydı. Anneme ve bana her tür mistik numarayı öğretti, o yüzden senin kaltağın büyüsü, benim bildiklerimin yanında bir hiçti.”

Kanımda Kızılderililik olması bölümü dışındaki her şey yalandı. Shrapnel’in bunu fark etmeyeceğini umarak nefesimi tuttum.

“Ona öyle deme!” diye kükredi vampir.

Bir adım daha ilerledi; artık şansımı kullanacaktım. Shrapnel'e doğru patladım, içimde biriktirdiğim bütün elektriği yıldırım gibi pırıl pırıl bir kırbaça dönüştürdüm. Shrapnel kırbaçtan kaçmak için kendini yere attı ama hızı yeterli değildi. O göz kamaştırıcı ip, kalçasına isabet etti ve Shrapnel'i bir uçtan diğer uca kesti.

Shrapnel'in bacakları, kopmuş ağaç dalları gibi düştü ama vampir hızını alamadığından, geri kalanı öne doğru ilerledi. Shrapnel sonunda üzerime devrildi ve ağırlığı nefesimi kesti. Ben onu üzerimden itmeden bana vurmaya başladı; köpek dişleri de ısırabileceği kadar yakındaki her şeyi parçalıyordu.

Gaddarca çifte saldırının altında çılgılık attım. Neredeyse ikiye bölünmek, Shrapnel'in gücünü azaltmamıştı. Aksine, beni öldürme yönündeki kararlılığıyla, neredeyse iblise benziyordu. Sersemletici bir darbe, göğüs kafesimi çökerterek çılgılığımı kesti. Acının şiddetinden hiçbir şey düşüremez oldum ve kör hayatta kalma içgüdüm tetiklendi. Shrapnel'i bilinçli olarak tutup ona bir akım göndermedim. Tek bildiğim, ağırlığının birden yok olduğu ve leş gibi bir ara sokağa ışınlandığımdı.

Sokak lambaları kırıldı ama binaların arasındaki dar yolda yürürken etrafımı görebilmek için onlara ihtiyacım yoktu.

"Bombacıyı da mı öldürdün? Ne zaman böyle pervasız, aptalca riskler almayı bırakacaksın?"

Bağırمام, birkaç kişinin bana bakmasına sebep oldu. Umurumda değildi. Çoğu vampir, evsizlerin barındığı yerlerden uzak dururdu. Evsizler o kadar kötü kokarlardı ki vam-

pirlerin midesi kanlarını içmeyi kaldırmazdı. Sevgilim, istifini bozmadan, “O kadar riskli değildi,” dedi. “İşi hallettim canım. O öldü, böylece izimizi sürmeleri imkânsız olacak.”

Öfkeden telefonu sıkı sıkı tuttum. Sonra telefon kırılıp konuşmamızı bitirmesin diye elimi zorla gevşettim.

“Onu Leila’yı öldürmek için kullanmasan, halledilmesi de gerekmezdi. Neye niyetli olduğunu bilsem, sana onun nerede olduğunu söylemezdim. Vlad patlamanın kaza olduğuna inanmazsa, Leila’nın katillerini bulana dek durmaz.”

“Aşırı tepki veriyorsun,” dedi ve sesindeki iç sıkıntısı, yüzüme asit gibi çarptı. “Kuşkular doğsa bile, sonları hiçbir yere varmaz. Leila canlıyken Vlad için ne kadar değerliyse, ölüyken bizim için o kadar az tehlikeli.”

Sertçe güldüm. “Bir gün bana, Vlad’in aramızda ne olduğunu bilmesini istememenin gerçek sebebini söyleyeceksin. O zamana dek, benim gözümde, Leila’yı öldürmenin tek sebebi, kıskançlık.”

O suçlamanın canını yakmasını beklemiştim ama bu kadar zehirli bir cevap almayı beklemiyordum.

“Sebeplerimin önemi yok. Önemli olan, Leila’nın yerini bana söyleyen kişi olman. Vlad bu yüzden seni öldürür canım. Ve bunu ancak sana yıllarca işkence yaptıktan sonra yapar. Bu kulağına çekici gelmiyorsa, bunu sır olarak saklamaktan başka seçeneğin yok.”

Telefonu kapattım. Hem büyük bir çaresizliğe kapılmıştım hem de onun haklı olduğunu biliyordum. Vlad, Leila’nın ölümündeki rolüme tek bir tepki verirdi ve orada durmazdı. Aynı şeyi sevgilime de yapardı ve öfkeme rağmen, bunun ol-

masına izin veremezdim. Ona âşıktım ve yalan söyleyerek onu koruyabileceksem, bunu yapacaktım.

Ara sokak kayboldu, ben de kendi gerçekliğime düşmeyi bekledim ama hiç çabalamadan, Shrapnel'in suç ortağına bağlandım. Kadını bir an için gördüm; üzerinde bir tayyör vardı, elinde bir martiniyle kanepede uzanıyordu. Yüzüne odaklanamadan, yüz hatları bulanıklaştı, pırıl pırıl kestane rengi saçların kuşattığı bir lekeye dönüştü.

Sonra baş dönmesinin saldırısına uğradım; sanki biri az önce bir sopayla kafama vurmuştu. Bağlantıyı kestim, gerçekliğe döndüm. Yan yatmış, ızdırap içinde nefes almaya çalışırken öksürüyordum. Ağzımdan kan damlıyordu ve göğsümdeki baskı, dayanılmaz bir hâl alıncaya dek arttı.

Shrapnel'in bana attığı dayaktan kaynaklanmıyordu bu. Hayır, bu acıyı tanıyordum. Yeteneklerim yine ölümcül bölgeye girmişti ve yakınımıdaki, beni iyileştirebilecek tek vampir, ölmemi istiyordu.

İçimden, bu durumun adaletsizliğinden ötürü, hüsrarla ulumak geliyordu. Sözde, yeteneklerimi yalnızca Sandra'nın üzerinde kullanacak, onun suçlu mu masum mu olduğunu öğrenecektim. Bırakın bütün bunları karnavaldaki bombayla başlatan kaltağa bağlanmayı, Shrapnel'in en büyük günahını görmek bile istememiştim. Şimdiyse bunlar beni öldürecekti.

Bir inilti duyunca gözlerimi açtım. Kırmızı bir sisin ardından Shrapnel'i gördüm. Ona fırlattığım akım, Shrapnel'i altı yedi metre ileri fırlatmıştı. Şimdi bacaklarının yanı sıra kolları da kopmuştu, derisi de birinin kıyma

makinesine koyduğu et parçalarına benziyordu. Ama akımın onda yarattığı bütün hasara rağmen, hâlâ yaşıyordu. Sonra başı bana doğru çevrildi ve göz göze geldik.

Solmaya başlayan bilincimle, hafif bir şaşkınlık hissettim. Shrapnel'den empati beklememiştim ama yüzündeki iç rahatlığı ve gurur karışımını görmeye hazır değildim. İçinin rahatlaması mantıklıydı; ölmemi istiyordu ve göğsümdeki ezici acıya bakılırsa, yakında istediği olacaktı. Ama neden gurur duyuyordu? Shrapnel'in, yeteneklerimin fazla yüklenip tabutuma son çivileri çakmasıyla hiçbir ilgisi yoktu ki...

Çok geç olsa da gerçeği kavradım.

Shrapnel, *büyüyü nasıl bozdun da, ona ulaştın*, diye sormuştu. O sorunun, kumral vampirin ona bağlanırsam yüzünü net bir biçimde görmeme engel olacak bir büyü icat ettiği anlamına geldiğini sanmıştım ama bundan fazlasıydı.

Büyü ayrıca, beni öldürmek üzere tasarlanmıştı.

OTUZ BEŞ

“L EİLA!”

Kardeşimin sesi, cenin pozisyonunda kalmak ya da ölmek istememe -hangisi canımı daha az yakacaksa- sebep olan ızdırabı deldi. *Gretchen. Korkmuş*, düşünceleri acımın ötesine geçti, sonra bunu tekinsiz bir anı takip etti. *Limuzin yanıyor.*

Dizlerimin üzerinde doğrulurken, boğazımdan gargara sesini andıran bir çığlık koptu. Gözlerim kararmaya başlar-ken turuncu bir pırıltı gördüm. Alevler arabada ilerlemişti. Sızıntı yapan benzin deposuna her an erişebilirdi.

Limuzinin üzerine atıldım; göğsümdeki, beni neredeyse felç eden baskıya rağmen nefes almaya çalıştığımda, ağzımdan kan fışkırdı. Gözlerim, düşürdüğüm bıçağı bulmama izin vermeyecek kadar bulanıyordu ve acı, kendimi alev alev yanıyor gibi hissetmeme sebep oluyordu. Belki gerçekten yanıyordum da bunu fark etmemiştim. Yine de duramazdım. Kardeşimin çığlıklarına odaklandım. O çığlıklar, adrenalin iğneleri gibiydi. Bana tekrar tekrar ileri

atılma gücünü verdiler. Tökezleyerek ilerlerken, yüzümü arabanın yan tarafına çarptım.

Gözlerim artık tamamen kararmıştı, Gretchen'in sesi de daha zayıf geliyor ama aklım hâlâ çalışıyordu. Sol elimle, emniyet kemerinin kilidini buluncaya dek sağı solu yokladım. Sonra sağ elimi kolumun üzerinden uzatarak o noktaya eriştim. İçimdeki son enerji zerreleriyle, kilide elektrik akımı gönderdim.

Omzuma aniden binen ağırlık, şimdiye kadar hissettiğim en şahane şeydi.

"Sandra'yı kurtar," demeye çalıştım ama ağzımdan yalnızca, gargarayı andıran, anlaşılmas bir ses çıktı.

Bir şey beni sertçe iterek canımı daha da yaktı. *Shrapnel geri mi döndü*, diye düşündüm, sonra vücuduma çok hoş bir uyuşukluk yayılmaya başladı ve bunu umursamaz oldum. Mantiğımın minicik kalıntısı, *bu iyi değil*, diye beni uyardı. *Bayılma! Bir daha uyanamazsın!*

Karanlığı ve azalan acının bağımlılık yapıcı hazzını bir kenara itmeye çalıştım. Bataklıkta yüzer gibiydim, mücadele ettikçe iyice batıyordum. Sonra, sertçe sürüklendiğimi hissettim ve bilincim geri döndü. Kaburgalarım, birinin içimde kırdığı incecik dallar gibiydi ama birkaç kesik nefes almayı başardım. Yeni acı seli, o tekinsiz yorgunluğu silip attı. Sonra, gök gürültüsünü andıran bir ses duyarak gözlerimi açtım ve turuncu bir sis beni bir an için kör etti.

Yangın, sonunda benzin deposuna ulaşmıştı.

İncecik yarıklara dönüşmüş gözlerimle, şimdi bazı ağaçların arkasında olduğumu, patlayan molozların ağaç göv-

delerinden sektiğini gördüm. Sandra yakınımda, baygın yatıyordu. Gretchen'sa...

Halüsinasyon görüyor olmalıydım. Bu bir halüsinasyon değilse, kardeşim altı metre kadar ötedeydi ve Shrapnel'in üzerine çöreklenmişti. Shrapnel'in Oscar'ı öldürmek için kullandığı bıçağı vampirin göğsüne saplamıştı ve yüzünden dehşet içinde olduğu anlaşılrsa da kabzayı iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu.

"Bir şeye kalkışmayı aklından bile geçirme," dedi Gretchen, nefes nefese.

Shrapnel gözlerini kardeşime dikmişti; omzundan ve kalçalarından çıkıntı yapan, sopaya benzeyen kırık kemikleri seğiriyordu. Çok geçmeden kollarıyla bacakları tamamen yenilenecek, iç organlarının aldığı hasar tamir olacaktı. Tam Gretchen'ı Shrapnel'in o zaman bir şeylere kalkışacağı yönünde uyaracaktım ki üç şekil, ikisinin yanına, dünyaya çarpan meteorların hızıyla düştü. Dördüncü de benim yanıma indi. Gözleri yeşil yeşil parlayan, siyah saçları yabanıl bir biçimde uçuşan bu şekil, bileğini ısırıktan sonra ağızıma tuttu.

Vlad. Demek biri dumanı görmüştü.

Ben derin kesikten kan içmeye başlarken, Vlad'ın korumaları Shrapnel'i yerden kaldırdı ve o kendi canına kıyarak kurtulmadan önce, içlerinden biri bıçağı göğsünden çekip aldı. Sonra gözlerim tamamen karardı. Tekrar kan yuttum ama vücudumu kasıp kavuran acı azalmadı. Aksine, kendimi kafatasımın içine jiletler sokuluyormuş gibi hissettim ve göğsümdeki sıkışma bütün vücuduma yayıldı. Artık yu-

tamıyordum. Bir nefes daha alacak gücü bile bulamadım. Her yerimi bir soğukluk sarıp da acıyı buz gibi dokunuşuyla yok ettiğinde, Vlad'ın çok geç kaldığını anladım.

“Hayır!”

Vlad'ın sesi beni yerimde tuttu ama yalnızca bir anlığına. Sonra daha önce hiç hissetmediğim iç zincirler kırıldı ve tabancadan ateşlenen bir kurşun gibi ileri fırladım. Artık kırık dökük hâlde, yerde yatmıyordum. Havaya yükseliyordum ve bu, uçabildiğimi gördüğüm rüyaların hepsinden daha heyecan vericiydi. Artık gözlerimin önünde kızıl-kara, çirkin bir sis yoktu. Aksine, her şey pırıl pırıl bir ışıkla aydınlanmıştı ve burnumda yağmur suyunun rahatlatıcı kokusu vardı. O kokuyu daha önce de almıştım, ama o kadar uzun zaman olmuştu ki unutmuştum. Ama şimdi, kokunun kime ait olduğunu derhâl anladım. Sonra da o kişinin kendisini gördüm.

Siyah saçlarının arasındaki gümüş tutamlar pırıl pırıldı. Gülümsediğinde yüzünde beliren minicik çizgiler de. İçimde taşıdığım suçluluk birden yok oldu. Kadın hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Onun hiçbir zaman ölümünden beni suçlu tutmadığını, diğer bütün yanlışlarım için de affettiğini *hissettim*. Üzerine atıldım ama kadın o güzelim tebessümle, beni durdurmak için elini kaldırdı.

Aklımın içinde, *henüz değil bebeğim*, fısıltısını duydum.

Sonra bir şey haşın bir kuvvetle beni aşağı çekti. Annemin tatlı kokusu da etrafımı sarmış kristal berraklığındaki güneş ışığı da yok oldu. Dehşet verici bir hızla

düşmeye başladım; her durma teşebbüsümde amansız bir çekiş hissediyordum. Zemin hızla yaklaşıyordu, ama beni acımasızca aşağı sürüklemeye devam eden görünmez elle savaşmak için hiçbir şey yapamıyordum.

O boyun eğmez yüzeye indiğimde, darbe beni paramparça etti. Ölümün yatıştırıcı, soğuk dokunuşunu bekledim ama gelmedi.

Hissettiğim tek şey, ateşti.

OTUZ ALTI

KAP.

Ağzım kanla ıslanmıştı. Havada kan kokusu vardı; artık bakırımsı ve keskin değil, baş döndürücü, sarhoş ediciydi. Aynı anda hem yutkundum hem nefes aldım; içimi her şekilde, acıyı yok eden o muhteşem sıvıyla doldurmak istiyordum. Birkaç saniyeliğine kendimi öyle bir kaptırdım ki sanki aynı anda hem kafayı buluyor, hem de daha çok yükseliyordum.

Sonra, yeteneklerim sayesinde, kafayı her buluşumda olduğu gibi, düşüşün sonucunda canım yana yana titremeye, bir doz daha almak için yanıp tutuşmaya başladım.

Biri, konuşabilen kuduz bir hayvandan bekleyeceğim bir tonda, “Daha,” diye hırladı. Cevap, yüzüme bastırılan, ıslak, serin bir bez oldu. Bez, yaladığım kanı sildi, ben de gözlerimi öfkeyle açtım. Gözlerimi açtığımda, bir an için her şey öyle parlak ve canlıydı ki odaklanamadım.

“Daha, dedim!”

Aynı anda iki şeyi fark ettim. O yabancı ses benden geliyordu ve konuşmalarımın arasında nefes almamıştım. Dudağıma değen minicik hançerleri hissetmek neredeyse gereksizdi.

Şimdi gerçekten başardın, diye dalga geçti iç sesim.

Dişlerimi birbirine bastırdığımda, köpek dişleri olduğunu bildiğim şeyler alt dudağıma iyice saplandı. Görünüşe bakılırsa, ölmek ve vampir olarak diriltilmek bile, nefret ettiğim iç sesimi öldürememişti.

Sonra, renk kaleydoskopu, belirgin şekillere dönüştü ve Vlad odağa girdi. Siyah pantolonu ve çivit mavisi gömleği, leş gibi duman ve yanık lastik kokuyordu. Ama onun altındaki yoğun kan kokusunu aldım ve başka her şey kayboldu.

Vlad'ın üzerine atladım, yeni köpek dişlerimle derisini ve giysilerini delmeme sebep olan bir aciliyet hissiyle, o enfes izleri aradım. Vlad o kokunun kaynağını ararken, anlamadığım bir şey mırıldandı. Bir yanımda, vahşiliğimi görünce dehşete düşmüştü ama geri kalanımın önemseddiği tek bir şey vardı.

Kan. Kan lazım. HEMEN.

Vlad beni itip kendisinden uzaklaştırdı, bir eliyle açıp kapadığım ağzımı tutarken, diğerini arkasına uzattı. İçimdeki yanma hissi geri dönmüştü; öyle büyük bir acıyla kıvranıyordum ki acıyı durdurma ihtiyacının ötesini düşünemiyordum. Sonra o enfes sıvı boğazımdan aşağı indi ve ızdırabımı öyle eksiksiz bir biçimde giderdi ki yanaklarımdan minnet gözyaşları aktı. Kanı, boğulmaya çalışıyor-

muşçasına yuttum. Gözlerim öyle büyük bir iç rahatlığıyla kapanmıştı ki bayılacağımı sandım.

Sonra, iç rahatlığının altında başka bir şey hissettim. Öfkeliydim ve bunu, hayatımda hissettiğim, en saf, en dizginsiz duygu seli takip etti. Ona sevgi demek, bir bahar yağmurunu kasırgaya benzetmekti ve o duygunun benden değil, çenemi hâlâ demirden parmaklarıyla tutan vampirden geldiğini fark ettiğimde şoka uğradım.

“Seni hissedebiliyorum.”

O fısıltıyla, Vlad’ın gözleri daha önce hiç görmediğim kadar çok parlamaya başladı. Ama artık o gözlere bakmak canımı yakmıyordu.

“Çünkü alışveriş kandırmacan sana insanlığına mal oldu.”

Sesindeki sertlik, irkilmeme sebep olurdu –tabii duygularımın arasında yeni bir sel hissetmeseydim. Onların arasında yine öfke vardı, evet ama beni kaybetme korkusundan doğmuştu. Vlad’ın korkmaya muktedir olduğunu sanmamıştım ama bu duygu, aşkın yine alev alev, dizginsiz kuzeniyle birlikte bilinçaltımda dolaşıyordu. Vlad’ın kontrolcü tavırlarının, kendini beğenmişliğinden kaynaklandığını sanmıştım ama aslında beni koruma yönündeki patolojik ihtiyacından ileri geliyordu. Kan düşüncesine saplanıp kalmasam, Vlad’ın bu saplantı onu kasıp kavururken onca şeye razı olmasına hayret ederdim.

Sonra yine felç edici bir acı hissettim. Ve o acı, diğer duyguları öyle şiddetli bir açlığın altında ezdi ki sanki birkaç saniyede bin kez açlıktan ölmüştüm. Vlad beni tutma-

sa yere yığılırdım. İçimdeki o feci yangından ötürü çılgılık atamadan, o enfes sıvının bir yudumu daha, ızdırabımı yok etti.

Önceki gibi açgözlülükle yutkundum ve bu kez Vlad sı-rılısıklam plastik parçalarını ellerimden zorla almadan önce kendime geldim. Ellerimi, kontrol edemediğim bir dürtüyle yalayıp temizlerken, *kan torbaları*, diye düşündüm. Vlad ne kadar da moderndi. Yanlış hatırlamıyorsam, karşıma çıkan ilk canlı insanı öldürmeyecek kadar kuvvetlenene dek, günlerce gözünü kan bürümüş bir manyak olarak kalacaktım. Açıkçası bu düşünce moral bozucuydu.

Sonra, geç de olsa başka bir şeyi fark ettim.

“Neden hortlak değil de vampirim? Öldüğümü hatırlıyorum...”

Sonra da annemi görmüştüm. Beni bir an için afallatarak sorumu unutmama yol açtı bu. Annem hayal de yanılsama da değildi; kendi adımı nasıl kesin bir biçimde biliyorsam, bunu da öyle biliyordum. Demek ölümden sonra bir şey vardı. Daha önce, yeniden yaşadığım ölümlerden hiçbirinde görmediğim için buna inanmıyordum ama belki de insanın, hayatın ötesindekini kendi gözüyle görmesi gerekiyordu.

Vlad elini gevşetti, çenemi tutmayı bırakıp boğazımı okşamaya başladı. “Bu kez kanım seni iyileştirmeye yetmedi. Ama dönüşüm sürecini başlattı.”

“Nasıl?”

Vlad’ın dişleri neşesiz bir tebessümle parladı. “Normal bir dönüşüm geçirecek olsan, bütün kanını içip seni ölü-

mün eşiğine getirir, sonra sana kanımı içirirdim. Sen yaralarından ötürü zaten kan kaybından ölecek hâldeydin ve yeterince kanımı içmiştin. Sana son olarak içirdiğim kan, bardağı taşıran son damla oldu.”

Sonra Vlad elini indirdi ve o söze devam etmeden önce, duygularımın arasında hiddet dolu bir ızdırıp hissettim.

“Tabii, ben bunu sen ölene dek bilmiyordum. Sonra birden boğazımı pençelemeye başladın.”

Açıkçası bunu da buraya getirilişimi de hatırlamıyordum. Hatırladığım son şey, korumaların Shrapnel’i ayağa kaldırışı ve Vlad’in yanımda diz çöküşüydü.

“Gretchen. O iyi, değil mi?”

“Sadece ufak tefek yaraları var.”

O anda hissettiğim iç rahatlığının sebebi, midemin kanla dolu olması değildi. “Ya Sandra?”

“Onun yaraları daha ciddi ama iyileşecek.”

Sormak istemiyordum ama öğrenmem gerekiyordu. “Shrapnel?”

Vlad’in dudakları gerildi. “Ait olduğu yerde.”

Şüphesiz, zindan anlamına geliyordu bu. Belki şimdi biz de oradaydık. İçinde bulunduğumuz oda, Vlad’in hapishane hücrelerinin daha lüks bir versiyonuna benziyordu, çünkü duvarlar, tavan ve zemin taştandı, etrafta çıkışa benzer bir şey de görünmüyordu. Ama köşede, üzerinde birkaç kalın battaniye bulunan iki şilte vardı. Gördüğüm hapishane odalarının standart bir parçası değildi bu ama hiç ışık olmaması...

Ama ben yine de kusursuz bir biçimde görebiliyordum.

Görüşümün değişmesini bekler gibi gözlerimi kırıştırdım ama tabii, öyle bir şey olmadı. Küçük odayı aydınlatan hiçbir ışık yoktu ama ben duvardaki, onları yalamak istememe sebep olacak kadar güzel kokan kırmızı lekelere kadar, her santimi görüyordum. Dudağımda iğne batmasını andıran çifte sızıyı hissettiğimde, yeni köpek dişlerimin yine uzadığını anladım.

Bütün bunlar bana fazla gelince, gözlerimi kapattım. Açıkçası bunun bu kadar çabuk olmasını istememiştim ve durumla baş edip edemeyeceğimden emin değildim. Ama hazır olsam da olmasam da artık bir vampirdim. Elimi göğsümden kalbime indirdim. Yirmi beş yıl atmıştı ama artık sonsuza dek, birinin terk ettiği bir davul gibi sessiz kalacaktı.

Gözlerimi açtığımda Vlad'ın bana baktığını gördüm. Hiçbir şey söylemedi, ama bilinçaltımda tuhaf bir empati ve acımasızlık karışımı hissettim. Vlad'ın duyguları, *bunun olmasına sen sebep oldun*, der gibiydi. *Ama bununla tek başına yüzleşmeyeceksin.*

Ben de ona baktım ve burnunun kenarındaki, daha önce görmediğim, minicik bir yara izini fark ettim. Tek yenilik bu değildi. Vlad'ın teni artık solgun görünmüyor, içinde taşıdığı bir ışığın üzerini örter gibi, hafifçe parlıyordu. Vlad'ın saçları yalnızca siyah değil, siyah, kahverengi ve kestane renginin yoğun bir karışımıydı. Etrafındaki hava, enerjiyle çıtırdıyordu ve boğazımı tekrar okşadığında, elinin içinde elektrik olan kişi oymuş gibi karıncalandı.

“Sen de farklısın,” dedim hayretle.

Vlad'ın dudakları, yarı alaycı, yarı neşeli bir tebessümle kıvrıldı.

“Sen artık vampirsin. İnsanların göremediği ayrıntıları görüyor, anlamadıkları güçleri algılıyor, duyguları onların hiçbir zaman hayal edemeyeceği kadar yoğun bir biçimde yaşıyorsun.”

Sonra saçımı tuttu, başımı arkaya çekti ve ağzını boğazıma yaklaştırdı.

“Şimdi bunu hisset,” diye mırıldandı.

Onun kısa sakallarının kaba okşayışı ve dudaklarının şehvet dolu yumuşaklığı, bilinçaltımda bir duygu patlamasına yol açtı. Arzu içimi alev alev yaktı, dizlerimin üzerine düşmeme ramak kaldı. O his sinir uçlarımı az önceki açlık gibi, müthiş bir biçimde yakıyordu ama hissettiğim, acı değildi. Onun yerine, haz dolu çığlıklar kulaklarımda çınlayıncaya dek zevkin içinde boğulma arzusunun pençesine düşmüştüm. Ve bunu hemen yapmak zorundaydım.

Ağzım açıldı, dilim Vlad'inkine dolandı; bu sırada onun gömleğini kavradım. Gömlek, ellerimde ıslak kâğıt gibi, kolayca yırtıldı; sonra Vlad beni kendine çekti ve sıcaklığı nefesimi kesti. Vlad baştan beri sıcaktı ama şimdi bana, ete kemiğe bürünmüş bir yangın gibi geliyordu. Ben onun gömleğini nasıl acımasızca mahvettiysen, o da benim elbise, sütyenimi ve külotumu yırtıp attı ve sonra beni yakındaki şiltenin üzerine fırlattı.

Vücudu benimkinin üzerini örttüğünde inledim; bunun da bu kadar farklı olması beni şoka uğratmıştı. Vlad'in teninin benimkine her sürtünüşü zevkimi öyle bir artı-

rıyordu ki vücudumu içgüdüsel bir ihtiyaçla ona doğru büküyordum. Her okşayış, onun dokunuşuna aç, gizli noktalarımın içine işler gibiydi. Önceki her şey, geçmişe dair psişik imgelerim gibi solarak renksiz anılara dönüştü. Sanki ilk kez sevişiyorduk; Vlad bacaklarımı itip açtığında ve yüzünü aralarına indirdiğinde, inanılmaz bir haz dalgasıyla çığlık attım.

O bacaklarımın arasındayken ne kadar zaman kıvrandım, bilmiyorum; zevk, onun dilinin her darbesiyle beni paramparça ediyordu. Vlad doğrulup pantolonunun ön kısmını yırttığında, hâlâ orgazmdan titriyordum ama o kalın, uzun erkekliği görünce, içimdeki ihtiyaç yeniden kabardı. Aşağı kaydım ve Vlad'ı üzerime çektim. Sonra, o ağzıyla benimkine sahip olduğunda, öpücüğünün gücünden başım arkaya düştü.

Vlad'ın tadı daha keskin, daha tuzlu ve öyle açık bir biçimde cinseldi ki ıslak olan yerim zonklamaya başladı. Vlad'ın vücudu cehennem gibiydi; elini aramıza uzattığında, beklenti içimi bıçak gibi yardı. Öpücüğümüzü kestim ve hiç düşünmeden onun omzunu ısırdım; bunun bana bu kadar doğal gelmesi şok ediciydi. Köpek dişlerimi daha derine batırdığımda, haz içime dalga dalga yayıldı. O haz bana mı aitti, ona mı, bilmiyordum; Vlad darbesini karşılamak için kalçalarımı yukarı çektiğinde, bunu umursamaz oldum.

Alev alev erkekliği içime girdiğinde, onu ısırmayı bırakarak çığlığı bastım. Daha önce de bu hissi mi veriyordu? Hayır, bu mümkün olamazdı. Vlad daha derine inemeye-

ceği noktada klitorisime sürtüldüğünde, iç kaslarımın o şekilde dehşetle kasılmasına dayanamazdım. Ağzı boğazıma kapandığında ve eskiden nabzımın olduğu yeri ısırdığında hissettiğim mutluluğa da. Sonra Vlad, boğazım hâlâ köpek dişlerinin arasındayken kendisini öne itti ve hem tam olarak onun egemenliği altında olmanın hem de kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü hissetmenin etkisi, çekincelerimi yerle bir etti.

Vlad'ın ağzını koparırcasına boğazımdan çektim ve benim yırtıldığında, sızıyı neredeyse hiç hissetmedim. Sonra kollarımı Vlad'a sardım ve ben de onu aynı yerden ısırdım. Onun hislerine bağlanınca sinir uçlarım aşırı haz yüklenmesine uğradı, delirecek gibi oldum. Vlad daha hızlı hareket etmeye, daha derine inmeye, beni vücudumu bereleyecek kadar sıkı tutmaya başladı. Ben de bütün bunların tadına vardım ve her sert darbesine, dişlerimi boynuna batırarak karşılık verdim. Tırnaklarım onun sırtını yırttı, ter olmayan bir ıslaklığa yol açtı. İçimdeki, bütün bunların fazla gelme ihtimalini umursamadan daha çoğunu talep eden ihtiyaçla birlikte haz da arttı. Vlad çok sıcak, çok iri, çok kabaydı. Ve yaptığı şeye ara verirse, ölürdüm.

Ağzımı onun boynundan güçlkle ayırdım ve nefes nefese, "Seni çok seviyorum," dedim; bundan hemen sonra, yeni bir orgazmın yoğunluğuyla titremeye başladım. Yarı kapalı gözlerimle, Vlad'ın başını arkaya attığını, pürüzsüz boynunda kızıl izler olduğunu gördüm. Sonra Vlad başını eğdi ve kavurucu elleriyle yüzümü okşarken gözlerini bana dikti.

“Ben de seni seviyorum eşim.”

Cevap verme şansı bulamadım. Vlad aşağı kaydı, ağzını tutkulu bir coşkununla bacaklarımın arasına indirdi. Yarı mest, yarı hüsrandan kaynaklanan bir iniltiyle, vücudumu ona doğru büküm. Harikulade bir histi bu ama Vlad’ı yine içimde istiyordum.

Vlad’ın dilinin yerini dudakları alıp da klitorisimi yalamak yerine delince, bütün düşüncelerim silindi. İçimde akkor bir zevk patlaması hissettim, sağ elimden elektrik fışkırdı. Yatağın delindiği noktadan duman yükseldi ama Vlad beni uzun, derin darbelerle emmeye başladığında, yapabildiğim tek şey çarşafı sıkıkmak oldu.

Vlad’ın adı boğazımdan, boğuk bir hıçkırık şeklinde koptu. Beni yeniden kuvvetle emdiğinde adını haykırmaya başladım, sonra düşünemez oldum ve o kadarını da yapamadım. Tek yapabildiğim, içimden sözsüz haykırımlar kopardı. Ona tutunmaktı ve Vlad aklımı başımdan alan son bir emişin ardından beni yüzüstü çevirdiğinde, hareket bile edemedim.

Vlad kalçalarımı yukarı çekti ve yeniden, derin bir darbeyle içime girdiğinde yine boğuk bir çığlık kopardım. Bacaklarımın arası zonklıyor, karıncalanıyor, Vlad geri çekilirken erkekliğinin etrafında kasılıyordu. Vlad beni kaldırıp kucağına çekti. Kalçalarını yine kaldırdığında, tekrar içime gömüldü. Arkaya kaykılıp sallanmaya başlarken onun bacaklarına tutundum. Ve Vlad saçlarımı yana itip boynumu öptüğünde, yakıcı dudaklarını hissettim. Sonra, beni Vlad’ın zirveye ulaşmasından bir saniye önce

kendi zirveme ulaştıran coşkulu ritim ve ikimizi hem iç-
ten hem dıştan titreten ürpertiler dışında, hiçbir şey dü-
şünemez oldum.

OTUZ YEDİ

VLAD BENİ BIRAKTIĞINDA ŞİLTENİN ÜZERİNE düştüm; nefes nefese olmamamın tek sebebi, nefes almak zorunda olmamamdı. Daha önce hiç sigara içmemiştim ama bu hücrede sigara olsa, eski hâlimin şerefine onu yakardım.

Sonra midem kasıldı. Doygunluğum yok oldu, yerini öyle şiddetli bir açlık aldı ki titremeye başladım.

Vlad beni sertçe kaldırarak tek eliyle duvara dayadı, diğer eliyle de daha önce fark etmediğim tuş takımına birtakım rakamlar girdi. Taş yüzeyde bir çekmece açıldı ve içindekilere bir kez baktığımda, aklım ihtiyacımdan ötürü tamamen boşaldı.

Bundan sonraki birkaç dakika, acı ve rahatlamadan oluşan bir atlıkarınca gibiydi. Aklım başıma geldiğinde, hâlâ duvara dayalı hâlde, bir plastik torbanın kalıntılarını emiyordum, Vlad da beni izliyordu.

Vlad elini uzattı, ben de içinde hâlâ enfes, kızıl lekeler olsa da kendimi torbayı bırakmaya zorladım. Yine de ge-

reğinden bir saniye bile uzun süre hayvan gibi davranmayacaktım. Vlad onu ve ayağımın dibindeki diğer selofan parçalarını aldı ve torbaların geldiği çekmeceye attı.

Sakince, “Nereden bildin?” diye sormayı başardım.

Vlad omuz silkti. “Bütün yeni vampirler aynıdır. Seks, öfke ve şiddet, açlığını tetikler. Onu kontrol edene dek, en azından geleceğini tahmin etmeyi öğrenmelisin.”

Aşağı baktım. Kan torbalarını öyle delice yırtmıştım ki vücudumun ön kısmı kanla kaplıydı, bu da beni pornografik bir korku filminin aktrisine benzetmişti. Önümde delirmiş gibi besleneceğim birkaç gün daha vardı ama bazı şeyler, yeni açlığım üzerinde kontrol sahibi olmamı bekleyemezdi.

Yatağa gidip çarşafa sarındım. Söylemem gereken şey, çıplakken konuşulamayacak kadar ciddiydi.

“Demek hainin Shrapnel olduğunu anladın,” diye söze başladım.

Vlad alaycı alaycı soluyarak sözümü kesti. “Onu arabayı *yanlışlıkla* uçurumdan aşağı sürdü diye paramparça edeceğini düşünmedim.”

Vlad’ın gözlerine baktım. “O senin evindeki tek haindi ama tek suç ortağı değildi.”

Vlad’ın gözleri yeşil yeşil parlamaya başladı. “Açıkla.”

“Sandra mesaj iletliyordu.”

Ben başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan Vlad hızla döndü, duvarın geri kalanından farklı görünmeyen bir bölümüne bastırdı ama yine de önümüzde bir kapı belirdi.

Vlad açık mekâna, havlarcasına, “Waters!” diye bağırırdı. “Sandra’yı hemen yakala.”

Yapma, diye bağırdım içimden. *Onun suçu değil!*

Vlad cevap vermedi. Doğru ya, artık düşüncelerimi duyamıyordu. Hem bunu hem de şahane, seksi, vampir olmanın iyi yanları listesine yazacaktım.

Yüksek sesle, “Haberı yoktu,” dedim. “Shrapnel onu hipnotize etti. Ona dokunduğumda bunu gördüm.”

Vlad döndüğünde yüzündeki ifade hâlâ tekinsizdi ama yine de, “Onu *nazikçe* yakala Waters,” eklemesini yaptı. Sonra yine belirgin olmayan bir panele basarak kapıyı kapattı.

“Başka ne gördün?”

Duygularımın arasında hissettiğim, Vlad’a ait hoşnutsuzluğun sebebinin, Shrapnel’in hareketleri mi, yoksa benimkiler mi olduğunu bilemiyordum.

“Önce Sandra’yı incitmeyeceğine söz ver.”

Vlad kollarını göğsünde kavuşturdu. Kaslı yapısı ve kurdurmuş gibi beslenişim sırasında üzerine sıçrayan kanla, bundan daha tehditkâr görünemezdi ama ben geri adım atmayı reddettim.

“Söz ver,” dedim tekrar.

Vlad ipeksi bir sesle, “Bunu öğrenmenin başka yolları da var,” dedi.

Amansızca güldüm. “Neden arkandan iş çevirdiğimi sanıyorsun? Senin *bilgi alma yollarını* iyi biliyorum. O yüzden, yanlış bir şey yapmamışsa, arkadaşşıma öyle bir şey yaşatmak istemedim.”

Vlad’ın ağzı gerildi ve öfkesinin yankıları duygularıma karıştı ama hissettiği tek şey bu değildi. Bilinçaltımda

hem tatlı hem acı bir anı kadar dokunaklı bir pişmanlık da hissettim. İnsanlığımı kaybetmek benim suçumdu ama Vlad'ın, kendisini de suçladığını fark ettim.

Sonra Vlad elini duvara bastırdı ve o gizli kapı tekrar belirdi.

Vlad elini sallayarak "Eh, haydi," dedi.

Açık kapıya kuşkuyla baktım. "Şu anda kana susamış bir tehdit olduğum için kilit altında kalmam gerekmiyor mu?"

"Evet ama benimle gelip Sandra'nın bana ihanet etmemişse zarar görmediğine tanıklık edeceksin." Köpek balıklarınıninkini andıran bir sırıtışla ekledi. "Tabii kızın boğazını bizzat parçalamazsan."

Zindana bu kadar çabuk dönmeyi beklememiştim ama düş aldıktan, giyindikten ve yine bir beslenme krizine girdikten, yine düş alıp giyindikten sonra, işte buradaydım. Zindanın ilk odasına girdiğimizde, leş gibi koku, irkil-meme sebep oldu. Sanki biri gaz yağın, çürük meyveleri, bayat kanı, idrarı ve köpek bokunu karıştırmış, sonra da havaya uçurmuştu. Kokuyu daha önce nasıl fark etmemiştim? Nefes bile almıyordum ama o leş gibi koku yine de burnuma geldi.

"Burası iğrenç kokuyor."

Vlad sinirlenmiş gibi yaparak "Korumalar oda spreyi sıkmayı unutmuş mu?" dedi. Sonra bana bıkkınca baktı. "Burası bir zindan Leila. Zindanlar kokar."

Görev tamamlanmıştı. Koku, yeni iştahımı kapatmış olabilirdi. Cehennem osurabilse, ortalık böyle kokardı.

“Leila!”

Sandra’nın sesine doğru döndüm. Kızın iri, taş anıta bağlı olmadığını görünce rahatladım. Onun yerine, yere yığılmıştı; yüzünde öyle perişan bir ifade vardı ki buradan hiçbir zaman çıkamayacağını düşündüğü belliydi. Beni görür görmez üzerime atıldı.

“Lütfen, onlara bir hata olduğunu söyle!”

Korumalardan biri, âdeta yoktan var olarak kızı bana ulaşmadan yakaladı. Sandra da kazadan bu yana düş alıp üzerini değiştirmişti ama vücudundaki kesiklerden, kabuklardan ve kafasındaki dikilmiş yaradan gelen kurumuş kan kokusunu, zindandaki feci kokuya rağmen alabiliyordum. Köpek dişlerim damağıma battı.

Kendi kendime, *az önce yemek yedin*, diye hatırlattım. *Ve Sandra tatlı DEĞİL.*

“Sorun yok,” dedim kızı. “Vlad’ın bazı konularda hafızana bakması gerekiyor, o kadar.”

İşi burada yapıyorduk, çünkü Vlad, Shrapnel’in ihanetinin ortaya çıkışına tanık olmasını istemişti. Ve Shrapnel’in kalacağı tek bir yer vardı. Kendimi kontrol etmekte zorlansam da Vlad, Sandra’nın aklını kurcalamayı bitirene dek buradan gitmeyecektim. Sandra’nın benden başka müttefiki yoktu ve zindan, yanınızda bir arkadaşınız varken bile dehşet vericiydi. Vlad benimle, Sandra’nın boğazını parçalama konusunda alay edebilirdi ama bunu yapmama asla izin vermezdi.

Hem, Shrapnel’in haşır neşir olduğu kumral vampir hakkında daha fazla bilgi almak istiyordum. Mesela baş-

langıç olarak, beni öldürmeyi neden o kadar istediğini öğrenmek.

Tabii, burada olmak, Vlad'ın karanlık yanıyla yüz yüze gelmek anlamına geliyordu. Ve Vlad hiç vakit kaybetmeden o yanını su yüzüne çıkardı.

Shrapnel'i işaret ederek "İndirin onu," dedi.

Üç vampir yine ninjalar gibi belirdi ama Shrapnel'i taşı duvara bağlayan birçok kelepçeyi çözerlerken, hareketleri artık gözüme bulanık gelecek kadar hızlı görünmüyordu. Son gümüş zincir düşmeden Vlad, uzun, tahta bir direk aldı ve onu Shrapnel'in karnına sapladı.

Sandra sertçe nefes aldı. Kalp atışının, dikkatimi çekmeye çalışır gibi hızlandığını fark etmemeye çalıştım. Kimseye çaktırmadan, ceketimin cebine koyduğum kan torbasını sıktım. Açlık sızısı hissedersen torbayı parçalayacak, korumalara Sandra'yı korumaları için vakit verecektim. Olacakları tahmin etme konusunda ustalaşıyor muydum ne?

Vlad, Shrapnel'i taşıdaki deliklerden birine taşıdı ve direğin ucunu, bir vazoya çiçek koyarmış gibi, umursamaz bir tavırla bıraktı. Shrapnel bu sırada birkaç kez sertçe homurdandı ama başka ses çıkarmadı. Dayanıklılığı etkileyiciydi ama ne kadar kuvvetliyse, Vlad ona kimin, neden ihanet ettiğini öğrenmeye çalışırken o kadar fazla dayanırdı. Shrapnel beni iki kez öldürmeye çalışmıştı. Ama ben yine de kendimi ona acımdan alıkoyamıyordum.

Birinin burun çektiğini duyunca, dikkatimi Sandra'ya yönelttim. Kız başını eğmişti, uzun kızıl-sarı saçları yüz ifa-

desini gizliyordu. Sandra, “Feci bir şey yaptım, değil mi?” diye fısıldadı. “Hatırlamıyorum ama arabada bana dokunduğunda bunu *hissettim*.”

Sandra’nın sırtına vurarak onu teselli etmek istiyordum ama nabızı şimdiden kulağıma akşam yemeği zili gibi gelmeye başlamıştı. O yüzden kendime, ona daha fazla yaklaşacak kadar güvenemiyordum.

En güven verici sesimle, “Vlad sana kızgın değil,” dedim. “Aslına bakarsan, seni ona ihanet etmeye zorlayan diğer kişiyi bulacağız ve o kadını durduracağız.”

Vlad kaşlarını kaldırdı.

“Kadın mı?”

“Kadın,” diye tekrarlarlarken Shrapnel’e baktım. “Ve görünüşe bakılırsa, büyücü.”

OTUZ SEKİZ

SHRAPNEL GÖZLERİNİ BANA DİKTİ. VE O OBSİD-
yen rengi gözlerde, yeşil pırıltılar belirdi.

“Bana yalan söyledin. Onun kim olduğunu bilmiyorsun.”

Öfkeli den çok şaşkın gibiydi; gerçi, yalancılık konusun-
da kimseyi suçlayacak durumda değildi.

“Henüz bilmiyoruz ama öğrenmek üzereyiz,” dedim so-
ğuk soğuk.

Shrapnel onları kuş bakışı izlerken Vlad, Sandra’nın ya-
nına gitti.

“Hafızanla oynadıkları için hareketlerinin hiçbirinin
farkında değildiysen, seni suçlamayacağım.”

Şartlı teselli sözleriydi bunlar ama işe yaradı. Sandra tek
dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

“Annemle babam beni terk ettiğinde, beni sokaklardan
kurtardınız. Bana ev, eğitim ve daha iyi bir gelecek vaadi
verdiniz. Size asla bile bile ihanet etmem.”

Vlad başını kaldırıp Shrapnel’e bakarken, ağzı alaycı bir
tavırla kıvrıldı.

“O hâlde bana, en yakın iki arkadaşımın daha sadıksın demektir.”

Duygularımın arasında bir öfke ve acı karışımı belirdi. Shrapnel’in hareketlerinin, atasına baş kaldıran bir vampirinkilerden ibaret olmadığını hatırlayınca yüzümü buruşturdum. İnsanın sırtına saplanan bir bıçak, onu tutan arkadaşı olunca, çok daha fazla can yakıyordu.

Sandra ayağa kalkıp saçlarını yana itti. *“Lasa-ma sa-ti dovedesc, printul meu!”*

Vlad kızın boynunu tuttu ve ağzını oraya yaklaştırdı. Kızı ısırduğunda, içimde, beklemediğim bir duygu kabardı. Taze kan kokusu, köpek dişlerimin uzamasına sebep olsa da hissettiğim, açlık değildi. Sandra zaten iyi durumda değilken onun daha fazla kan kaybetmesinden duyduğum endişe de değildi. Onun yerine, kızı Vlad’ın kollarından koparıp cızır cızır elektrikli kırbacımla, paramparça olana dek kırbaçlama yönünde sersemletici bir dürtü hissettim.

Kıskanıyordum. Ne saçma. Vlad vampirdi, Sandra’ysa aklıyla oynanmış bir insandı ve bunu aşmanın en iyi yolu, kızı hipnotize etmeden önce kanını içmekti. Evet, bunu biliyordum ama yine de elimden kıvılcımların fışkırmasına sebep olan duygu seline engel olmadı.

Vlad’in ağzı, ona dokunuyor. Sandra başını arkaya atıyor ve sebep, acı çekmesi gibi görünmüyor. Vlad onun kanını yutarken gırtlığı kıpırdıyor...

Elimin altındaki kaya zemine bir yıldırım düştü. Vampire dönüşmek, içimdeki elektriği hiç azaltmamıştı. Sanki bu, oradakilerin ne olduğunu fark etmesine engel olabilecekmış

gibi, çatlağı derhâl ayağımla kapattım. Vlad başını kaldırdı ve gözleri hiç duraksamadan o noktaya, ardından bana çevrildi. Benim mantıksız kıskançlığıma göz devirmesini beklemiştim ama Vlad düşünceli görünüyordu.

Sonra Sandra'yı bıraktı, başparmağını köpek dişiyle deldikten sonra, kızın boynundaki delik izlerini kanıyla iyileştirdi. Duygularımı -ve elimden kıvılcımlar sıçramasına sebep olan akımları- dizginlemeye çalışırken, içimden Sting'in "Every Breath You Take" şarkısını söyledim. *Burada bir ölüm kalım meselesi var Leila. Önceliklerini iyi seç.*

O ayrıntının yardımı olabilir diye, "Sandra'yı hipnotize etmek için odasına girmiş," dedim.

Vlad yeşile dönen gözlerle, Sandra'ya odadaki tek kişi oymuş gibi baktı.

Çınlayan bir sesle, "Shrapnel odana geldi," diye tekrarladı. "Birine bir mesaj iletmeni istiyordu. Neydi o?"

Sandra, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Evet, biliyorsun."

Hava çatırdadı, kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Vlad'dan görünmez bir dalga yayılıyor, odayı tüylerimi ürpertmeye yetecek kadar enerjiyle dolduruyor gibiydi. Vlad ne yapıyordu?

Vlad aynı titreşimli tonda, "Shrapnel'i odanda görüyorsun," dedi. "Sesini şimdi bile duyabiliyorsun. Ne diyor?"

"Diyor ki..." Sandra'nın yüzü, uzaktan gelen bir fısıltıyı duymaya çalışır gibi gerildi. "Kadına, onun güçlerine ka-

vuştuğunu söyleyecekmişim. Onları kullanırken ölmesine ramak kalmış ama Vlad onu diriltmiş ve şimdi yanından ayırmıyormuş. Uyanırsa yemeğini zehirlemeyi deneyeceğim.”

Shrapnel’e suçlayıcı bir bakış attım. Ben komadayken beni zehirlemeyi planlıyordu, öyle mi?

Duygularımın arasına hiddet karıştı ama Vlad hiçbir şey söylemediği gibi gözlerini de Sandra’dan ayırmadı.

“Tek mesajı bu değildi. Başka ne var?”

Sandra, bir vampirin etkisindeki insanlarla bağdaştırmaya başladığım tekdüze bir sesle, Shrapnel’in suç ortağına yeteneklerimin bütün ayrıntılarını, karnavaldaki ve Maximus’la birlikte oteldeki yerimi iletişimi anlattı. Shrapnel, Maximus’un aşırı yöntemlerle etkisiz hâle getirilmesi gerekeceğini bile söylemişti. Aklıma hemen sıvı gümüşten kurşunlar geldi. Ondan daha aşırı bir yöntem düşünemiyordum.

Vlad, Sandra’ya kadının mesajlarını tekrarlama emrini verdi. Mesajlar, benim hakkımda, tehditten çok merak belirten, masum sorular şeklinde başladı. Ama karnavaldaki bombadan sonra değiştiler. Kadının gerçek niyetleri ortaya çıktığında, bundan sonraki mesajların, *Leila’yı öldür, hem de hemen*’in çeşitlemeleri olması beni şaşırtmadı. Öfkem artsa da bunların çoğunu zaten biliyorduk ve bunun onu da hüsrana uğrattığını bilmek için Vlad’ın duygularını hissetmeme gerek yoktu.

“Bu mesajları iletmek için onunla nerede buluşuyordun?” diye sordu Vlad.

Sandra kaşlarını çattı. “Onunla hiç tanışmadım ama iki günde bir şehirdeki kitapçıya gidiyorum. Mesajları yazıyor, Homeros’un *Odysseus*’unun arasına koyuyorum. *Odysseus*’un içinde kadından gelen bir mesaj varsa onu ezberliyor, yok ediyor, sonra Shrapnel’e tekrarlıyorum. Ama yalnızca Shrapnel isterse. Yoksa mesajdan hiç bahsetmiyorum. Mesajları hatırlamıyorum bile.”

Sandra bu son kısmı, bir dizi talimatı sayıyormuş gibi söylemişti. Öyle olduğu şüphesizdi ve bu talimatlar ona, şu anda olduğu gibi, akıl kontrolü altındayken verilmişti.

“Kitapçıya git,” dedi Vlad, gözlerini Sandra’dan ayırmadan. Korumalarından biri hemen selam verdi ve odadan çıktı.

“Kadınla hiç tanışmadın ama Shrapnel sana onun ismini söyledi mi?”

Vlad’dan yine o tüyler ürpertici enerji dalgaları yayıldı. Öyle ki karıncalanmayı yok etmek için kollarımı ovuşturmam gerekti. Marty vampirlerin birbirlerinin gücünü aularlarını hissederek tartabileceğini söylerken bunu mu demek istiyordu? Eğer öyleyse, Vlad’in aurasının her yerinde, *Tehlikeli: Bana Bulaşmayın* yazıyordu.

“Sanırım bunu bilmemem gerekiyor.” Sandra hayret içinde gibiydi. “Ama Shrapnel bir kez ona Cynthiana demişti.”

Vlad’ın yüz hatları, suratı taşa dönüşmüş gibi sertleşti. O adı tanıdığı belliydi. Benim kulağıma da tanıdık geliyordu ama o adı nerede duyduğumu çıkaramadım. Shrapnel gözlerini kapattı; yüzünde, Vlad uzun, ahşap di-

reği karnına sapladığında belirenden daha büyük bir acı belirdi. Shrapnel kadını her şeye rağmen, hâlâ seviyordu. Ve kadın, Vlad'ın en çok arananlar listesine birinci sıradan giriş yapınca, en büyük korkusu gerçeğe dönüşmüştü.

Hafızam çalışınca gözlerimi Vlad'a çevirdim. "Cynthiana. Benden önce çıktığın kadının adı da o değil mi?"

Vlad gözlerini Shrapnel'den ayırmadan, "Öyle," dedi.

Maximus'un başka ne dediğini hatırlamak için beynimi zorladım. Kadın Vlad'la saçma denecek kadar uzun süre çıkmıştı, o kadarını hatırlıyordum. Ve Vlad onu terk ettiğinde, kadın bir şey yapmıştı. Neydi o? Tamam, Vlad'ı kışkırtmak için, arkadaşlarından biriyle çıkmıştı. Kitaptaki en eski numaraydı ama işe yaramamıştı...

Ve o arkadaş, Shrapnel'di. Ona irileşmiş gözlerle baktım.

"Cynthiana, ben ölürsem Vlad'la barışma şansı bulacağımı mı sanmıştı? Eğer öyleyse, sen buna neden razı oldun? Ona âşıkısın; sana bağlandığımda bunu hissettim."

Shrapnel hiçbir şey söylemedi. Sessizliği duygularını kanıtlıyordu ama Cynthiana'yı ateşleyen şey kıskançlık değilse, neden beni öldürmek için defalarca kendi hayatını riske atmıştı?

Sebepleri ne olursa olsun, bubi tuzağı beni en sonunda öldürene dek -geçici olarak- birçok masumun canına kıymıştı. Aklımda Dawn'ın yüzü belirdi. Kız hayatta kendi yolunu bulamadan ölmeyi hak etmemişti. Karnavaldaki kimse bunu hak etmemişti. Vlad'ın korumaları da Shrapnel suçunu gizlemek için son kez çırpındığından, havaya uçtu-

rulmayı hak etmemiştir. Son olarak ben, Cynthia'nın şeytani amaçları yüzünden katlandığım saçmalıkların hiçbirini hak etmemiştim.

Gözleri normal bakır rengine dönen Vlad, "Gidebilirsin Sandra," dedi. "Bu olaydaki rolüne rağmen seni affediyorum."

Vlad'ın gözlerinden kurtulan Sandra gözlerini kırptırdı, sonra Romence hızlı hızlı bir şeyler söyledi.

Vlad sabırsızca, "Elbette burası hâlâ evin," dedi. Sonra onu başından savarcasına elini salladı. "Git."

Sakallı bir koruma, Sandra'yı dışarı çıkardı. Gittiğini gördüğüme sevindim. Kız, uzun ahşap direğe asılı vampirin aksine, burada olmasını gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı.

Vlad gözlerini Shrapnel'e dikti. Duygularım bir an için bir hiddet, hüsrân ve üzüntü kasırgasının saldırısına uğradı. Sonra bir duvar, aşağı iner gibi oldu ve kendi öfkem dışında hiçbir şey hissedemedim. Vlad'dan gelen, girdabı andıran enerji bile çözünerek yok oldu.

Vlad tamamen duygusuz bir sesle, "Şimdi ne olacağını biliyorsun," dedi.

Ben de biliyordum. İçimin intikam isteyen bir parçası, *haydi, yap şunu*, diye hırladı.

Ardından, bir sonraki mağaradaki iğrenç makineleri hatırladım. Vlad, Cynthia'nın yerini öğrenmeye çalışırken hiç merhamet göstermeyecekti ama ben kumral vampire bağlanabilirsem, Shrapnel'i bunların bir kısmından kurtarabilirdim. Yaptığı şeyden ötürü ölmeyi hak ediyordu ama güçlerim dönüşümüm sırasında yok olmadıysa, bunu daha

hızlı, daha acısız bir ölüme dönüştürebilirdim. Böyle yapmayı en azından denemezsem, beni öldürmeye çalışırken soğukkanlılıkla birçok insanı katleden kaltak kadar kalpsiz sayılmaz mıydım?

“Önce başka bir şey deneyelim.”

Vlad yalnızca gözlerini hareket ettirerek bana baktı. “Kadını ele vermeye tatlı dille ikna edilemeyecek kadar ileri gitti.”

Shrapnel dişlerini gösterdi. Gülümsemiyordu. Bir yırtıcının diğerini uyarıyordu bu. Sonra kulağa Romence gelen ama daha kaba bir dilde bir şey söyledi. Vlad homurdandı.

“Bana ter döktüreceğinden şüphem yok dostum.” Sonra bana yönelik, “Git. Bunu görmek istemezsin,” dedi.

Şüphem yoktu bundan ama işim bitmemişti.

“O çok dayanıklı, o yüzden haftalarca didinebilirsin... Ya da benim birkaç dakikalık bir deneme yapmama izin verirsin.”

Vlad küçük, sert bir tebessümle ellerime baktı.

“Yeteneklerinin, dönüşümünden bu kadar kısa süre sonra işlev görmeme ihtimali yüksek. Hatta onları bir daha hiç kullanamayabilirsin.”

“İçim hâlâ voltajla dolu. Gerisi de orada olmalı.”

Eğilip sağ elimle yere dokundum. Hiçbir şey olmadı. Birkaç saniye sonra Shrapnel’den, yarı iç çekiş, yarı kahkahaya benzer bir ses çıktı. İşkence göreceğini bilse de durumdan memnundu.

Yere tekrar dokunurken dudaklarım gerildi. Hâlâ, soğuk, çukur çukur taştan başka bir şey hissetmiyordum.

Aynı şeyi üçüncü kez yaptım; bu kayalar imgelerle dolu olmalıydı ama ben hiçbir şey görmüyordum.

“Leila.” Vlad’ın sesi kulağa neredeyse bitkin geliyordu. “Buna engel olamazsın.”

Vlad farkında değildi ama sözleri, azmimi arttırmaktan başka bir işe yaramadı. Hayatım boyunca hep, “Yapamazsın,” cümlesini duymuştum. Önce bana, “Olimpiyat seviyesinde bir sporcu olamazsın,” demişlerdi ama ben jimnastik takımına girme şansını yakalamıştım. Sonra, kazadan ötürü sınırlarım hasar gördüğünden, “Bir daha yürüyemezsin,” demişlerdi ama ben yürümekle kalmamış, akrobat olarak sirke katılmıştım. Sonra, “Kimseye dokunamazsın,” demişlerdi ama ben Marty adında, sonradan iş ortağım ve en iyi arkadaşım olan bir vampirle tanışmıştım. Ardından, “Benden seni sevmemi isteyemezsin,” cümlesini duymuştum ama övünmek gibi olmasın, şimdi *Bayan Vlad Dracul’dum*.

Gri taş zemine dik dik baktım. Yaşadığım onca şeyden sonra, bir kaya yığınının beni yenmesine izin vermeyecektim.

Yere tekrar dokunmadım. Elimi üzerine tüm gücümle sertçe yere sürttüm. Taşların minicik kenarları elimi kesti. Sonra, Vlad’ın durmam yönündeki sözlerini de Shrapnel’in alaycı kahkahasını da duyamaz olana dek yoğunlaştım.

İşte. Bir fısıltı kadar alçak, bir imgeden çok daha uçucu da olsa orada bir şey vardı! Bütün varlığımı elimin altındaki taşla odaklayacak şekilde konsantre oldum, sonra onu gördüm. Zeminin dokunduğum noktasına düşen, ağzı nihai

ve sessiz bir çığlıkla açılmış, mangalda kızartılmış gibi görünen bir vampirin hem muhteşem hem iğrenç görüntüsü.

Doğrudum ve ancak o zaman Vlad'ın yanımda diz çöktüğünü, bana bıkkınca bakarak elimi yerden çektiğini fark ettim.

“Leila, yeter...”

Yüzümde ne gördüyse, konuşmayı kesti. Elimi çok ağır hareketlerle bıraktı. Sonra doğruldu. O sırada duygularımın arasında, gurur ve sinir bozukluğundan oluşan, çok tuhaf bir karışım hissettim.

Shrapnel'e, “İyi haber, işkenceden kurtulmuş olman,” dedim. “Kötü haberse şu. Kız arkadaşının peşine düşüyorum ve o büyüyle hiçbir şey yapamaz, çünkü zaten ölüyüm.”

Otuz Dokuz

DERHÂL CYNTHIANA'YA BAĞLANMAYI DEPE-
mek istiyordum ama Vlad şafağın neredeyse söke-
ceğini söyledi. Saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikrim
olmadığından, ona inandım. Hem Cynthiana, durumun
değiştiğini bilmiyordu. Artık sürekli kaçmak zorunda olan
kişi oydu ve bu akşam güneş battığında, av başlayacaktı.

Alt kattan ayrılıp dördüncü kattaki güvenli odaya
gittik. Çoğu yeni vampirin, yer altında, zindana yakın oda-
larda kaldığı konusunda haklıydım ama Vlad'ın, imtiyaz
göstermek istediği vampirler için, kral dairesi denebilecek
bir odası vardı. Ama evin ana katına çıkar çıkmaz, bir gü-
rültü saldırısına uğradım.

Yukarıdan ve aşağıdan gelen ayak sesleri. Mutfakta kah-
valtı hazırlanırken kullanılan tencere ve tavaların metalik
şangırtısı. İnsanlardan ya da elektronik aygıtlardan gelen ses-
ler; bunun altında da, birçok kalp atışının ritmik temposu.

Midem büzüldü, dudaklarıma minicik hançerler battı.
İç bahçeyi aşırıp büyük merdivene doğru giderken, *varmak*

üzereyiz, diye düşünerek rahatladım. Tek yapmam gereken, birkaç dakika daha sağa sola saldırmamaktı.

“Leila, Tanrı’ya şükür!”

Kardeşimin sesi, yüksek sesle inlememe sebep oldu. Hem rahatlamış hem öfkelenmiş görünen Gretchen, merdivenlerden koşa koşa indi.

“Bu adamın haydutları, yaralarının çok ciddi olduğunu, seni göremeyeceğimizi söyledi ama yalan söylemiş olmalılar, çünkü iyi görünüyor...”

Gırtlığımdan kopan yeni ses, kardeşimin, cümlesini yarıda kesmesine sebep oldu. Gretchen hayretle, “Bana hırladın mı?” diye sordu.

Vlad bana göz arttı, sonra kollarımı iki eliyle kavradı. Gretchen’a sert bir dille, “Yaklaşma,” dedi.

Çok geç. İçimde bir acı fırtınası koptu, beynimdeki bir şalter atınca, sevdiğim küçük kardeşimi göremez oldum. Onun yerine, yırtılması kolay bir et paketinin içinde, ızdırabımın çaresini görüyordum.

Ondan sonraki birkaç dakika, mücadeleyle geçen, bulanık anlardan ibaretti; bunu boğazımdan aşağı kayan, kendisine kıyasla yangının bile hoş görünmesine sebep olan bir yanma hissini gideren, akıl almaz derecede lezzetli bir sıvı takip etti.

“Onun nesi var, onun nesi var, ONUN NESİ VAR?”

“Hiçbir şeyi.”

Vlad’ın sesi. O sesi duymak ve Vlad’ın sükunetini kendi duygularımın kırık kırık tabakalarının altından hissetmek, deliliğin kalıntılarını yok etti. Vlad arkamdaydı, kolla-

rı Gretchen'a ya da başka birine zarar vermemi önleyen, asla kopmayan bantlar gibi bana sarılmıştı. Rahatlayarak gevşedim ve Vlad'a yaslandım; beni çıldırtan o sis, nihayet görüşümü terk etti.

Gretchen merdivenin en alt basamağında donakalmış gibiydi; gözleri irileşmişti, yüzündeyse öyle büyük bir şok vardı ki, bayılacağından korktum.

"Sorun yok," dedim. Sesim daha boğuktu ama en azından artık hayvan gibi hırlamıyordum.

"Sorun yok mu?" diye tekrarladı kardeşim. "Az önce beni öldürmeye çalıştın ama sorun yok diyorsun, öyle mi?"

Verecek cevabım yoktu. Gretchen, biri onu aşağı çekmiş gibi, birden oturdu, sonra da yüzünü ellerine gömdü.

"Anlıyorum. Seni iyileştiremeyeceği kadar kötü durumdaydın, o yüzden seni vampir yapması gerekti. Seni görmemize de o yüzden izin vermediler."

Daha önceki ciyak ciyak konuşmasının aksine, sesi neredeyse fısıltı denecek kadar alçaktı. İçimde bu kez farklı bir sızı hissettim. Gretchen'a, bunun gelecekte yapmayı planladığım bir şey olduğunu söyleme fırsatı bile bulamamıştım. Gretchen gerçeği, onu yemeye çalıştığımda öğrenmişti.

"Bunu... Kaldıramazsan, seni anlarım," diye söze başladım.

Gretchen başını aniden kaldırıp parlak mavi gözleriyle bana baktı.

"Anlamıyorsun. Sen beni kurtardın ama ben seni kurtaramadım." Sesi çatladı, gözlerinden yaşlar süzüldü. "Çok üzgünüm."

Benim gözlerim de yaşlarla doldu. Gretchen, annemizin ölümünü, benim kâbuslara yaraşır yeteneklerimi, intihar girişimimi ve ailemle aramdaki bağı koparmak, yapabileceğim en merhametli hareket olduğundan çekip gidişimi bir şekilde kaldırmıştı. Onun da kendi kusurları vardı ama bunun bile onu yıkamayacağını bilmeliydim.

“Yapma. Sen araba patlamadan beni çekip götürmeseydin, gerçekten ölecektim.”

Vlad bunun üzerine beni bıraktı. “Leila’yı arabadan sen mi çıkardın?”

Gretchen onun sert sesini duyunca gerildi. “Evet, o benim emniyet kemerimi kestikten sonra. Durumu iyi değildi, onu kıpırdatmanın durumu kötüleştireceğinden korktum ama araba patlayacaktı.”

Gretchen’a, “Çok iyi iş çıkardın,” derken, *ona yüklenmesene*, diye düşündüm. Ama sonra, Vlad’ın artık düşüncelerimi duyamadığını hatırladım.

Vlad başıyla beni işaret ederek “Tutun onu,” dedi.

Şaşkınlıkla, “Ne?” dedim.

Varlığını fark etmediğim iki koruma beni tutmadan önce, başka bir şey söyleme fırsatım olmadı. Vampirler beni aralarında tutup kıpırdamama engel olurken, bana özür dilercesine baktılar.

“Kardeşinin güvende olması için,” diyen Vlad, Gretchen’in yanına gitti. Kız kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu, ama Vlad ona yaklaştığında kılını kıpırdatmadı.

Vlad ona aynı sert tonda, “Elini uzat,” dedi.

Gretchen tereddüt etse de söyleneni yaptı. Vlad o eli kavradı ve ortaya bir bıçak çıkardı. Gretchen elini çekmeye çalıştığında onu daha sıkı tuttu.

Onu uyarmak için kelimeyi uzatarak “Vlad,” dedim.

Vlad bana bakmadı. Onun yerine, bıçağı kendi avucuna boylu boyunca sürttü ve kardeşimin avucunu kendi kanıyla kapladı.

“İç,” dedi ona. “Böylece, insanlarımdan biri olduğun bilinecek.”

Gretchen elindeki kana tiksindirici gibi baktı. Sonra gözlerini tekrar Vlad’a çevirdi. “Zaten baldızın değil miyim?”

Vlad’ın tebessümü hem soğuk hem kibardı. “Vampir dünyasında, değilsin.”

Gretchen bana baktı. “Bunda bir bityeniği var.”

Aynı derecede geri dönülmez bir durumun eşiğindeyken, Vlad’a benzeri bir şey söylediğimi hatırladım.

Lafı dolaştırmadan, “Bunu yaparsan ve gelecekte Vlad’a ihanet edersen, seni öldürür,” diye özet geçtim.

Gretchen, korkmak yerine, alaycı alaycı soludu. “Sanki şimdi ihanet etsem aynı şeyi yapmayacak. İşin iyi yanı, bunu yaparsam ve biri bana bulaşırsa, Vlad’a hesap vermesi gerekecek, değil mi?”

Vlad’ın gözlerinde, zümrüt parıltıları belirdi. “Aynen öyle.”

Gretchen eline baktı, sonra daha fazla düşünmek cesaretini kaybetmesine yol açacakmış gibi, ağzına götürdü.

Kırmızı lekeleri yalayıp temizledikten sonra, “İyyy,” dedi.

Gözlerimi kapattım. Gretchen çocuk değildi ve bu kararı kendi özgür iradesiyle vermişti. Böylesi, Gretchen'in insan dünyasından bir adım daha uzaklaştığını düşünüp endişelenmeme engel değildi. *Babam öğrendiğinde kafayı yiyecek, bunu da unutmayalım.*

"Vay be, sıvı uyarıcı gibi," diye mırıldandı Gretchen. Sonra, vücudundaki sıyrıkların, yara kabuklarının ve berelelerin, görünmez bir silgiyle siliniyormuş gibi kayboluşunu hayretle izledi.

"Burada neler oluyor?"

Babamın öfke dolu sesi havayı ustura gibi yarıyordu. İki iri yarı korumanın arasında, kana bulanmış hâlde olduğumu hatırlayıp babama nasıl görüldüğümü düşününce irkildim ve bu duygu seli, köpek dişlerimin uzamasına sebep oldu.

Tabii, bu yanlış tepkiydi.

Bana bakarken yüzü dehşetle buruşan babam, "Hayır," diye fısıldadı. Sonra, kaskatı bacağının izin verdiği hızla merdivenlerden inmeye başladı.

Vlad'a, "Ona ne yaptın?" diye gürledi.

Vlad, babama onu azarlar gibi baktıktan sonra gelip beni kollarına aldı; korumalar eğilip selam verdiler ve geri çekildiler.

"Kafanızdaki düşünceleri dile getirmeye devam ederseniz, konuşma yetinizi bir haftalığına elinizden alırım."

Babamın ağzı açık kaldı. Vlad'ın kollarında kıpırdandım. Haberi babama bu şekilde vereceğimi de hayal etmemiştim.

"Bırak beni, artık kimseyi ısırma istemiyorum."

“Şafak söktü,” diyen Vlad, babama dik dik bakmayı sürdürdü.

“Tamam, yorgun olacağım ama bu demek değil ki...”

Ağzım çalışmaz oldu. Vücudumdaki diğer kaslar da. Babamın bir sonraki kalp atışını duyamadan, bilincimi tamamen kaybettim.

KIRK

ÖYLE ANI BİR BİÇİMDE UYANDIM Kİ İRKİLMekten kendimi alamadım. Bir saniye önce ölü gibi uyurken, bir saniye sonra ayaklanmıştım ve deli gibi açtım; gözlerimi sağa sola çevirerek yiyecek aradım.

Vlad duvardaki açık çekmeceyi işaret ederek “Orada,” dedi.

Çekmecedeki torbanın üzerine çullandım ve onu *Jaws* filmindeki köpek balığı gibi dişlerimle yırttım. İşim bittiğinde, yüzümden, ellerimden ve göğsümden kan damlıyordu. Kendimi yalamaya başladığımı ancak, Vlad’ın alçak sesli kahkahası açlıktan kaynaklanan transımı böldüğünde fark ettim.

“İtiraf etmeliyim, bu aklıma bazı fikirler getiriyor.”

Utanca kapılınca, kendimde, kafayı yemiş bir kedi gibi ellerimi yalamayı bırakacak gücü buldum. Vlad sırtını duvara dayamış, bacaklarını umursamaz bir tavırla açmış, şiltenin üzerinde oturuyordu. Onu son görüşümden bu yana üzerini değiştirmişti ve koyu mor gömleği de abanoz karası

pantolonu da lekesiz olsa bile, havayı tek bir kez içime çektiğimde, Vlad'ın buraya gelmeden önce nerede olduğunu anladım.

“Yine zindana gitmişsin.”

Vlad'ın tebessümündeki acımasızlık, azımsanacak gibi değildi. “Belki oraya gerçekten de oda spreyi sıkıtırırım.”

Elimi son bir kez yaladıktan sonra saçlarımın arasından geçirdim. “Cynthiana'yı diğer yoldan arayacağım konusunda anlaşmıştık.”

“Sen uyurken vakit öldürmem gerekti.”

Sesi neşeliydi ama altındaki dizginlenmiş öfke, duygularıma sürtündü. İçimi çektim.

“Yaptıklarını açıklamaya alışkın değilsin, biliyorum ama evlilik dediğin budur. Ben de kontrol edilemez bir açlıkla uyanmaya alışkın değilim, o yüzden ikimizin de uyum sürecinden geçmemiz gerekiyor.”

Vlad'ın dudaklarında bu kez farklı bir tebessüm belirdi. “Seninki sadece bir hafta sürecek. Benimkiyse bir ömür boyu.”

Kuru kuru güldüm. “Hareketlerini hiçbir zaman sorgulamayan bir eş istiyorduysan, benimle evlenmeyecektin.”

Duygularımın arasına, tahrik edici, alev alev bir şey karıştı. Oda bana kaynayan baharatları ve odun isini hatırlatan, daha yoğun, daha sıcak bir kokuyla doldu.

“Bu konuda hemfikiriz. Ama seni itaatten fazla istiyordum.”

Sesi gırtlaktan geliyordu; vücudumun aşağısındaki bazı noktaların sıkışmasına sebep oldu. Yutkundum ve köpek

dişlerim farklı türde bir açlıkla uzadı. Vlad terzi elinden çıkma giysilerinin içinde öyle klas, duvara yaslanırken öyle rahat görünüyordu ki... Ama duyguları farklı bir hikâye anlatıyordu. Kanlı ve darmadağın olan kişi ben olabilirdim ama bu odadaki gerçek vahşi yaratık ben değildim. Ve başka türlüünü istemezdim.

Sonra, aklıma doluşmaya başlayan açık saçık düşünceleri bir kenara itmek için başımı iki yana salladım. Yakalamam gereken katil bir vampir, sakinleştirmem gereken, travmaya uğramış bir baba vardı. Dans kartımda saatlerce sürecektensekse yer yoktu ve Vlad hiçbir zaman elini çabuk tutmazdı.

“Duş almam gerek,” dedim ve bunu söylerken sesim, artık nefes almamama rağmen soluk soluğa çıktı.

Vlad’ın tebessümü tehlikeli denecek kadar şehvetli bir hâl aldı. “Sonra.”

“Vlad, cidden, yapmamız gereken bir sürü...”

Vlad ipeksi bir sesle, “Bana ikinci sırada olmayı asla kabul etmeyeceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?” diye sözümü kesti. “Ben de etmem.”

Göz açıp kapayıncaya dek yanımda belirdi ve o gizli çekmecenin içindeki bir düğmeye bastı. Çekmece bir otomatmışçasına, içine yeni bir kan torbası düştü. Ben konuşmadan Vlad kan torbasını göğsüne yapıştırıp ezdi ve üzerini kırmızı nehirlerle kapladı.

İçimdeki ihtiyaç öyle vahşice kabardı ki bilincimi yok etti. Kendimi o şekilde Vlad’ın üzerine attığım için utanmadım. Tek bir damlayı bile kaçırmamak için giysilerini parçalarken, onun da beni aynı vahşilikle soyması umu-

rumda olmadı. Beni duvara yaslayıp bacaklarımı yukarı çekmesinin ve beline sarmasınınsa hiçbir sakıncası yoktu. Sonra, Vlad'ın tenindeki kan tadı ve vücudunun tekrar tekrar benimkinin içine dalışının şahane kabalığı dışında hiçbir şey düşünemez oldum. Sonunda, içimi kavuran o haz, bana açlığını unutturdu.

Banyodan tamamen giyinik hâlde çıktığımda saat onu çeyrek geçiyordu. Ona başka yerde düş almasını söylediğimden, Vlad çoktan giyinmiş, bekliyordu. Öyle yapmasa daha da geç kalacaktık ve Vlad bunu zerrece umursamıyordu. Shrapnel'in bir yere gittiği yoktu, Cynthiana da kimliğinin ortaya çıktığını henüz bilmiyordu. Ayrıca Vlad, balayımızın yeterince mahvolduğunu söylemişti.

Vlad'a, "Shrapnel'in yanına gitmeden önce babamı görmem gerek," dedim. "Dehşet içinde. Sen de yanımda kalabilir misin? Ne olur ne olmaz, tekrar kan krizine girebilirim."

Vlad şarap içiyordu ama bunu duyunca kadehini bıraktı.

"Vampirlerden haberi olan birçok insan, sevdikleri birinin dönüşümünü kabullenmekte güçlük çeker. Dönüşüm, korku, dışlanma ve çaresizlik gibi duygulara sebep olabilir. Baban gibi, kontrolün kendinde olmasına alışkın biri için, o duygular genelde daha abartılıdır."

Vlad'ın dikkatle seçtiği sözleri beni huzursuz etti. Vlad, normalde sert denecek kadar açık sözlüydü. Bence bu işte bir bityenliği vardı. "Gerçeği süsleyip püsleme. Ne oldu?"

Vlad her zamanki açık sözlülüğüyle, “Baban şu anda seni görmek istemiyor ve Gretchen’ı da alıp gitmekte ısrar ediyor,” dedi. “Güvende olacakları başka evlerim de var ama sen tamam diyene kadar, gitmesine izin vermeyeceğim.”

Artık insanüstü güce sahiptim ama dizlerim pelteye dönmüş gibi oturuverdim.

“Gretchen da mı beni görmek istemiyor?” Daha önce kardeşimin tavrını yanlış yorumlamış olabilirdim...

“Hayır, kardeşin burada kalmakta kararlıydı. Baban da o yüzden onu da yanında götürmekte daha çok ısrar ediyor.”

Sonra Vlad bana bıkkınca baktı. “Baban bunu fark etmese de kontrol edemeyeceği bir şey üzerinde yeniden kontrol elde etmeye çalışıyor. Seni hâlâ seviyor. Sevmese, senin vampir olmana verdiği tepki bu kadar duygusal olmazdı.”

Hiçbir şey söylemedim; hayatın ne tuhaf olduğunu düşünüyordum. Çocukken babam, işinden ötürü hayatımızın altüst olmasının bizi ne kadar üzdüğüne aldırmadan oradan oraya taşırdı. Şimdiyse babamın kendisi için inşa ettiği hayatı altüst eden, benim koşullarımdı. Cat, *karma*, *adama acımaz*, demişti ama ben, babamın ektiğini biçmesini istemiyordum. Onun mutlu ve güvende olmasını istiyordum.

“Bırak gitsin. Ama yarın sabaha kadar bekle. Önce Gretchen’la konuşmak istiyorum.”

Sesim yumuşak ama sakindi. Gitme ihtiyacının nasıl bir his olduğunu biliyordum; sırf gidebileceğini kendi kendine

kanıtlamak için olsa da. Gretchen'a gelince, onun babamla gitmesi daha iyi olurdu. Gözümü karartan açlıktan ötürü, Gretchen'in yanındayken kendime güvenemezdim. Hem burada işler iyice tehlikeli bir hâle gelecekti.

Sonra ayağa kalktım ve çarpık bir tebessümle Vlad'a gülümsedim.

"Şimdi, bakalım eskiden çıktığın o deli kaltağı bulabilecek miyim?"

Yine zindana gideceğimizi ve Cynthiana'nın izini Shrapnel'e dokunarak süreceğimi sanmıştım ama Vlad beni Silah Odası'na götürdü. Orada bana, işlemeli kabzasında bir Kelt deseni olan, gümüş bir hançer verdi.

"Onun," dedi.

Hançerin bana neden tanıdık geldiğini çözmem, bir iki saniyemi aldı. Sonra kısa bir kahkaha attım.

"Kesinlikle öyle. Diğer silahlarına dokunurken, buna da dokunmuştum. O hançere bağlı kadını görür görmez kan kaybetmeye başladım."

Ve bu, tam da Cynthiana'nın bağlanma büyüünün amaçladığı şeydi ama kadın, Vlad'ın yanımda olup beni dirilteceğine ihtimal vermemişti. Ya da ona bağlanmaya çalıştığım diğer seferde, Maximus'un aynı şeyi yapacağına. Şimdiyse kendi insan dışı durumum, korunmak için ihtiyacım olan tek şeydi. *Karma, adama acımaz*, bu koşullar altında kulağa çok hoş geliyordu.

Sağ eldivenimi çıkardım ve güzel silaha dokundum. İlk içgüdümlü elimi hemen çekmek olunca şaşırdım. Metal,

tenimi, çocukken zehirli sarmaşıkların arasına düştüğüm günü hatırlatan bir şekilde kaşındırmıştı.

“Bu bana... Ters geliyor. Gümüşten mi?”

Duygularımın arasında, Vlad’ın eğlendiğini hissettim. “Alışsın. Bütün vampirler alışır.”

Metalin tenimi rahatsız edişini yok saymaya çalıştım ve onun yerine, silahtaki izlere odaklandım. Birkaç dakika konsantre olduktan sonra, renksiz görüntüler başladı.

Kapıma ulaştık ama Vlad bana iyi geceler dedikten sonra gitmeye yeltenince kolunu tuttum.

“Dur.” Sonra bıçağı paltomun cebinden çıkarıp kabzası önde olacak şekilde Vlad’a uzattım.

“Senin için,” diye mırıldandım.

Dudakları yarım bir tebessümle kıvrılan Vlad bıçağı aldı.

“Nedir bu? Erken Noel hediyesi mi?”

Neşeyle, “Sana hediye vermem için özel bir gün olması mı gerek?” diye sordum.

Vlad bıçağı havada çevirip tekrar yakaladı. “Dengesi kusesuz. Teşekkür ederim Cynthiana. Çok güzel bir bıçak.”

Sonra uzandı, sıcak dudaklarını benimkilere sürttü. Geri çekilmek istediğinde onu tuttum.

“Gitme,” diye fısıldadım, dudaklarına doğru.

Vlad kaşlarını çatarak geri çekildi. “İnsanlarımdan biri kayıp. Onu aramak için sabaha kadar beklemeyeceğim.”

Aklım, başka birini gönderebileceğini söylemeyecek kadar başımdaydı; “Özür dilerim, haklısın canım,” dedim.

Vlad bıçağı paltosunun cebine koydu. “İyi geceler Cynthiana.”

“İyi geceler Vlad.”

Onun gidişini izlerken, arkasına bakabilir diye, hüsrânımı bir tebessümle gizledim. Vlad arkasına bakmadı. Hiç bakmazdı ve ziyaretlerinin arası iyice açılmaya başlamıştı. Üç yüz yıl yaşayıp da bunun ne anlama geldiğini bilmeyecek hâlim yoktu. Vlad benden sıkılıyordu.

Tebessümüm kırılğan bir hâl aldı. Çok üzüün süre, hak ettiğim korumaya sahip olmadan yaşamıştım ve bu kadar güçlü bir vampirin yanındaki yerimi kaybetmeye niyetim yoktu. Riskli olsa da olmasa da Vlad’ı yanımda tutmak için daha ikna edici yollara başvurma vakti gelmişti. Dikkatli olursam, Vlad yenilenen sevgisinin sebebini hiç bilmeyecekti.

Anıyla aramdaki bağlantı koptu. Gerçekliğe döndüğümde, bıçağı elimi kesecek kadar sıkı tuttuğumu fark ettim. Sonra, artan bir kuşkuyla Vlad’a baktım.

“Cynthiana sana bunu verdikten kısa bir süre sonra yanına mı taşındı?”

Vlad kaşlarını kaldırdı.

“Sanırım öyle. Neden?”

“Merak ettim o kadar. Sihirle ilgilendiğini biliyor muydun?”

Vlad omuz silkti. “Sihirle uğraştığını biliyordum. Ama sihir, vampir kanunlarına aykırıdır, o yüzden bu konuyla daha ciddi bir biçimde ilgilenme riskini almazdı.”

“Ya da bu işte, sana belli ettiğinden daha ustaydı.”

Ya Cynthiana’nım, Vlad’ı onu terk etmekten alıkoymak için, *daha ikna edici* yollara başvurmaya karar vermesinden kısa süre sonra onun yanına taşınması tesadüf değilse? Eğer

öyleyse, karşımızda arada bir büyü yapan bir amatör değil, Vlad'ın da benim de fark ettiğimizden çok daha tehlikeli olabilecek, tam kapsamlı bir cadı vardı.

KIRK BİR

B İÇAĞA ESKİSİNDEKİ DAHA BÜYÜK BİR TEDBİR-
le baktım. Vampir olarak, yeni bir kalp krizi ya da kanama canımı yakardı ama öldürücü olmazdı. Yine de Cynthiana kendisini gizleyen güçlü bir cadıysa, büyüsünü vampirlere de öldürücü bir şey yapacak şekilde değiştirmiş olma ihtimali vardı.

“Bıçakla ne yaptığıma bak, tamam mı?”

Başımı kaldırdığımda, Vlad’ın gözleri küçülmüştü. Vlad derin bir nefes aldı, sonra öyle hoş bir tebessümle gülümse-di ki bunu uyarı olarak almalıydım.

“Neden?”

“Eski sevgilin, sandığımızdan daha harbi bir cadıysa, büyüsünün bana kendimi kalbimden bıçaklatma ihtimali var demektir.”

O ihtimalin ne kadar düşük olduğunu göstermek için attığım hafif kahkaha işe yaramadı. Vlad’ın yüzü kararmaya başladı ama o çekici tebessüm yok olmadı. Vlad havadan sudan konuşur gibi, “Tanıdığım en zalim insan olabilirsin,” dedi.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

“İlk eşim kendini öldürdü. Bunu atlatıp yeniden âşık olmam asırlar sürdü, ama sen, *gözlerimin önünde* kendini öldürmek zorunda kalabileceğinden söz etmeyecektin.”

Havadan sudan konuşma tonunun yerini, katıksız bir hiddet tonu aldı. Duygularıma hücum eden, bir baraj gibi aniden ve bir adım gerilememe sebep olacak kadar kuvvetli bir biçimde patlayan öfkenin yanında bir hiçti bu.

“Vlad, ben...”

“Konuşma.”

Vlad’ın ellerinden alevler fışkırdı, kollarından yukarı tırmanarak omuzlarına ulaştı ve bütün bedenini turuncu bir parıltıyla sarıp sarmaladı. Gözümü korkutmaya çalıştığını düşünebilirdim ama içindeki duygu karmaşasından, bu duruma engel olamadığı anlaşıyordu.

“Cesaretine saygı duyduğum için, yapman gerektiğini hissettiğin şeyleri yapmana izin vermeye çalıştım ama beni fazla zorluyorsun.” Alevler yeniden parladı. “Bir kez daha canını kasten tehlikeye atarsan, yemin ederim, seni hapsederim.”

O ültimatoma ne kadar öfkelendiğimi dile getiremeden, Vlad arkasında duman kokusundan başka bir şey bırakmadan yok oldu.

“Hey, ufaklık.”

Başımı kaldırdığımda taş hücrenin kapısında Marty’yi gördüm. Kapının açıldığını bile fark etmemiştim. Kendimi buraya kapatmıştım, çünkü yine açlığın pençesine düşer-

sem kimseye zarar vermek istemiyordum. Hem burada kan torbası ulaştırma sistemi vardı. Hüsrانımı kanla boğmak, teoride kulağa iğrenç geliyordu. Gerçekteyse, içkiyle dondurmanın birleşimi kadar etkiliydi.

“Maximus beni Vlad hakkında uyardığında haklıydı,” dedim somurtarak. “Beni hapsedmekle tehdit edişini duydu mu?”

Marty’nin yüzünde acıma dolu bir ifade belirince cevabımı almış oldum.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” derken, şilteye vurarak onu yanıma davet ettim. “Vlad’ı seviyorum ama bazen çok eski moda hareketleri oluyor. Ona artık insanları için hayatını riske atma izninin olmadığını söylesem nasıl tepki verirdi, hayal edebiliyor musun?”

Marty yatakta yanıma oturdu ve “Sana kulak asmazdı,” dedi.

“Evet. O hâlde, üç kez beni öldürmesine ramak kalan ve dördüncü girişiminde başarılı olan kaltağı bulmak için biraz risk almamın nesi farklı?”

Marty, “O maço herifin teki?” diye öneride bulundu.

“Aynen öyle.” Sonra ona baktım ve yüzündeki alaycı ifadeyi gördüm. “Ne?”

“Buna şaşırın tek kişi sensin ufaklık. Sen içinde büyüdüğü gaddarca koşulları daha da gaddar birine dönüşerek atlatmış, psikopatlık sınırında gezinen bir adamla evlendin. Buna, seni vampire dönüştürmek ve ölmeyenler arasında yüzlerce yıldır süregelen iktidar mücadelesini eklersen, âşık olduğun herifin nasıl deli, zalim bir piç kurusu olduğunu anlarsın.”

Dizime dostane bir tavırla vurdu. “Böyle birinin, karısının onun adına düşmanlarıyla savaşmasına izin vereceğine gerçekten inanıyor muydun? Ona Nonoş Vlad değil, Kazıklı Vlad diyorlar.”

Alaycı alaycı soludum. “Onun adına düşmanlarıyla savaşmaya çalışmıyorum.”

“Onun gözünde, yaptığın bu. Ve daha da beteri, bunu yaparken ölmeye hazırsın.” Marty yine dizime vurdu. “Daha önce bir kez yaptığın gibi bebek vampir.”

Ona yaslandım, başımı çevirip omzuna koydum. “Ne yapmalıyım? Vlad eski moda bir erkeğin Orta Çağ versiyonu diye, her hareketime karışmasına izin mi vereyim? Kabul ettiğim şey, bu değildi.”

Marty kuru kuru güldü. “Evet, daha zor bir şeyi kabul ettin. Evliliği.”

“Ukala şey,” dedim ama sesimde öfke yoktu.

İçten içe, onun haklı olduğunu biliyordum. Bir ejderhayla evlenmek, onun ateş üflediği anlara katlanmak anlamına geliyordu ama pes etmeyecektim. Evliliğimiz kısa sürmeyecekti, o yüzden yolun ne kadar engelli olduğunu düşünmeyi bırakıp kendimi hazırlamanın ve ayağımı gazdan ayırmamanın vakti gelmişti.

Marty’yi yanağından öptüm. “Teşekkürler.”

Marty homurdandı. “Ne için? Sana onunla ilişkiye girme demiştim ve hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

“İyi bir dost olduğun için teşekkürler.”

Sonra ayağa kalktım; içim yeni bir kararlılıkla doluydu.

Vlad gerçekten deli, zalim bir piç kurusu olabilirdi. Ama o, benim deli, zalim piç kurumdu ve bu işi bir şekilde çözecektik.

“Madem konuşmamıza kulak kabartıyordun, nereye gittiğini de öğrendin mi? Ah, neyse, boş ver. Zaten biliyorum.”

Dar merdivenlerden iniyordum; koku kuvvetlenince burnumu kırıştırdım. Modern bir erkeği öfkelenirseniz, muhtemelen mahalledeki bara gider. İnsanları kazığa geçirme alışkanlığı ve evinin bodrumunda zindanı olan bir vampiri öfkelenirseniz, onun nereye gideceğini tahmin etmek zor değildir.

Ona yaklaşırken, bana temkinli bakışlar atan korumaya, “Merhaba,” dedim. “Lütfen Vlad’a onunla konuşmak istediğimi söyle.”

Koruma önümde eğildi. Rahatlamış görünmesinin sebebi, muhtemelen, yanından geçip içeri dalmaya çalışmamamdı. Sonra koruma, yakasındaki bir şeyi çimdikledi ve ona doğru, Romence bir şeyler söyledi. Ah, teknolojinin güzellikleri. Devreyi yakmadan gizli mikrofonla dolaşabilmek için, bütün vücudumu kaplayan kauçuk bir tuluma ihtiyacım olurdu.

Yeni süper-duyularım korumanın aldığı cevabı duymamı sağladı. Ama cevap da Romence olduğundan hiçbir şey anlamadım.

Koruma sonunda, aksanlı bir İngilizceyle, “Lütfen burada bekleyin,” dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Acaba bu, Vlad'ın geleceği anlamına mı geliyordu, yoksa başka biri tarafından dışarı çıkarılmayı mı bekliyordum?

On dakika sonra Vlad kapıda belirdi. Giysilerini, tenini ve saçlarını ince bir kül tabakası kaplamıştı ve bu, yoruma değerdı, zira Vlad'ın alev alması imkânsızdı. Yüzündeki tekinsiz ifade yetmezmiş gibi, bu yeni esmerlik Vlad'ın daha da tehlikeli görünmesine yol açmıştı.

“Ne?”

O kelime, sertliği ve kısalığıyla beni oradan kaçtırtmaya yönelikti ve Vlad yine, duygularını hissetmeme engel olan duvar numarasını yapıyordu. Omuzlarımı dikleştirip ayaklarımı yere sıkı sıkı bastım. Vlad beni görmeyi gerçekten istemese, buraya gelmezdi.

“İkimizin de kabul edeceği bir çözüm buldum,” dedim.

Vlad kaşını kaldırdı. İmalı bir biçimde korumayı işaret ettim.

“Bunu burada mı konuşmak istiyorsun?”

Vlad'ın dudakları gerildi ama yanımdan geçip merdivenleri tırmanmaya başladı. Onun peşinden, bodrumun ana koridoru olan kapalı alana gittim. Vlad orada durup bana döndü.

“Ne?”

Hâlâ az konuşuyordu ama sesi o kadar sert değildi. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve giysilerindeki külleri elimle süpürmeye başladım. Vlad gerildi ama beni durdurmaya kalkışmadı. “Ruh hâline bakılırsa, henüz Shrapnel'den Cynthiana'nın yerini öğrenememişsin,” dedim, havadan

sudan konuşur gibi. “O dayanıklı. Hem Cynthiana, ona yerini söyleyemesin diye büyü yapmış olabilir.”

Vlad’ın gözleri hâlâ her hareketimi izliyor ama o hiç kıpırdamıyordu. “Bu benim aklıma da geldi.”

“Elbette geldi.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek külleri temizledim. “Bunu benden çok daha uzun süredir yapıyorsun.”

Vlad’ın tebessümü öyle soğuktu ki buharı bile kuru buza dönüştürebilirdi. “Bulduğun çözüm pohpohlamaysa, hiç zahmet etme. Bıçağı kullanarak ona bağlanamayacaksın. Bıçağı yok ettim bile.”

Üzerindeki gri tabakayı temizlemeye devam ettim. “Önemli değil.”

Vlad hemen boyun eğdiğimi görünce gözlerini kıstı. “Ona bağlanmak için Shrapnel’e de dokunmayacaksın.”

Neşeyle, “Zaten istemiyorum,” dedim. “Senin sorgulama tekniklerini fiziksel olarak yeniden yaşamasam da olur.”

Vlad bunun üzerine ellerimi tutup beni kendine çekti. “Yalan söylemeyi kes Leila. Vazgeçmedin ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

Vlad’ın yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim ötedeydi; kısa sakallarının rengi küllerden ötürü koyulaşmış, dudakları da incelerek sert bir çizgiye dönüşmüştü. Gözlerimi onunkilere diktim. Gözlerindeki sertlik beni yıldırımıyordu.

“Shrapnel’in yapması gereken tek şey, birkaç gün dayanmak; bu arada Cynthiana onun yakalandığını anlar ve kaçır. Bunu Shrapnel de biliyor, sen de biliyorsun. Ama

Cynthiana burada yaşadı. Yani eski odasında, dokunurken kendimi öldüremeyeceğim, iziyle dolu bir sürü nesne olmalı. Güvende olduğumdan emin olmak için elinden geleni ardına koymayacaksan, onlardan birini Cynthiana'ya bağlanmak için kullanmadan önce beni zincirle."

Vlad bunu duyunca iki kaşını birden kaldırdı. "Zincirleyeyim mi?"

Ona şeytani bir tebessümle gülümsedim. "Haydi ama... Bunun fantezisini kurduğundan eminim."

"Her geçen gün daha çok kuruyorum."

Vlad bunu tekinsiz bir sesle mırıldanmıştı ama etrafındaki duvar çatladı ve duygularını kısaca hissettim. Evet, Vlad hâlâ öfkeliydi. Ayrıca hüsrân içindeydi. Ama bunların altında bir takdir hissi vardı. Bir düşmanı haklama yönündeki inadımı ve azmimi anlayacak biri varsa, o da Vlad'dı.

Sonra Vlad sertçe iç çekti. "Bu da aklıma gelmişti ama onun odasında, görmeni istemediğim şeyler görebilirsin."

Vlad'ın başka bir kadınla sevişmesini fiziksel olarak tecrübe etme düşüncesi, kanımın beynime sıçramasına sebep oldu. Şimdiye kadar, kıskanç biri olduğumun farkına varmamıştım ama belli ki sorunlarım vardı. Sonra o hisleri bastırarak yerine en soğuk, en karanlık parçamı koydum.

"Öyle olursa, bunu, senin Cynthiana'yı öldürüşünü izleyerek atlatabilirim."

Vlad bana, sözlerimle yalnızca onun görebildiği parçalarımı karşılaştıran, delici bir bakış attı. Ben de gözlerimi kaçırmadım. Dediklerimde ciddi olmadığımı sanıyorsa, yanılıyordu.

Vlad sonunda başını yana eğdi ve dudaklarında çok hafif bir tebessüm belirdi. “Ne tesadüf, bir yerlerde zincirim olacaktı.”

KIRK İKİ

CYNTHIANA’NIN ESKİ YAĞAK ODASINDA, KUŞ-
kuyla karışık bir merakla etrafıma baktım. Demek
cadı eskiden burada kalıyordu.

Vlad’ın evindeki bütün odalar gibi, burası da ihtişam-
lıydı. Ayrıca, leylak ve krem rengi tonları, dantel perdeleri,
incecik kristal eşyaları ve dış bahçeye bakan balkonuyla,
bariz bir kadın dokunuşuna sahipti. Şömineyi örümcek ağı
inceliğindeki altın tellerin arasından baş vermiş kuru çiçek-
ler süslüyor, odayı hoş, doğal bir kokuyla dolduruyordu.
Titiz temizlik personeli sayesinde, Vlad’ın kokusunu alma-
dığımı çok memnun oldum.

“İkiniz ayrılalı ne kadar zaman oluyor?”

Sesim umursamazdı, içimdeki savaşı ele vermiyordu.
Kindar Leila, Vlad’ın Cynthiana’yı konuklarının kaldı-
ğı katta, kendi odasından iki kat aşağıda kalmak zorunda
bırakmasına seviniyordu. Mantıklı Leila’ysa yeterince iz
bulabilmek için hangi eşyaya dokunması gerektiğine karar
veriyordu.

“Birkaç yıl.”

Vlad’a bıkkınca baktım. “Hatırlamaya değmeyecek kadar önemsizmiş gibi mi davranıyorsun? O zaman neden yatak odasında en ufak bir değişiklik yapmadın?”

Vlad kollarını kavuşturdu; omzuna attığı gümüş zincirler bu hareketle şingırdadı.

“Benim için hâlâ önemli olsa seninle evlenmezdim. Bu odayı kimse kullanmadı, çünkü bir sonraki sevgilim sendin ve benimle kalıyordun.”

Gözlerimi onunkilerden kaçırıp yatağa baktım. Yatağın dört direğine incecik bir kumaş sarılmıştı. Aynı kumaş, zarıfçe aşığı inip yerde birikmişti. O yatağa dokunursam ne görecektim? Cynthiana benden üç yüz yıl daha deneyimliydi. Belki Vlad’ın onunlayken, benimle olduğundan daha mutlu olduğunu görecektim.

“Leila.”

Neredeyse suçlulukla arkama baktım. O anda köpek dişlerimin uzadığını, dişlerimi birbirine bastırışımın otürü alt dudacağımın yırtıldığını fark ettim.

“Kusura bakma. Derdim ne, bilmiyorum,” diye mırıldanırken, kalın, beyaz halıya kan damlatmamak için dudacağımı emdim.

“Özür dileme.”

Vlad’ın yüzü tamamen açıldı. Benimkilere değen duyguları, saten yumuşaklığında, yatıştırıcıydı. “Bütün vampirler kendilerine ait şeyleri aşırı sahiplenir.”

Kıskançlığımı vampirliğime bağlayabilirdim, öyle mi? Tamam!

Sonra Vlad bileklerimi birkaç kat zincirle bağlamaya başladı. Vlad o kadar kuvvetliken, Cynthiana bağlanma tuzağına vampirlere özgü bir harakiri eklemeyi başardıysa bile, bunun gerekli olduğundan şüpheliydim. Ama böylesi, Vlad'a kendini daha iyi hissettirecekse...

"Bir kısmını sonraya saklayacak mısın?" diye espri yaptım.

Vlad'ın bana attığı bakış, bileklerime değen gümüşün verdiği nahoş hissi unutmama yol açtı.

"Seni bağladığımda ipek kullanacağım ve ellerini serbest bırakacağım. Çünkü onları tenimde hissetmek çok hoşuma gidiyor."

Eğer bağlarsam, değil. Bağladığımda. O erotik vaade rağmen, Vlad'ın eski sevgilisinin odasına zincirlenmek, tepkimi soğuklaştırmalıydı. Onun yerine, Vlad'ın her zaman içimde uyandırdığı arzuyu eksiksiz bir biçimde hissettim; buna bir de başka birinin ona dokunmaya cüret ettiği yerde, Vlad'ın sahibinin ben olduğumu ortaya koyacak bir şey yapma dürtüsü eşlik ediyordu.

Onu aşırı mı sahipleniyordum? Evet, durumum kötüydü.

"Ellerimi serbest bırakacaksan," dedim, gırtlaktan gelen bir sesle, "beni bağlamanın amacı ne?"

Vlad'ın şeytani tebessümü de beni duygularımın üzerini kaplayan sıcaklık kadar etkiledi. Üzerime âdeta yüzlerce, görünmez, şehvet dolu kırbaçla saldırdı. Sonra eğildi, yumuşak zımpara kâğıdını andıran çenesi yanağıma sürtündü.

“Sana gösterebilecekken neden anlatayım?”

Gözlerimi kapattım, Vlad’ın yoğun, baharatlı kokusunu içime çektim. Şimdi gecenin geri kalanını nasıl geçirmek istediğimi biliyordum ama her şeyin bir sırası vardı.

Vlad geri çekildi. Zincirleri, dirseklerime kadar ulaşana dek dolamaya devam etti. Hâlâ kan dolaşımına sahip olsam, ellerim uyuşurdu. Sonra Vlad bağlı kollarımı yine zincirle vücuduma yapıştırdı. Şimdi belden yukarımla yapabileceğim tek şey, parmaklarımı oynatmak ve ısırmağı.

Tatmin olan Vlad kalan zinciri yere bıraktı ve yatağı gitti. Gerildim ama yalnızca, komodinin üzerindeki lambayı getirdi.

Lambayı bana uzatırken, “Nazikçe,” diye uyarıda bulundu.

Daha önce hiç lüks bir eşyaya dokunmadığımı mı sanıyordu? Pürüzsüz, kristal kaideyi sağ elimin parmaklarıyla kavradım. Ve kristal, ona levyeyle vurmuşum gibi tuzla buz oldu.

“Ne oluyor?” diye bağırdım.

Vlad elimdeki kırık camları süpürürken bana alaycı alaycı baktı. “Yeni gücüne alışkın değilsin. O zamana kadar her şeye yumurta kabuklarından daha kırılganmış gibi dokun ve ne yaparsan yap, insanlara sakın dokunma.”

Pırlıdayan cam kırıklarına bakıp yüzümü buruşturdum. Şimdi, veda ederken kardeşime sarılmamak için başka bir sebebim daha vardı.

“Şöminenin üzerindeki o kurutulmuş çiçekler onun muydu?” diye sordum.

Kırarsam çok paraya mal olmayacak bir şey arıyordum.

“Onları o toplamıştı, evet,” diyen Vlad, aranjmanı bozup bozmadığına aldırmadan bir avuç çiçek kopardı.

Kendime, Cynthiana’ya ait bir şeyin mahvolduğunu görmekten zevk almanın çirkefçe olmadığını söyledim. Ne de olsa kadın beni öldürmüştü.

Vlad çiçekleri uzattığında onları okşadım. Çoğu, ben onlara değer değmez parçalandı, böylece hâlâ fazla güç kullandığımı anladım. Ama kalan çiçeklerden bir imge yükseldi.

Karanlık bir tatmin hissiyle, *işte, buradasın*, diye düşündüm, sonra etrafımdaki her şey değişti.

Çayırda yürüyor, sepetimdeki büyüyen yığına çiçek ekliyordum. Vlad’ın personeli, *odamın dışındaki bahçeye memnuniyetle ekleme yapardı ama ben büyüünün bütün içeriğini tek bir yerde toplamayacak kadar dikkatliydim. Birinin, bu çiçeklerin önemini anlamasını istemiyordum.*

Güzel bahar havası, feci ruh hâlimi düzeltemiyordu. Son büyüden bu yana yalnızca altı ay geçmişti ama Vlad yine benden uzaklaşmaya başlamıştı. Yerden bir avuç leylak koparıırken hissettiğim hüsrarla, çiçeklere zarar verdim. Başka bir erkek olsa, bana delice, geri dönülmez bir biçimde âşık olurdu ama yaptığım yedi büyüye rağmen, Vlad’i beni terk etmekten güçlükle alıkoyuyordum.

Tabii sorun, onun bu kadar değerli bir koruyucu olmasıyla aynı sebepten kaynaklanıyordu. Vlad’ın gücünden. Başta dikkatini çekmek için o yüzden o kadar çabalamıştım; büyülerime karşı âdeta bağımsız olmasının sebebi de buydu.

Onun üzerinde daha kuvvetli büyüler kullanmaya cesaret edemiyordum. Vlad çiçekleri kadınsı bir heves olarak gözden kaçırabilirdi ama daha karanlık büyülerin gerektirdiği malzemeleri fark ederdi. Kanun Gardiyanları'nın bana yapacakları, Vlad'in ona büyü yaptığımı öğrenirse kapılacağı gazabın yanında bir hiçti.

Bir avuç daha leylak topladım; yakalanmanın sonuçlarını düşünmeyecektim. Dikkatli olduğum sürece öyle bir şey olmayacaktı, hem başka seçeneğim yoktu. Çoğu vampirin, onları koruyacak ustaları olurdu. Diğerleri kendilerini koruyacak güce sahip olurdu. Geri kalanımız -ortalama güce sahip, usta-sız vampirler- kendi başımızın çaresine bakmak zorundaydık. Atam katledildikten sonra, sevgililerim bana, diğer vampirlerin sıradan gördüğü korumayı sağladılar. O da yetmediğinde, farkı büyüyle kapattım. Vampir olduğum gün, bedeli ne olursa olsun bir daha asla çaresiz kalmayacağıma yemin ettim. İngiltere hükmü altında yaşayan bir İskoç köylüsü olarak, bundan nasibimi yeterince almıştım. O anıları bir kenara iterek sepetimin içeriğine emin olmak için bir kez daha baktım. Belki biraz daha ebegümeci, büyüünün etkisini uzatırdı...

Kendi zihnime döndüğümde, elimdeki ufalanmış çiçek parçalarına baktım; hiddet ve hayret arasında gidip geliyordum.

“Bunların ne olduğunu biliyor musun?”

Vlad omuz silkti. “Leylak, gelincik, horozibiği...”

“Bir büyüünün malzemeleri,” diye sözünü kestim. “Sevgi hissettirmek için leylak, gerçek aşk için kırmızı gelincik, aşktan sersemlemek için ebegümeci, ulaşılmazı mümkün

kılmak için mavi gelincik, ölmeyen aşk için horozibiği... Onun ne yapmaya çalıştığını anlıyor musun?”

“Onu hiç sevmedim.”

Sesi kararlılıkla titreşiyordu. Amansızca gülümsedim.

“Evet, büyüsünün tamamen işlemesine engel olacak kadar güçlü olman onu öfkeliendiriyordu. Yine de neredeyse otuz yıl onunla kaldın, yani çabaları tamamen sonuçsuz kalmadı.” Vlad ağzını açtı ve... Hiçbir şey söylemedi. Daha önce de dilinin tutulduğunu görmüştüm ama özgür iradesiyle oynandığını öğrenmek, herkesi altüst ederdi. Hele bunu, Vlad’ın küstahlığına sahipken öğrenmekse, yıkıcı olmalıydı.

Vlad’ın sert cevabı, “Onu bulup bulamayacağına bak,” oldu. Şu anda, dünyadaki bütün parayı bana verseler bile, Cynthiana’nın yerinde olmak istemezdim.

Kuru çiçekleri yine okşadım. Çiçekleri toplama anısı artık daha solgundu, böylece onu bir kenara itip Cynthiana’nın özüne odaklanabildim.

İşte. Sanki ucunda Cynthiana’nın yüzdüğü bir misinayı tutuyordum. Yoğunlaştım ama misinayı ne zaman çeksem, ucu boş geliyordu. Denemeye devam ederken, diğer tarafa ulaşmakta başarısız oldukça, içimdeki saat acımasızca tıkırdıyordu. On dakika. Yirmi. Otuz. Kırk.

“Leila, dur.”

Vlad çiçek kalıntılarını ellerimden süpürdü. Onların yere saçılışını hüsrarla izledim.

“Onu neden göremediğimi bilmiyorum. Sağlığım bozulmadan önce, onu kısa süreliğine de olsa görürdüm. Şimdi onu bile yapamıyorum.”

“Sen vampire dönüşeli daha bir gün oldu,” diyen Vlad, zincirleri çözmeye başladı. “Vücudunun her hücresi büyük bir değişime uğradı. Yeteneklerinden herhangi birini bu kadar kısa zamanda kullanabilmen bile takdire şayan.”

“Takdire şayan. Bu ve dört çeyreklik, bir dolar eder.”

Moralimin bozuk olmasının sebepleri vardı. Vlad’ın insanları, yabancılara Shrapnel hakkında tek laf etmese de Cynthiana her an bir şeyin ters gittiğini anlayıp saklanabilir ve bunu yaptığında, tekrar ortaya çıkması yıllar sürebilirdi. Evet, Shrapnel, Cynthiana ona yerini söylemesine engel olan bir büyü yapmadıysa, eninde sonunda pes edecekti. Ama Cynthiana çoktan kaçmış olacaktı. Şimdi onun izini sürmek için sonsuz vaktim olabilirdi. Ama ailemin vakti sınırlıydı. Cynthiana’yı yakalayana dek, yıllar boyu saklanmalarını bekleyemezdim. Ama bunu yapmazlarsa, ayaklı hedefler olacaktı.

Şimdiden çok geç kalmış olabilirdik. Cynthiana, Shrapnel’den haber almayı bekliyor olmalıydı...

Birden ilham gelince, “Ona nasıl ulaşabileceğimizi biliyorum,” dedim. “Sandra’yı yeni bir mesaj bırakması için şehre gönder. Bu mesajda, Shrapnel’in Cynthiana’yla ne zaman ve nerede buluşmak istediği yazsın.”

Vlad son zinciri de çözdü. “Cynthiana böyle bir numara kanacak kadar aptal değil.”

“Aptal olmayabilir. Ama kendini beğenmiş olduğuna bahse girerim,” diye karşılık verdim. “Bu kadın, gerçeği öğrenirsen onu öldüreceğini bile bile, sana kendi çatının altında büyü yaptı. Demek o kadar küstah.”

Cynthiana'nın, irade gücüyle nasıl oynadığını hatırlayan Vlad'ın dudakları gerildi. Bense bunu fark etmemiş gibi söze devam ettim.

"Benden nefret etmesi şaşırtıcı değil. Vampirlerin psikopatlık derecesinde sahiplenici olduğunu söyledin. Birkaç ay içinde bana, ona otuz yıl büyü altında sunduğundan fazlasını sundun ama ben, bu bana yetmediği için gittim. Kadın muhtemelen, Shrapnel ona yerimi söylemeden, Adrian'a bomba yaptırmaya başlamıştır."

Vlad'ın dudakları daha da beyazladı. Ama sonra o dudaklarda, aniden bir tebessüm belirdi.

"Beni neden doldurduğunu biliyorum ama sırf gururum incindi diye fevri hareket etmeyeceğim."

"Sen etmezsin," dedim, gözlerine bakarak. "Ama Cynthiana eder. Evliliğimizi haber almıştır ve eminim, aşagılanan kadın hiddetinde yeni bir kırmızı bölgeye girmiştir."

Vlad gözlerini bana dikti. Sonunda, "Belki de," dedi.

Tekrar yatağa bakmaktan kendimi alamadım. Adil olmak gerekirse, Cynthiana'yı deli gibi kıskançlığa kapıldığı için suçlamamalıydım. Vlad'ın o yatakta Cynthiana'yla sarmaş dolaş geçirdiği saatleri, günleri -hatta yılları!- düşünmek, beni normal *vampir sahipleniciliği*'nin çok ötesinde, altüst ediyordu. Aslında, elektrikli bir kırbaç yaratıp yatağı paramparça etme dürtüm öyle güçlüydü ki elim kıvılcım saçmaya başladı.

Vlad elime, sonra yüzüme baktı. Ben bir şey söyleyemeden yatak alev aldı.

Hayretten ağzım açık kaldı. Ağzımı kapatmam için geçen birkaç saniyede, ahşap yatak çerçevesi aşırı sıcaktan çökmüş, battaniyeler, yastıklar ve şilteden geriye, yalnızca dumanı tüten, siyah bir yığın kalmıştı. Odada artık o hoş çiçek kokusu yerine, leş gibi yanık dolgu ve is kokusu vardı.

Benimkilerin üzerini örten büyük şefkat, bana Vlad'ın bunu neden yaptığını söylüyordu; bunun, onun Cynthiana'ya duyduğu öfkeyle hiç ilgisi yoktu. Vlad yalnızca beni inciten bir şeyi yok etmek istemişti.

Hiçbir şey söylemedim. Vlad da konuşmadı. Kelimeler artık gereksizdi.

KIRK ÜÇ

SON BEŞ GÜNDÜR PASIL APİDEN UYANIYORSAM yine öyle uyandım. Şuursuz hâlde yatarken, “İyi akşamlar,” demeye bile yetmeyecek kadar kısa sürede ayağa dikildim. Tek fark, bu akşam ilk düşüncemin açlık olmamasıydı.

Uyanır uyanmaz, “Yuttu mu?” dedim.

Vlad duvardaki açık çekmecenin yanında duruyordu. Sözüme cevap olarak bana bir kan torbası uzattı. Ama ben torbaya saldırmadım.

Köpek dişlerimin uzamasına, midemin açılıp kapanan bir yumruk gibi kasılmasına rağmen, torbayı yok saydım. Dört gün önce Sandra, Cynthiana’ya Shrapnel’in nerede buluşmak istediğini söyleyen bir mesaj bırakmıştı. Ertesi gün, kendisi de Vlad’a ihanet etmek üzere büyülenen kitapçı, Vlad’ın sahip olduğu sinyal kulesinden yönlendirilmeyecek bir arama yapmak için arabayla altmış mil uzağa gitti. Sandra bugün ben uyurken *Odysseus*’un içinde Cynthiana’nın LCV kâğıdının olup olmadığına bakmak üzere yine kitapçıya gitmişti.

“Yuttu mu?” diye tekrarladım.

“Hem evet hem hayır.”

Vlad çenesini görünüşte dalgın bir tavırla okşuyordu ama bunu yalnızca derin düşüncelere daldığında yapardı.

“Cynthiana yarın yedide Shrapnel’le buluşmaya razı oldu ama yerin Bükreş metrosu olmasını istedi.”

Romen metrosuna malum sebeplerden ötürü hiç binmemiştim ama sorunu tahmin etmek zor değildi.

“Kalabalık bir yerde, en yoğun zamanda buluşmayı seçmiş.”

Bizse, kalabalık olmayan bir kasabadaki bir depoyu seçmiştik. Orayı kuşatmak kolay olurdu ve etrafta çok tanık olmazdı. Sanırım bunu Cynthiana da fark etmişti. Görünüşe bakılırsa Vlad da ben de onun hakkında yanılmamıştık. Cynthiana, buluşmaya gelecek kadar küstah olabilirdi ama kendini korumayacak kadar aptal değildi. “Bu birkaç zorluk anlamına geliyor. Her şeyden önce, etrafı kuşatmamız imkânsız.” Vlad bana alaycı, kısa bir tebessümle gülümsedi. “Romen hükümetinin birçok üyesi soyuma mensup ama bütün metronun kapatılmasını emredemem. Mencheres bile, Cynthiana’yı yakalamak için on binlerce insanı ve düzinelerce treni donduramaz.”

“Metro birden vampirlerle dolarsa da, Cynthiana kuşulanır ve kaçır.” İçimi çektim. “Bir sonraki hamle, kitapçının izini sürmek mi?”

Vlad çenesini okşamaya devam etti. “Sürüldü bile. Bir sokak telefonunu aramış yani hiçbir yere varamadık. Geriye metro kaldı.”

“Cynthiana hangi istasyon olduğunu söylemiş mi bari?”

Vlad alaycı alaycı soludu. “Hayır ama o kadarı bariz.”

“Vlad, Cynthiana seni görürse kaçır. Aslına bakarsan, seninle otuz yıl yaşadıktan sonra, soyuna mensup vampirlerin ve müttefiklerinin çoğunu tanıdığına bahse girerim. Yani onlardan birini görürse de toz olur.”

Vlad yukarıdakilerin hiçbirine itiraz etmedi. “Yarından sonra, Shrapnel’in yakalandığını bilecek. Onu görüp bildirene para ödülü vermeyi vadedeceğim ama Cynthiana’yı yakalamak vakit alacak. Zor olsa da olmasa da metro hâlâ en büyük şansım.”

“Evet,” dedim sakince, “öyle ama önemli bir şeyi unuyorsun.”

Vlad kaşını kaldırdı. “Neymiş o?”

“Ben.”

“Gene mi aynı şey,” diye mırıldandı Vlad.

“Bariz seçenek, benim. Cynthiana görünüşümü de kokumu da tanımıyor, yani dibinde dursam bile kendini tehdit altında hissetmez.”

“Neden hissetsin ki? Senden üç yüz yaş büyük.”

Vlad’ın sesi iğneliydi ama beni bunu kişisel almaya itip konuyu değiştirmesine izin vermeyecektim.

“Tanıştığımızda, içimdeki elektriği savaştırmak için kullanmayı öğrenmemde ısrarcı olmuştun ve haklıydın. Yeteneğim benden çok daha yaşlı vampirleri alt etmemi sağladı ve hayatımı kurtardı. Ama daha önemlisi, konu yalnızca seni ilgilendirmezken, *ben* deyip duruyorsun. Cynthiana karnavalda benim arkadaşlarımı öldürdü. Beni

kaçırttı. Sonra, ben ondan vazgeçmeye hazır değilken, ölümlülüğümü benden çalan, onun büyüğü oldu. Bütün bunları görmezden gelecek türde biri olsam beni sevmezdin, çünkü sen kesinlikle öyle biri değilsin.”

Vlad’ın bakışının yoğunluğu, bir lazeri bükmeye yeterdi.

“Senin intikamın adına, kendiminkinden vazgeçmemi mi bekliyorsun?”

“Hayır,” dedim ve içten içe gülümseyerek “sana Nonoş Vlad değil, Kazıklı Vlad diyorlar,” diye ekledim. “Tek istediğim, metroya gidip Cynthiana’yı bulmak. Sonra ya dışarı çıkmasını sağlayacak ya da peşine takılıp sana yerini söyleyeceğim. Her durumda, onu yakalayan sen olacaksın ama o da ben de, onu alt etmene yardım ettiğimi bileceğiz.”

Vlad uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Onun yüzünü bile görmedin,” dedi.

Hayatta olmaz, dememişti. Ellerimin beklentiyle karıncalandığını hissettim.

“Merak etme. Onu tanıyabilecek kadarını gördüm.”

En son ne zaman bu kadar çok insan tarafından kuşatıldığımı hatırlayamıyordum. Romen metrosunun, çalıştığım büyük karnavallardan daha kalabalık olmayacağını varsaymama sebep olan, Amerikan ukalalığı olabilirdi. Belki de etrafın daha kalabalık olduğunu hissetmeme sebep olan, yer altında olmaktı. Sebep ne olursa olsun, Gara De Nord’un on dört platformunu aşarken, klostrofobi hissiyle mücadele etmem gerekti.

En azından, metronun birçok trenine binmeye giden ya da trenden inen insanlar bana sürtünürse, onlara elektrik vereceğimden endişelenmeme gerek yoktu. Kumaş pantolonumla blazer ceketimin altında, bütün vücudumu kaplayan bir dalgıç elbisesi vardı. Normalde buzlu su dalışlarında kullanıldığı için, kauçuğu daha kalındı. Dalgıç giysisinin boynumu kaplayan kısmını ipek bir eşarpla saklamıştım, tiyatro makyajım da yara izimi örtüyordu.

Yürüdüğümde çıkardığı asap bozucu gıcırtilar dışında, dalgıç kıyafeti gardırobumun ayrılmayan bir parçası olabiliirdi. On dört yaşından bu yana, bir kalabalığın arasından, insanları elektrigimle çarpacağımdan korkmadan geçemiştım. İstemediğim bir şekilde dikkat çekecek olmasam, sırf bunu yapabildiğim için bir yabancıya sarılabiliirdim.

Tabii, binlerce insanın yakınında olmanın yarattığı bir sorun daha vardı. Açlığım. Dört bir yanımda, sayısız damar, artık uyuşturucu gibi özlemini duyduğum enfes sıvıyla doluydu. Normal şartlar altında, kendimi bununla baş edebilecek kadar kontrol edebildiğimden emin olmak için, insanlarla yavaş yavaş kısıtlı temasa girerdim. İş çıkış saatinde yer altındaki metroya girmek, açıklarda denize atlamak ve boğulup boğulmayacağıma bakmak gibiydi. Köpek dişlerim birden çok kez uzadı. Ben de bunu saklamak için, elimde tuttuğum plastik bardağı aceleyle yüzüme yaklaştırmak zorunda kaldım. Vlad'ın sırf bu amaçla bir bardak kahve almamı önermesi iyi olmuştu.

Aslında çevremdeki nahoş koku iştahımı biraz olsun kapatıyordu. İnsan kalabalığı ve tünellerin çeşitli bölümleri

derken, burnuma her türlü koku geliyordu. Metronun bazı kısımları, Vlad'ın zindanını aratmıyordu. Umumi tuvalete ilk gidişimdeyse neredeyse kusacaktım.

M 1 hattı treni, tiz bir gıcirtı eşliğinde durdu. Kahvemi yudumladım ve insanların trene binip inişlerini izlerken, kadınlara özellikle dikkat ettim. Gür, kestane rengi saçlar ya da fazla açık renk ve pürüzsüz bir ten göremedim; ayrıca hissettiğim yegâne titreşimler, raylarda dolaşan elektrikten geliyordu. Saatile baktım. Altı elli dokuz. Basarab durağındaki diğer platforma bakma vakti gelmişti.

Evet, Vlad'ın adına yapılmış bir metro istasyonu vardı. Vlad, Cynthiana'nın Shrapnel'le nerede buluşmayı bekleyeceğinin bariz olduğunu boşuna söylememişti. Rayların M 1 kısmı, beyaz ve grinin donuk tonlarında döşenmişti ama M 4 tarafının, turuncu duvarları, siyah granit zemini ve sarı neon ışıkları vardı. Nedense Cynthiana'yı bu daha cesur renklere bürünmüş kısımda bulacağımı düşündüm. Renklerin canlılığı bana Vlad'ı hatırlattıysa, muhtemelen ona da aynı şeyi hatırlatırdı.

Ne de olsa ortak bir beğenimiz vardı.

Yine sağır edici bir gıcirtı, trenin M 4 platformuna geldiğini haber verdi. Geniş sütunlardan birine yaslandım ve trenin etrafındaki kalabalığı izlerken, saçlarım yüzüme düştü. Şu kumral, o olabilir miydi? Hayır, kadında taze bir sivilce vardı; bir vampirde asla öyle bir şey olamazdı. Belki beyzbol kepli kadın... Hayır, trenden aceleyle inerken boyunda enfes bir biçimde atan o damar varken, Cynthiana olamazdı.

Köpek dişlerim yine uzayınca mırıldanarak küfrettim. Şimdi, yeni yetme oğlanların istemeden ereksiyon yaşadıklarında ne hissettiklerini anlıyordum. Sessizce, dişlerimin damaklarımın içine dönmesini dilerken, kahvemden uzun bir yudum aldım ve o anda, bir şey hissettim. Bana doğru gelen, bir parfüm bulutu gibi görünmez ama kuvvetli bir güç aurası.

Kaynağı ararken, kahve bardağını yüzümden çekmedim. Orada değil, orada da değil... *Şurada*. Ah, evet, o gür, kestane rengi saçları nerede görsem tanırdım, ayrıca kadının kayar gibi zarıfçe yürüyüşü, bir boğa izdihamının arasında kalmış bir balerin gibi göze çarpmasına sebep oluyordu.

Eldivenli elimle eşarbımdaki gizli mikrofonu çimdikle-dim ve tek kelime söyledim.

“Geldi.”

Sonra, hayatımı altüst eden kadına, nihayet doğru düzgün bakabildim. Parça parça alındığında, yüzü kusurlarla doluydu. Ağzı fazla genişti, burnu biraz fazla uzundu ve elmacık kemikleri öyle çıkıktı ki estetik ameliyatla bu hâle getirilmiş gibiydi. Ama bütün bunlar birleştirildiğinde, Cynthiana insanın unutmakta zorlanacağı bir güzelliğe sahipti. Çünkü onunki, “cici” değil, gözlerinizi ondan ayırmanızı güç kılan, cesur, çarpıcı bir güzellikti.

Ben de bir önceki görüşmemiz sadece birkaç saniye sürmesine rağmen, onu bu sayede tanıyabildim. Cynthiana’nın yalnızca yerini bulmamı değil, yüzünü görmemi de engelleyen bir büyü kullanması şaşırtıcı değildi. O büyü yalnızca,

bizi, kadının kimliğini daha çabuk tespit etmek için birine eşkalini izdirmemize engel olmamış, beni onun Dawn ve Marty'nin karnavalda patlama olduğu gece yaptıkları son gösteriyi izleyen vampir olduğunu fark etmekten alıkoymuştu.

Sonra Cynthiana başını kaldırıp koyu topaz rengi gözleriyle, doğruca bana baktı.

KIRK DÖRT

ELİMDEN GELDİĞİNCE SAKIN BİR TAVIRLA GÖZ-
lerimi ondan kaçırdım ve platformun daha ilerisin-
deki birine gülümsüyormuş gibi yaptım. *Bir arkadaşıyla
buluşmaya gelen bir vampir, burada görülecek bir şey yok.*
Cynthiana'nın gözlerini üzerimde hissetmeye devam etti-
ğimde, baktığım yöne doğru yürümeye başladım. Derimi
yüzercesine yapılan koku giderme operasyonunun, Vlad'ın
üzerimde kalan kokusunu tamamen sildiğini umuyordum.
Sonra rastgele birini seçtim. Ona doğru yürürken, eski
dostlarmışız gibi Romence, "Merhaba!" dedim.

Biri sırtımı yumrukladı; o sert, ikili darbe öyle hızlı
dönmeme sebep oldu ki en yakınımdaki insanın üzerine
kahve döktüm. Adam küfretmeye başlarken, göğsüme yine
sert, ikili bir yumruk indi.

Aşağı baktım. Blazer'ımdaki iki delikten, gümüşü bir
sıvı akıyordu ama vurulduğum kafama dank edemeden,
içgüdülerim devreye girdi. Yukarı sıçrayarak kalabalığı
aştım ve bir saniyeden kısa sürede tünelin çatısına çarptım.

Başımın yakınında bir beton parçası patladı, ben de dönebildiğim kadar hızlı döndüm. Sonra yer çekimi beni yine insanların arasına indirdi. Birkaç kişinin üzerine düştüm ve onları istemeden yere devirdim. Ben yere iner inmez, çığlıklar başladı.

Etrafımdaki bacak denizinin arasından hiçbir şey göremiyordum. Böylesi de beni vuranın da beni göremediği anlamına geliyordu. Yine de insanları kendimi korumak için kullanacak değildim. Sıvı gümüş kurşunlar, benim üzerimde, gerçek kurşunların insanlar için olduğu kadar tehlikeli olabilirdi ama Vlad'ın ısrarı üzerine, giysilerimin altına kurşun geçirmez yelek giymiştim. Ama etrafımdaki insanlar, böyle bir korumaya sahip değildi. Emekleyerek kalabalıktan uzaklaşmaya başladım; bunca zaman onu elimden bırakmadığımı görüp gözlerime inanamayınca, kahve bardağımı bir kenara fırlattım. Emeklerken, eşarbımın altındaki mikrofonu çimdikledim. Cynthiana'yı bunu yaparken görmemiştim ama beni kimin vurduğunu tahmin etmek için psişik güçlere ihtiyacım yoktu.

"Enselendik," dedim kısaca. "Sıvı gümüşten kurşunlar sıkıyor."

Kalabalığın ucuna vardım ve ayağa kalktım. Gözlerim, mıknatıslıymış gibi, Cynthiana'ya doğru çekildi. Kadın, dehşet içindeki yolcuların arasında duruyor, tabancasını ne-redeyse umursamaz hareketlerle ceketinin cebine koyuyordu. Gümüş kurşunların işi hallettiğini, izdiham hâlindeki kalabalığın altında can verdiğimi düşünüyor olmalıydı.

Alicıdan, Vlad'ın havlamayı andıran sesini duydum. "Ona yaklaşma. Crangasi durağına git. Hemen geliyoruz."

Cynthiana hızla döndü. Ya varlığını sezmişti ya da yolcuların gürültüsüne rağmen Vlad'ın sesini duymuştu.

Bana yalnızca bir saniye boyunca baktı ama o süre bana sonsuzluk gibi geldi. Kahveyle kaplı elimi, yüzümün yan tarafına sürtmeme ne sebep oldu, bilmiyorum ama bunu yaptım ve sıvıyla eldivenimin kumaşını, yara izimi saklayan kalın makyaj tabakasını silmek için kullandım. Cynthiana yara izini gördüğünde, koyu topaz rengi gözleri parlak yeşile döndü ve dişlerini gösterdi.

"Sen."

Yine tabancasına sarılmasını beklemiştim. Ya da bana saldırmasını; o da benim gibi, öfkeden kudurmuşşa benziyordu. İkisinin de benim için sakıncası yoktu. Üzerime saldırırsa onu insanlardan uzaklaştıracaktım ve bana ateş ederse, en azından masum izleyicilere ateş etmemiş olacaktı. Ama Cynthiana ikisini de yapmadı. Onun yerine ellerini kaldırdı ve bağırarak tanımadığım bir dilde bir şey söyledi.

Kaçmaya yeltenen yolcular, görünmez iplerle çekilmiş gibi, birden durdu. Sonra dönüp doğruca üzerime yürüdüler; ellerini pençe gibi uzatmışlardı, yüzlerinde de kana susamış ifadeler vardı. Sürünün üzerinden, Cynthiana'nın sırtıtmaya başladığını gördüm. Sonra kadın, Gara de Nord'un aksi yönündeki metro tüneline girip gözden kayboldu.

Kalabalığın arasından kimseye zarar vermemeye çalışarak insanları ite kaka geçerken, mırıldanarak küfrettim. Ama insanlar aynı düşünceliliği göstermiyordu. Biri saçımı

çekti, birçok yumruk yedim, hatta bir kadın bacağıma yapışıp beni ısırdı ve koşturmayla başladığımda yerde sürüklenmesine rağmen beni bırakmadı. Vampir akıl kontrolünü ilk kez kullanma girişimimle, onları beni bırakmaya ikna etmek istedim ama bu işe yaramadı. Ya yanlış yapıyordum ya da Cynthiana'nın büyüü çok güçlüydü. Ancak, ceketi mi, eşarbımı ve pantolonumun birkaç parçasını, beni ısırarak kadının ağzında bırakarak kurtulabildim. Sonra, sürünün geri kalanı da arbedeye katılamadan kaçtım.

Crangasi istasyonuna doğru koşarken boynumdaki mikrofonu sıktım. "M 1 tüneline girdi," diye bağırdım, sonra yeleşimden dışarı uğramış telin lime lime ucunu görüp inledim. Biri teli ikiye bölmüştü. Hiç duraksamadan dönüp Cynthiana'nın gittiği yöne doğru koşturmayla başladım. Vlad'a onun nereye gittiğini haber veremeyecektim ve onu takip etmezsem Cynthiana, Vlad'ın adamları metronun etrafını sarana dek kaçabilirdi.

Tiz bir ses ve kör edici bir ışık, trenin bana doğru geldiğini işaret etti. Raylardan inip tünelin beton çıkıntısına atladım, duvara tutunarak dar pervazda, yürüyebildiğim kadar hızla yürüdüm. Metro treni yanımdan geçtiğinde, hızının yarattığı rüzgâr beni de arkasından çekecek gibi oldu ama yeni kaslarım sayesinde duvara, uhuyula yapıştırılmış gibi tutunabildim. Tren gittikten sonra aşağı atlayıp rayların üzerinde koşturmayla başladım; gözlerim karanlığı yeşil bir ışıkla aydınlatıyordu.

Gözlerim keskinleşmemiş olsa, rayların diğer tarafındaki, bir başka geçide açılan girişi görmeyebilirdim. İçeriden

hiç ışık gelmiyordu ve duvarlar sızıntıdan ötürü ıslaktı. Girişin önünde, sıg, kirli bir su birikintisi vardı. Metronun yer altı labirentini oluşturan, kullanılmayan birçok geçitten biri olmalıydı burası. Duraksadım, bir o geçide, bir tünelin geri kalanına baktım. Cynthiana'nın yerinde olsam hangi yöne giderdim?

Geçidin girişinde çamurlu bir ayak izi görünce kararımı verdim. Rayların üzerinden geçip dar geçide girdim ve haşerelerin burayı sığınak olarak kullandığını belli eden kokuyu alınca yüzümü buruşturdum. Artık Cynthiana'yı kokusu vasıtasıyla takip etmeye çalışmanın anlamı yoktu. Ama o leş gibi kokunun altında, tuhaf, topraksı bir koku aldım. Cynthiana'nın kokusu muydu bu? Eğer öyleyse, parfümünü değiştirmesi gerekiyordu.

İleride çılgınca eşinen bir yaratığinkine benzer sesler duyunca, daha hızlı koştum. Vlad'ın adamları geçide diğer ucundan girip kadını yakalamış mıydı? Dar tünel ileride çatallanıyordu, o yüzden göremiyordum. Cynthiana başıma doğrulttuğu bir silahla bekliyor olabilir diye, düşüneceğinden birkaç santim kısa olmak için kamburlaştım, sonra başımı köşeden uzattım.

Yüzlerce pırıl pırıl göze benzer bir şeyler de bana baktı. O eşinme sesi arttı. Gri tüyler ve sivri dişlerden oluşan bir kütle üzerime saldırırken, sert ciklemeler de arttı.

Geçidin ilerisine, "Seni kaltak!" diye bağırdım.

Cynthiana'nın numaraları bitmemişti. Anlaşılan bu kez, tünellerdeki bütün sıçanları bana saldırmak üzere büyülemişti.

Tiksintime rağmen, sıçanlara doğru koşmaya başladım. Düzinelerce kemirgen bana, üzerim etle kaplıymış gibi saldırırken, içimden, *vampirler kuduz kapmaz*, deyip durdum. Hızla ilerlerken birkaçını ezdim ama bir o kadarı, jilet gibi dişleri ve pençeleriyle bana tutunmaya devam etti. Kurşun geçirmez yeleğin örtmediği hemen her yerimde acı patlamaları hissettim. Sıçanların bazıları, kauçuk dalgıç kıyafetini delip akımlarla dolu tenimi ısırdıklarında çarpılarak düştüler. Ama yerlerini alacak bol bol sıçan vardı.

Onları üzerimden atmaya çalışırken deliler gibi sallanıp dans etmek istiyordum. Ama koşmaya devam ederken, yalnızca uzanabildiğim iğrenç sürüngeçerleri üzerimden atmaya devam ettim. Cynthiana son pis büyüünün sonuçları dikkatimi dağıttığında üzerime sıvı gümüşten kurşunlar yağdırabileceğini sanıyorsa, yanılıyordu.

Gözlerimi yolun ilerisinden ayırmayı reddetmem sayesinde, onları gördüm. Bir sonraki köşenin duvarına iri yarı şekiller sarılmıştı; öyle kirlilerdi ki koyu renk betonun önünde neredeyse görünmez olmuşlardı. Sıçanların leş kokusuna ve kendi kanımın aromasına rağmen, yine o tuhaf, topraksı kokuyu aldım ve koşmayı bıraktığımda, şekiller onları gördüğümü anlamış olacak ki saklanma yerlerinden çıktılar. Toplam bir düzinelerdi.

İnsana benziyorlardı ama gözleri, hiç kimsede olmayan, içten gelen bir ışıkla parlıyordu. Işık, vampir yeşili değildi ve yaratıkların köpek dişleri yoktu ama yalnızca doğaüstü yeteneklerin sağlayabileceği bir hızla hareket ediyorlardı. Bana saldırırken ağızlarını müstehcen bir şekilde, ardına

dek açtıklarında, ne olduklarını anladım. Onların hortlak olduklarını fark ettiğimde, kalbim ağırlaştı. Hortlaklar et yedi ve buna vampirlerinki de dâhildi.

KIRK BEŞ

SIÇANLAR BEPİ KEMİRMeye DEVAM EDERKEN sağ eldivenimi çıkardım. Elimden dışarı, beyaz, ince bir çizgi aktı ve yere ulaşıncaya dek uzadı. Hortlaklar çizgiye zerrece korku hissetmeden baktı; bu ille de iyi bir şey değildi. Onlar bana lezzetli görüldüğüm için saldıran tünel sakinleriye, kolay bir av olmadığımı gösterir göstermez pes edeceklerdi. Ama Cynthiana onları büyüleyip bunu yapmaya zorladıysa, onlar da sıçanlar gibi, hepsi ölene kadar üzerime saldırmaya devam edecekti.

Ya da ben ölene kadar.

Niyetlerinin ne olduğunu sormaya vakit bulamadım. Üçü, çitalarinkini aratmayan bir hızla, aramızdaki mesafeyi kapattı. Kırbacı şaklatıp kendi etrafıma bir daire çizdim. Bedenlerin kırbaça direndiğini hissettiğimde, ona daha fazla akım gönderdim. Birkaç gümbürtü duydum ve vücudumda dolaşan voltaj, sıçanların kısa süreliğine gemiyi terk etmesine sebep oldu. Sonra sıçanlar tekrar üzerime atladı ama o arada üç hortlaktan ikisinin başını kopardığımı gö-

recek vakti buldum. Üçüncü yerde yatıyor, belden aşağısını yukarısından geriye kalan küt parçanın üzerine çekmeye çalışıyordu.

Sürünün geri kalanı kükreyerek üzerime saldırdı. Kırbacı, kocaman, öldürücü bir kement gibi etrafımda çevirdim ve akım, ona değmeye cüret eden her şeyi biçti. İçimdeki voltaj daha önce hiç görmediğim kadar şiddetlendiğinde, iki hortlak daha cansız hâlde yere düşerek büyüyen sıçan yığınınına katıldı. Kırbacı, bana yaklaşan bir başka hortlağa savurdum, o da iki parça hâlinde yeri boyladı. Sürü artık daha temkinliydi ama gözlerindeki boş bakışlardan anlaşıldığı kadarıyla, iradelerini kontrol edemiyorlardı. Canım pahasına savaşmasam, Cynthiana'nın gücüne hayret ederdim. Büyüyle, öylesine *uğraşıyormuş!*

Saldırıları, boyunlarını biçen beyaz şimşeklerle karşılanınca, iki hortlak daha yere düştü. Yalnızca dört hortlak kalmıştı ve yeni vampir kuvvetim sayesinde, kollarım henüz yorulmamıştı bile. Dalgıç kıyafetinde açılan sayısız delikten ötürü, elektrik, süzgeçten süzülen su gibi dışarı akarken, üzerimdeki diğer sıçanlar da düşmeye başladı. Kemirgenlerin leşleri ayağımın altında çıtırdarken saldırıya geçtim, gerilemek yerine hortlakların üzerine yürüdüm; kırbacım onları da hâlâ her yönden üzerime gelen sıçanları da acımasızca biçiyordu.

Artık ayakta tek bir hortlak kalmıştı. Menzilime girdiğinde kırbacımı zaferle şaklattım. Ama kırbaç, değdiği yerde cızırdayarak söndü. Hortlağı biçeceğine, üzerinden seker gibi göründü. Hortlak hâlâ tek parça olduğunu doğ-

rulamak ister gibi aşağı baktı, sonra dudakları mümkün olamayacak kadar çok gerildi, bir yılanın açık çenesini andıran tebessümünü gördüm.

Ah, siktir. Sağ elimi ona daha fazla akım göndermek ister gibi salladım ama elimden sarkan iplik, el fenerlerinin pilleri biterken yaptıkları gibi, yanıp yanıp söndü. Sonra kaçmaya hazırlanarak hızla döndüm ama tünelin ucunda yeni hırıltılar duydum ve bunu yine küflü, topraksı bir koku takip etti.

Kaçış yolum tıkanmıştı.

Öldürmeyi başaramadığım hortlak, üzerime gelmeye başladı. Seçeneğim kalmadığından paniğe kapıldım ve üzerine sıçan fırlatmaya başladım. Sıçanlar onun iri yarı bedeninden sekti. Beni nasıl durduramadılarsa, hortlağı da durduramadılar. Hortlak bunu vurgulamak ister gibi, sıçanlardan birini tuttu, başını ısırıp kopardı ve bana doğru tükürdü. Arkasında yatan hortlaklardan ikisi kıpırdandı. Biri tek bacağının üzerinde seke seke bana doğru gelmeye başladı, diğeri de belden aşağısı tamamen yok olduğundan, sıçan cesetlerinden oluşan bir halının üzerinde sürünmeye başladı.

Bir hortlağı karşı şansım olabilirdi ama birkaçıyla baş edemezdim. Çarpılmamış sıçanlar vücudumu kemirmeye devam ederken hissettiğim acı, korkunun gölgesinde kaldı. Çok geçmeden, beni kemiren yegâne yaratıklar, onlar olmayacaktı. Daha önce hiç olmadığım kadar güçlüydüm ama kendi ölümüne engel olamayacaktım.

Sonra omuzlarımı dikleştirdim ve ayaklarımı savurarak sıçanları kendimden uzaklaştırdım. Yemeklerini hak

etmeleri gerekecekti. Beni yemeden önce, yakalamaları lazımdı.

Tam ben ilk adımı atarken, tünel hem tekinsiz hem de gördüğüm en güzel manzara olan turuncu bir parıltıyla aydınlandı.

Sonra Vlad'ın sesi gürlledi. "Leila, yere yat!"

Kendimi yere attığımda, sayısız canlı ve ölü sıçanla burun buruna geldim. Bir saniye sonra, tünel cehennem yerine döndü, alevler yerden bir metre yukarıdaki her şeyin üzerini örttü. Alevler kavurucu dalgalar hâlimde üzerimden geçerken kollarımı başıma siper ettim ve yüzümü iğrenç ceset kütesinin içine iyice gömdüm. Onlarca gayzerin kuvvetiyle fişkıran ateşe hedef olmaktansa, onlara daha yakın olmayı yeğlerdim.

Birkaç saniye sonra, kollarımda eller hissettim. Sürünen hortlağın bana ulaştığını sanarak geri çekilmeye çalıştım ama sonra, o ellerin fırın gibi sıcak olduğunu fark ettim. O eller kollarımı başımdan çektiğinde direnmedim ve çizmeli bir ayak etrafımdaki sıçan sürüsünü tekmelediğinde, alevler kükremeye devam etse de duraksamadan doğruldum.

Vlad üzerime eğildi. Etrafımızdaki altmış santimlik bir alan dışında, ateş, tüneli tavandan zemine kadar doldurmuştu ve öyle coşkuyla yanıyordu ki alevlerin çıtırtısı dışında hiçbir şey duyamaz oldum. Sonra Vlad beni kollarına aldı ve o turuncu-kırmızı, cayır cayır duvarın içinde yürümeye başladı.

Alevler, Vlad'ın önünde görünmez ellerin tuttuğu perdeler gibi açıldı. O yürürken ben hâlâ vücudumu kemiren

sıçanlara vurdum, onları alevlerin içine düşürdüm. Vlad tünelin ucundaki kapalı kapıya eriştiğinde, üzerimde yalnızca ulaşamadığım birkaç sıçan kalmıştı.

Vlad kapıyı açtı, beni terk edilmiş bir servis koridoru olabilecek, çok daha dar bir tünele taşıdı. Orası alevlerle değil, Vlad'ın adamlarıyla doluydu. Tek bir kişi dışında.

Dört vampir, Cynthiana'yı tutmuştu ama kadının gerçek gücünün büyü olduğu düşünüldüğünde, bu yeterli olmayabilirdi. Gelgelelim, ona tek bir kez baktığımda, Vlad'ın, onun, adamlarına büyü yapmasından neden endişelenmediğini anladım. Cynthiana tek kelime edemiyordu. Ağzı öyle çok gümüşle doluydu ki ucu sivri parçalar, yanaklarını delip dışarı çıkmıştı.

"O tıkaçı nereden buldun?" diye sordum. Vlad beni yere bıraktı, sırtıma tutunan sıçanları yere düşürdükten sonra ayağıyla ezdi.

"Gümüş bıçakları eritip birleştirdim, sonra ağzına tıktım."

Bazı günler, Vlad'ın karanlık yanını çok seviyordum.

Son sıçanlardan da kurtulduğumda, Vlad omuzlarımı tutarak sertçe, "Neden Crangasi istasyonunda beklemedin?" diye sordu.

"Cynthiana yolcuları büyüleyip bana saldırttı ve bir tanesi mikrofونun telini kopardı. Sana onun ne yöne gittiğini söyleyemedim, o yüzden onu takip ettim.

Vlad daha da vurgulu bir biçimde, "Neden?" dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. "Çünkü kaçacaktı."

Vlad beni daha sıkı kavrarken, hüsrân ve çok daha güçlü bir duygudan oluşan dalga üzerimi kapladı.

“Hortlakların sana saldırdığını duyduğumda, umurumda olan tek şey sana zamanında ulaşmaktı. Senin, benim için, intikamdan daha önemli olduğunu sana kaç kez söylemem gerek? Düşmanlarımı yenmeden de yaşayabilirim ama sensiz yaşayamam.”

Vlad, ben cevap veremeden, ezercesine göğsüne bastırdı beni. Ve ağzı, kavurucu bir öpücükle benimkinin üzerini örttü. Üstümün başımın kanla, pislikle ve sıçan kıllarıyla kaplı olduğunu unuttum. Bizi izleyen bir oda dolusu vampire de başka bir şeye de aldırımıyordum. Hayatta olmanın ve bunu yapabilmenin verdiği bütün iç rahatlığıyla, Vlad’ın öpücüğüne karşılık verdim. Savaş bittikten sonra, bastırdığım bütün korkular üzerime çullanan bana her şeyi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlattı. Vlad haklıydı. Düşmanlar gelir gider, savaşlar kaybedilir ya da kazanılırdı. Ama hiçbir şey, sahip olduğumuz şeyden daha önemli değildi. Başka her şeyin yerine yenisi koyulabilirdi.

Vlad sonunda geri çekildiğinde, yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzülüyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Vlad dudaklarında alaycı bir tebessümle gözyaşlarımı sildi. “Ben de seni seviyorum. O yüzden, eve gider gitmez kapıyı üzerine kilitleyeceğim.”

Ağlamaklı bir sesle güldüm. “Kilitlemene gerek kalmayacak. Evde oturmaktan memnun olacağım.”

Sonra üzerimdeki, kemirilmemiş ya da lime lime olmuş tek şey olan yelege elledim.

“Bu iyi bir fikirdi. Gizli ajanlıkta hiç iyi değilim. Cynthiana bana tek bir kez baktıktan sonra ateş etmeye başladı.”

Vlad'ın tebessümü bana, onun büyük bir parçası olan ateşi hatırlattı. Göz alıcı ama öldürücü, tüketici ama cıva gibi.

“Onu bu kadere mahkûm eden, seni öldürme konusundaki azmiydi. Tünelde yaşayan hortlakları büyüleyip akılsızca cinayet işlemeye ittiğinde arkasındaki çıkışı kapatmış oldu ve kaçmak istediğinde benimle burun buruna geldi.”

Dönüp Cynthiana'ya, içimde olduğunu bilmediğim bir soğuklukla baktım. “Onu eve götürme vakti geldi. Umarım üzerinde onun adı yazan bir kazığın vardır.”

KIRK ALTI

VLAD'IN ADAMLARINDAN BİRKAÇI, YANGINDAN sağ çıkan hortlakların metro istasyonlarına ulaşip masum yolcuları yemeye çalışmayacağından emin olmak için geride kaldı. Geri kalanımız helikopterlerle Vlad'ın evine döndük. İner inmez Vlad'ın ve Cynthiana'yla koruma güruhunun arkasından zindana indim. Çıglıklar atarak uyanacağım kâbuslar görmeme yol açacak kadar çok sıçanla haşır neşir olduktan sonra, duş almayı Midas'ın altın istediğinden bile çok istiyor olabilirdim ama işi yarıda bırakmayacaktım.

Vlad, Cynthiana'nın büyük, taş anıta zincirlenmesini emretti. Sonra Shrapnel'i zindanın diğer tarafından getirtip kadının yanına bağlattı. Shrapnel beni öldürmek için elinden geleni ardına koymamıştı ama Cynthiana'yı gördüğünde yüzünde beliren keder, istemeden de olsa ona acımama sebep oldu. Ama Cynthiana, sevgilisinin durumuna hiç üzülmüş görünmüyordu. Hatta gözleri, Shrapnel'in üzerinden, ancak sinirlendiğini gösterebilecek bir tavırla kayıp geçti.

Tiksintiyle, “O senin için yalnızca bir piyondur, değil mi?” diye sordum.

Cynthiana elbette cevap vermedi. Yakalanmış, ağzı gümüşle tıkanmış ve feci bir gelecekle yüz yüze olsa da sinmemişti. Gözleri beni, kadınların kendinize güveninizi tek kelime etmeden yerle bir etmek istediğinde ustalaştığı şekilde süzdü. Ama ben, yeni köpek dişlerimi gösterecek kadar geniş bir tebessümle gülümsemekle yetindim. Her yerim pislikle, kanla ve sıçan kıllarıyla kaplı olabilirdi ama asırlardır hayatta olan vampirler; lisede zikzak şeklindeki yara izim, topal bacağım ve bana dokunan herkese elektrik vermeme sebep olan gitgide artan yeteneğim yüzünden hedef olduğum bakışlarla boy ölçüşemezdi.

Kedi mırıltısını andıran bir sesle, “Seni tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?” dedim. “Gerçi sen ilk karşılaşmamızı hatırlamıyorsun, değil mi?”

Vlad’ın bana attığı bakış da neredeyse Cynthiana’nınki kadar şaşkınlık doluydu. Sonra Vlad, Cynthiana’nın yanına gitti ve ağzındaki gümüşü sertçe çekip çıkardı.

“Tek bir büyümlü söz edersen, seni şafaktan önce delirtmek kadar gümüşle doldururum.”

Cynthiana, Vlad’a uzun uzun, sessizce baktıktan sonra gözlerini başından savar bir tavırla bana çevirdi.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum canım. Seni bu gece-den önce hiç görmedim.”

“Unuttuğun için seni suçlamıyorum. Benim sahne adım altında gösteri yapan, Dawn adlı genç bir kıızı izlemekle

meşguldün. Onun ben olduğumu düşündün ve o yüzden, kız karavanımıza girer girmez bombayı patlattın.”

Kadın beni gözlerinde ölçülü bir dikkatle süzdü. “Yara izini saklamak için, saçını ve bir şapkayı kullandın,” dedi sonunda.

“Alışkanlık. Şimdi, bakalım en büyük günahın neymiş.”

Şansımız varsa, o günah bizi, kadın başka kiminle iş birliği içindeyse, ona götürecekti. Cynthiana’ya yaklaştığımda, kadın kelepçelerinin izin verdiği kadar geriledi.

“Dokunma bana.”

Cevap vermek yerine, sağ elimle kolunu tuttum. Cynthiana’nın vücuduna yalnızca hafif bir elektrik akımı geçti. Elektriğin çoğunu, beni öldürmeye gönderdiği hortlaklarla savaşırken kullanmıştım.

Sonra zindan yok olarak, çok da farklı görünmeyen bir odaya dönüştü; orası da tamamen taş duvarlardan yapılmıştı. Gözüme tanıdık gözüktü ama ardından tecrübe ettiğim şey, bana bunu unutturdu. O ortam solup da zihinsel olarak taş anıta döndüğümde, elimi hızla çektim.

“Seni hastalıklı kaltak,” diye fısıldadım.

Vlad derhâl, “Ne?” diye sordu.

Cynthiana’ya nefretle baktım. “Ateşten korunmak için büyüye ihtiyacı vardı. Ama bunu büyüünün en karanlık alanına girmeden yapacak kadar güçlü değildi. O da o alana girdi.”

Ve o büyü, olabilecek en büyük bedeli gerektiriyordu. Yeni doğmuş bir bebeğin kanı. Yeteneklerim sayesinde sayısız feci şey görmüştüm ama hiç bu kadar gaddarca bir şey görmemiştim.

“Ateşten korunma büyüğü mü?” diye tekrarladı Vlad. “Bunun, bana karşı kullanman gerekecek tek savunma olduğunu mu sandın?”

Cynthiana cevap vermedi.

Sonra Vlad içini çekti. “Seni tanıyorum Cynthiana. Seni koruyan biri olmasa bana asla baş kaldırmazdın. O yüzden, bana onun kim olduğunu söyle. Reddedersen, bunu sen hayal edemeyeceğin kadar ızdırap çektikten sonra öğrenirim.”

Cynthiana gözlerini kaçırdı. “Koruyucum yok.”

Vlad buna korkutucu, neşesiz bir kahkahayla güldü.

“Evet, var ama ona ihanet ettin, çünkü Leila’yı canlı istiyordu.”

Vlad bunu neden düşünüyordu? Cynthiana’nın bombadan sonra Shrapnel’e gönderdiği her mesajda, beni öldürmesi talebi vardı.

Sonra Hannibal’ın beni kaçırdıktan sonra söylediklerini hatırladım. *Canlıyken üç kat değerlisin*. Cynthiana’nın tek istediği ölmemdi, o hâlde Vlad haklıydı. En azından bu sürenin bir bölümünde, Cynthiana başka birinin kuklasıydı.

Cynthiana bana göz attı. Gözlerindeki katıksız nefreti bekliyordum ama korkuyu beklemiyordum. Vlad’ın tehdidinden sonra, neden *benden* korkacaktı ki? Ben zaten yapabileceğimi yapmıştım ama en büyük günahını öğrenmek, yararlı değil, yalnızca iğrenç bir bilgi almamı...

“Vlad, dur,” dedim. O taş odadaki bir şey, aklımı kemi-riyordu. Fikir aklımda şekil almaya devam ederken, yavaş yavaş, “Shrapnel sana yeteneklerimle ilgili ne biliyorsa an-

lattı,” dedim. “Ama sen daha fazlasını biliyorsun, değil mi? Mesela, başka birinin teninde, insanların özlerini hissedebilmek gibi?”

Cynthiana’nın gözleri irileşti, kokusu iğrenç, tatlı bir aromaya dönüştü. O kokunun ne olduğunu biliyordum. O koku, zindanda buram buram burnuma gelmişti. Korkunun kokusuydu.

Kokuyu Vlad da aldı. Heykeltıraş elinden çıkma gibi görünen yüzündeki, kan dondurucu, dostane ifade, yerini taş gibi bir sertliğe bıraktı.

“Kim o?”

İki yumuşacık kelime, içinde, haykırılan yüzlerce tehdidin korkutuculuğunu barındırıyordu.

Gözlerimi Cynthiana’ya diktim ve ona yaklaşırken, gözlerindeki nefret ve korku dalgalarını ölçtüm.

“Sana ilk kez bağlandığımda, neye kulak misafiri oldum, biliyor musun? Shrapnel’e, *kadın canlıyken onun için ne kadar değerliyse, ölüyken bizim için o kadar az tehlikeli*, dedin.”

Kısa bir kahkaha koyverdim. “O sıralar Shrapnel, *o* dediğin kişinin Vlad olduğunu sandı ama sen aslında yeni koruyucundan söz ediyordun, değil mi? Koruyucun benimle ilgileniyordu, sen de bir taşla iki kuş vuracaktın.”

Sonra Shrapnel’e baktım. “Cynthiana senin hayatına, ben Vlad’inkine girdiğim sırada yeniden girdi, değil mi?”

Yüzü acıyla allak bullak oldu ama Shrapnel hiçbir şey söylemedi. Belki hâlâ Cynthiana’yı korumaya çalışıyordu. Daha büyük ihtimalle, bir büyüünün etkisi altındaydı. Belki

de Vlad'a ihanet ederken de beni öldürmeye çalışırken de kendi iradesiyle hareket etmemiştir.

Vlad bana yaklaştığında kolumda kavurucu sıcaklıkta bir el hissettim. Ama Vlad bana bakmadı. Gözlerini Cynthiana'ya dikmişti.

"Koruyucun güçlü olmalı, yoksa onunla vakit kaybetmezdin. O ayrıca benim düşmanlarımdan biri. Yoksa eski sevgililerimden birine bir diğerini kaçırarak gazabımla yüz yüze gelmeye cesaret etmezdi. Bu da geride birkaç isim bırakıyor. Shrapnel sana onun yeteneklerinden söz etmeden önce de Leila'yla ilgileniyorduydu, daha da az isim."

Gerçekten de bu isimler çok kısa bir liste oluşturuyordu. Aslında aklıma tek bir isim geliyordu ve kulağa mümkün gelmese de, Hannibal'ın yakala ya da öldür emrine dek, bütün olaylara uyuyordu. İlk kez bir vampirin bana yönelik böyle bir emir verişini değildi bu ve Cynthiana'nın tercihi canlı yerine ölü olsa da koruyucusu onunla aynı fikirde değildi.

Tuhaf olan, Hannibal beni kaçırdığında, Maximus'la Vlad dışında herkesin, psişik yeteneklerimi yitirdiğimi düşünmesiydi. Cynthiana'nın koruyucusu ya yeteneklerime tekrar kavuşacağımı düşünerek kumar oynamıştı ya da değerli bir rehine olmamı sağlayacak başka bir sebep biliyordu.

Vlad'ın bana karşı neler hissettiğini, kendisi bile kabullenemeden tahmin eden tek bir vampir vardı. Ben daha Vlad'la tanışmadan, yeteneklerimi onun aleyhinde kullanmaya teşebbüs eden vampir. İlk kez, o vampir yüzünden

bir araya gelmiştik. Ama Mihaly Szilagyi aylar önce, cehennemî bir yangında ölmüştü.

Yoksa ölmemiş miydi?

Cynthiana'ya bir adım yaklaştım. Kadın çırpınarak kelepçelerini çekiştirdi; gözleri zümrüt yeşili pırıltılar saçıyor, Cynthiana, yararsız olsa da korkunç tehditler savururken, uzamış köpek dişleri birbirine çarpıyordu.

“Onu sustur ve kıpırdamasına engel ol,” dedim, alçak sesle.

Ben daha son kelimeyi söyleyemeden Vlad, Cynthiana'nın çenesini demirden bir elle tuttu. Diğer kolunu Cynthiana'nın beline öyle hızlı indirdi ki birkaç kabinin kırıldığını duydum. Shrapnel'in köprücük kemiğimi tuzla buz ettiği anların aksine, Cynthiana'nın acısı, iyileşene kadar, yalnızca birkaç saniye sürecekti. Tabii mücadele etmeyi bıraktığı sürece.

Cynthiana'ya dokunurken gözlerimi kapattım. Yeteneklerim, bir insanın en büyük günahını yalnızca bir kez yeniden yaşamama imkân verdiği için memnundum. Sonra sağ elimi Cynthiana'nın teninde dolaştırarak başka özler aradım.

İşte, kolunun üst kısmında. O öze, derhâl Vlad'a ait olduğunu anladığım bir hiddet karışmıştı. Elimî biraz daha yukarı kaydırduğımda, Cynthiana'nın ensesinde başka bir öz buldum. İzi tanıyamayınca devam ettim, kadının gırtlığından kopan öfke dolu seslere aldırmadan yüzünü okşadım.

Cynthiana'yı seven biri, alnında bir iz bırakmıştı. Shrapnel'in özünü tanıdığım da kalbim sızladı.

Kadının belden yukarısında başka bir şey bulamayınca devam ettim. O özü hissettiğimde, sol el bileğine ulaşmış-tım. Biri Cynthiana'ya teninde kalıcı bir iz bırakacak kadar tehditkâr bir tavırla dokunmuştu. O iz bana çok tanıdık geldi.

Elimi indirdim ve gözlerimi açtım.

Vlad'la göz göze geldiğimde, "O," dedim.

Vlad'ın gözlerinde yeşil alevler parladı ve duygularımın üzerine, lav gibi kavurucu bir hiddet döküldü.

"O adamı öldürmek için ne yapmam gerek?" diye mırıldandı Vlad.

Sonra Cynthiana'yı bıraktı. Direğin önüne geçtiğinde, yüzündeki fırtınalı ifade, yerini hoş bir tebessüme, hiddet lavlarıysa yerini azimden oluşan bir buzula bırakmıştı.

"Bana Mihaly Szilagyi'yle nasıl suç ortağı olduğunu anlat. O patlamadan sağ çıkmayı nasıl başardığıyla başlayabilirsin."

Cynthiana'ya acıma hissetmeksizin bakarken, "Sanırım cevabı biliyorum," dedim. "Üzerindeki bir şeyi yak."

Cynthiana'nın iki bacağı birden alevlerle sarıldı. Kadın çılgılık atarak kelepçelerinin içinde çırpındı. Shrapnel de bağırmaya, Vlad'a durması için yalvarmaya başladı. Ama Vlad, kadının belden aşağısındaki her şey kavrulup kararmış et parçalarına dönüşene dek durmadı.

Cynthiana'nın yalnızca sıradan bir vampirin yetenekle-riyle iyileşmeye başlamasını izlerken, yapbozun son parçası da yerine oturdu.

"O ateşten korunma büyüsünü kendine yapmadın. O büyüyü, Mihaly Szilagyi için yaptın. Hem Vlad kadar

kuvvetli hem de ona zarar vermeyi senin kadar isteyen tek vampir için.”

Gözlerimi yine Vlad’a çevirdim. “Onu dağda hapsedtiğinde, o yüzden bombayı patlatmakta tereddüt etmedi. Onu orada bulursan, sağ kurtulmasının tek yolunun, senin, onun öldüğünü sanman olduğunu biliyordu. Tıpkı asırlar önce de bildiği gibi.”

Vlad hafızasındaki bir sözü tekrarlar gibi, “Şeytanın yaptığı en büyük numara, dünyayı aslında var olmadığına inandırmaktı,” diye mırıldandı.

Sonra Cynthiana’ya gülümsedi. En neşeli ses tonuyla, “Şimdi, canım,” dedi. “Bana onun nerede olduğunu söyleyeceksin.”

Fotoğraf: Melissa Marr

JEANIENE FROST

Yazarın önceki iki serisi "Gece Avcısı" ve "Gece Avcısı Dünyası", *New York Times* ve *USA Today* çoksatarıdır. Frost'un romanları bugüne kadar yirmiye yakın ülkede yayınlandı. Yazar, eşiyle birlikte Florida'da yaşıyor. Küfretmeyi sevdiğini, yemek yapmaktan hazzetmediğini ve hafta sonları yataktan kalkmak bilmediğini kabul ediyor. Jeaniene Frost yazmak dışında okumayı, film izlemeyi, eski mezarlıkları ve mağaraları ziyaret etmeyi, araba yolculuklarını seviyor. Uçaklardan, çocuklardan ve yemek kitaplarından korkuyor.

www.jeanienefrost.com
www.artemisyyayinlari.com

ÇİFTE BELA

KARAPLIKLAR PREPSİ'YLE ÇIKMAPIP ZORLUKLARI VARDIR...

Leila'nın psişik yetenekleri onu yarı yolda bırakıyor ve genç kadın artık geleceğin ona hazırladıklarından habersiz. Bu da yetmezmiş gibi karanlık sevgilisi Vlad bir süredir ondan uzak duruyor. Leila görmezden gelinmeyi kabul etmeye niyeti olmayan modern bir kadın. Özellikle de onu sevdiğini hâlâ itiraf etmeyen yakışıklı vampirin ilgisizliği artık sınırı aşmışken.

... SONSUZ AŞK İLE AŞKSIZ BİR SONSUZLUK ARASINDA SEÇİM YAPMAK GİBİ.

Çok geçmeden yaşanan beklenmedik olaylar Leila'yı sirke geri götürecekt. Ve bütün trajedi işte o zaman başlayacak. Kendini, düşündüğünden de yakın olduğu bir katilin hedefinde bulan Leila kime güvenecek? Tutkusuna karşı koyamadığı acımasız vampire mi, yoksa ona arkadaştan da yakın olmak isteyen, işkence görmüş bir korumaya mı? Her adımı tehlikelerle dolu bu yolda tek bir yanlış adım Leila'yı sonsuza dek yok edecek...

GECE PREPSİ SERİSİ DEVAM EDİYOR

Artanis Severler
Klasik Kitap
artanisayrini

Klasik Kitap - 9786053704181
Klasik Kitap - 9786053704181